

S E Z A M T I S K Ů X X . S Y N O D U

1. Svolávací list členům synodu	0001
2. Oznámení sborům o svolání XX. synodu	0002
3. Seznam členů synodu	0003 - 0010
4. Program XX. synodu	0011 - 0014
5. Informace o volbách do synodní rady	0015
6. Elaborát PO theologického: LID KRISTŮV A JEHO CESTA	0016 - 0032
7. Otázka nového katechismu /článek syn.sen. dr.V.Kejře/	0033 - 0037
8. Zprávy synodní rady o stavu církve	0038 - 0044
8a. Zpráva synodního seniora XX.synodu	0045 - 0056
9. Zpráva o činnosti poradních odborů a komisí	0057 - 0074
10. Různé informace	0075 - 0099
11. Návrhy na změny církevního zřízení	0100 - 0101
12. Návrhy ze synodní rady a z konventů	0102 - 0118
13. Zásady nového rozpisu repartic	0119
14. Návrh Řádu pastýřské služby, péče a kázně	0120 - 0126
Alternativní návrh	0127
15. Výpisy z Jednacího a volebního řádu /pro informaci synodálů/	0128 - 0130
Poselství XX.synodu sborům	0131 - 0132
Zápisy o pracovních zasedáních synodu	0133 - 0165
Usnesení XX.synodu	0166 - 0171
Český bratr 1977 č.9 a 10	nepaginováno
Český bratr 1978 č.1 č.1	nepaginováno

Svolání XX.synodu

V Praze dne 21.září 1977
č.j.1566

1

Všem členům XX.synodu
českokobratrské církve evangelické

Vážený bratře, vážená sestro,

na základě § 27 odst.3 Církevního zřízení svolává synodní rada
českokobratrské církve evangelickéXX.řádný synod církve

a zve Vás jako člena tohoto synodu k jeho zasedání, které se bude konat ve dnech 20.-22.října 1977 v Praze v chrámu vinohradského sboru /Praha 2-Vinohrady, třída Wilhelma Piecka 60/.

Synod bude zahájen bohoslužbami ve čtvrtek 20.října od 17,00 hod. v chrámu vinohradského sboru. V pátek 21.10. večer od 19,30 bude zvláštní bohoslužebné shromáždění s vysluhováním svaté večeře Páně. Při tomto shromáždění bude vykonána instalace nového synodního seniora a slib nových členů synodní rady. Zakončení synodu se předpokládá v sobotu 22.října po poledni. Kromě pravidelných správních záležitostí bude synod projednávat zejména elaborát teologického poradního odboru "Lid Kristův a jeho cesta".Podrobný program synodu Vám pošleme později.

S tímto pozváním Vám posíláme současně některé synodní předlohy, abyste měli možnost se s nimi včas seznámit a k účasti na synodu se připravit. Další tisky Vám budou zaslány později. Prosíme Vás také, abyste se seznámili s připojeným výpisem z jednacího a volebního řádu, podle něhož se bude synodní jednání řídit.

V případě, že byste se nemohli z vážných důvodů synodu zúčastnit, prosíme Vás, abyste to oznámili co nejdříve svému bratru seniorovi a synodní radě, aby mohl být povolán náhradník. O možnostech ubytování Vám posíláme zvláštní pokyny s dotazníkem.

Prosíme Vás, abyste se na synod připravovali jak pilným studiem synodních materiálů, tak přímluvnými modlitbami a prosbami za zdárný průběh a požehnané výsledky synodních jednání.

SYNODNÍ RADA ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

dr.F.Škarvan
synodní kurátordr.Václav Kejř
synodní seniordr.Jan Pokorný
náměstek syn.senioradr.Jaro Křivohlavý
náměstek syn.kurátoraJiří Ruml
člen synodní radyMiloš Lešikar
člen synodní rady

Oznámení o svolání
XX.synodu

V Praze dne 21.září 1977
č.j.1567

Všem sborům a kazatelským stanicím
a všem seniorátním úřadům
českokobratrské církve evangelické

Vážení bratří a sestry,

synodní rada oznamuje, že podle §27, odst.3 církevního zřízení
svolává na dny 20.-22.října 1977 do Prahy

XX: řádný synod
českokobratrské církve evangelické

Synod bude zahájen ve čtvrtek dne 20.října 1977 v 17,00 h.
v chrámu vinohradského sboru v Praze 2-Vinohradech, třída Wilhelma Piecia 60 bohoslužebným shromážděním. Další bohoslužebné shromáždění se bude konat v pátek 21.října večer od 19,30 h. s vysluhovááním sv.večeře Páně. Při těchto bohoslužbách bude uveden v úřad nově zvolený synodní senior a složí slib noví členové synodní rady. K účasti na obou shromážděních jsou zváni členové našich sborů.

První pracovní zasedání synodu se bude konat 20.října večer od 19,15 hodin ve vinohradském chrámu. Další zasedání pak budou v pátek dne 21.října a v sobotu 22.října 1977. Počítá se, že zasedání synodu skončí v sobotu po poledni. I těchto zasedání se mohou členové církve účastnit jako pozorovatelé, pokud by některé zasedání synodu nebylo prohlášeno za důvěrné.

Kromě pravidelných správních záležitostí bude synod projednávat zejména teologický elaborát "Lid Kristův a jeho cesta".

Bratrsky žádáme kazatele a kazatelky, aby konání synodu oznámili při službách Božích, zejména o nedělích 9. a 16.října t.r. a prosili v modlitbách za Boží pomoc a milost pro všechna synodní jednání. Také prosíme všechny členy sborů, aby pamatovali na synod ve svých osobních modlitbách.

S bratrským pozdravem

Synodní rada
českokobratrské církve evangelické

dr.František Škarvan
synodní kurátor

dr.Václav Kejř,
synodní senior

SEZNAM ČLENŮ A NÁHRADNÍKŮ XX. SYNODU

československé církve evangelické

= = = = =

SYNODNÍ RADA

1. ThDr Václav KEJŘ, synodní senior, 170 00 Praha 7, Ověnecká 27
2. PhDr Jan POKORNÝ, náměstek syn.sen., 602 00 Brno, Pellicova 6
3. Jiří RUML, člen synod.rady, 594 01 Vel.Meziříčí, U Světlé 24
4. JUDr František ŠKARVAN, synod.kurátor, 150 00 Praha 5, Zborovská 56
5. PhDr Jaro KŘIVOHLAVÝ, náměstek synod.kurátora, 140 00 Praha 4, Nad cementárnou 18
6. Miloš LEŠIKAR, člen synod.rady, 563 01 Lanškroun, Opletalova 390

Náhradníci:

1. Miloslav Hájek, 760 00 Gottwaldov, Slovenská 1
2. Josef Batelka, 592 31 Nové Město na Mor., Křenkova 151
3. Bohumil Betka, 150 00 Praha 5, Na Doubkové 8
1. JUDr Pavel Šimek, 140 00 Praha 4, Spořilov II, Hrusická 2522
2. MVDr Petr Růžička, 544 00 Dvůr Král.n.Lab., Nám.odboje 1128
3. Vladimír Chadim, 130 00 Praha 3, Písecká 2

KOMENSKÉHO EVANGELICKÁ BOHOSLOVECKÁ FAKULTA

7. Prof.dr. Amedeo MOLNÁR, 142 00 Praha 4, Údolní 1174/29
8. Prof.dr. Josef SMOLÍK, 120 00 Praha 2, Belgická 22
9. ThDr. Jaroslav N. ONDRA, 160 00 Praha 6 Bubeneč, Wintrova 15

Náhradníci:

1. Prof.dr. Milan Opočenský, 150 00 Praha 5, Nepomucká 1025
2. Doc.dr. Pavel Filipi, 120 00 Praha 2, Belgická 22
3. Prof.dr. Luděk Brož, 130 00 Praha 3, Čajkovského 8

SENIORÁT PRAŽSKÝ

10. Bohumil BETKA, senior, 150 00 Praha 5, Na Doubkové 8
11. Vladimír CHADIM, sen.kurátor, 130 00 Praha 3, Písecká 2

Náhradníci:

1. Bohuslav Otřísal, 120 00 Praha 2, Pieckova 60
2. František Potměšil, 130 00 Praha 3, Prokopova 4
3. Jiří Lejdar, 100 00 Praha 10 Strašnice, Kralická 4
1. Josef Kočvara, 100 00 Praha 10 Strašnice, Kralická 4
2. MUDR Adolf Kocna, 110 00 Praha 1, Benediktská 8
3. Ing.Pavel Hájek, 170 00 Praha 7, Heřmanova 6

Poslanci volení seniorátním konventem:

12. Jan MÍŘEJOVSKÝ, 110 00 Praha 1, Klimentská 18
13. Bohuslav OTŘÍSAL, 120 00 Praha 2, Pieckova 60
14. Blahoslav HÁJEK, 140 00 Praha 4 Nusle, ul.Žateckých 11
15. Jaroslav VETTER, 162 00 Praha 6 Střešovice,n.Před bateriemi 22

Náhradníci:

1. František Potměšil, 130 00 Praha 3, Prokopova 4
2. PhDr. Luděk Rejchrt, 140 00 Praha 4 Hodkovičky, Nad lesem 42
3. Daniel Henych, 160 00 Praha 6 Dejvice, Kujbyševova 1
4. Jiří Lejdar, 100 00 Praha 10 Strašnice, Kralická 4
16. Ing. Ilja HEROLD, 130 00 Praha 3, Fibichova 15
17. MUDr Adolf KOCNA, 110 00 Praha 1, Benediktská 8
18. RNDr Miroslav LITOMISKÝ, 140 00 Praha 4, Doudova 6 2522-B 3
19. Ing. Vladislav JECH, 140 00 Praha 4 Spořilov II, Na Chodovci

Náhradníci:

1. Ing.Pavel Hájek, 170 00 Praha 7 Holešovice, Heřmanova 6
2. Ing.Lubomír Simek, 130 00 Praha 3 Žižkov, K lučinám 16
3. Dr. Ladislav Zámečník, 130 00 Praha 3 Žižkov, Kostnické nám.5
4. Ing. Vladimír Kliment, 252 66 Libčice n.Vlt., Nerudova 124

- - -

00005

SENIORÁT PODĚBRADSKÝ

20. Dalibor MOLNÁR, senior, 289 22 Lysá n.L., nám.B.Hrozného 442
21. Vladimír PISTOR, sen.kurátor, 250 88 Čelákovice, Gottwaldova³⁶⁹

Náhradníci:

1. Vlastimil Plch, 289 33 Křinec-Bošín 44
2. Zdeněk Soušek, 289 07 Libice n.Cidl., Ke hradišti 12
3. Miroslav Frydrych, 280 00 Kolín, tř.Politických vězňů 16
- +. Jaromír Čábel, 280 00 Kolín, Fugnerova 12
2. Václav Buldra, 288 00 Nymburk, Polní 1582
3. Bedřich Fér, 289 22 Lysá n.Lab.

Poslanci volení seniorátním konventem:

22. Zdeněk SOUŠEK, 289 07 Libice n.Cidl., K hradišti 12
23. /ThDr Blahoslav Pípal resignoval/
Jarmila KVÍZOVÁ, Opolany 84, 289 07 p.Libici n.C.
24. Miroslav FRYDRYCH, 280 00 Kolín, tř.Polit.vězňů 16

Náhradníci:

1. Jarmila Kvízová - nastupuje místo dr.Pípala
 2. Jiří P.Štorek, 282 01 Český Brod, Dukelská 1159
 3. Vlastimil Plch, 289 33 Křinec-Bošín 44
25. Marie HOFMANOVÁ, 288 01 Nymburk, Vorlíčkova 12
26. Pavel TŮMA, 196 00 Praha 9 Čakovice, Polabská 268
27. Václav BULDRA, 288 01 Nymburk, Polní 1582

Náhradníci:

1. Berta Pišová, Oškobrň, 289 06 p. Sány
2. Ing. Josef Šalda, 250 88 Čelákovice, Palackého ul.
3. Josef Lajner, 288 01 Nymburk, Eliščina 158

SENIORÁT JIHOČESKÝ

28. Karel PALÁSEK, senior, 297 01 Písek, Fugnerovo nám. 48
29. František ŠEJNOHA, sen.kurátor, 377 01 Jindř.Hradec, Pod vrchy¹³⁹

Náhradníci:

1. Lubomír Miřejovský, 390 01 Tábor, Bílkova 3
2. Cyril Horák, 370 01 České Budějovice, 28.října 28
3. Zbyněk Honzal, 377 01 Jindř.Hradec, Bratrská 129
1. Josef Brchan, 377 01 Jindř.Hradec, Třebízského 794
2. Ing. Jan Růžička, 370 00 České Budějovice, Čechova 51
3. Josef Karas, 387 01 Volyně, Družstevní 525

Poslanci volení seniorátním konventem:

30. Cyril HORÁK, 370 01 České Budějovice, 28. října 28
31. Josef KARAS, 387 01 Volyně, Družstevní 525

Náhradníci:

1. Zbyněk Honzal, 377 01 Jindř.Hradec, Bratrská 129
2. Milada Matznerová, 370 00 České Budějovice

SENIORÁT ZÁPADOČESKÝ

32. Zbyněk LAŠTOVKA, senior, 353 21 Mariánské Lázně, Lidická 16
 33. Ing.Elizeus FALÁTEK, sen.kurátor, 300 00 Plzeň, Baarova 3

Náhradníci:

1. Pavel Pellar, 301 50 Plzeň, Charkovské nábr.13
2. Jiří Pumr, 320 22 Plzeň, Němejcova 2
3. Lubomír Líbal, 350 01 Cheb, 9. května 5
1. Jaromír Luňák, 300 00 Plzeň, Mikulášská 4
2. Libuše Šulcová, 441 01 Podbořany, Velká Osada 695
3. Václav Korba, Hlohová 3, 345 61 p.Stančkov

Poslanci volení seniorátním konventem:

34. Pavel PELLAR, 301 50 Plzeň, Charkovské nábr. 13
 35. Jiří PUMR, 320 22 Plzeň, Němejcova 2
 36. Jan Blahoslav ŠOUREK, 362 21 Nejdek, Husova 525

Náhradníci:

1. Pavel Freitinger, 344 11 Domažlice, pošt.přihr.100
 2. Lubomír Líbal, 350 01 Cheb, 9.května 5
 3. František Němec, 357 35 Chodov, Dukelských hrdinů 281
37. MUDr Jaroslav KRAUS, 353 01 Mariánské Lázně, Sídliště 434
 38. Libuše ŠULCOVÁ, 441 01 Podbořany, Velká Osada 695
 39. MUDr Luboš CHYBA, 360 09 Karlovy Vary, Východní 10

Náhradníci:

1. Miroslav Dus, 320 16 Plzeň, Mánesova 63
2. Václav Korba, Hlohová 3, 345 61 p.Stančkov
3. Václav Uhlík, 362 21 Nejdek, Náměstí 86

SENIORÁT ÚSTECKÝ

40. František JANOVSKEÝ, senior, 413 01 Roudnice n.L., Švagrovského 674
 41. Jan RŮŽIČKA, sen.kurátor, 440 01 Louny, Dimitrovova 960

Náhradníci:

1. Emanuel Vejnar, 419 01 Duchcov, Havlíčkova 23
2. Josef Šplíchal, 440 01 Louny, Čes.bratři 1510
3. Amos Tejkal, 415 01 Teplice, Sládkova 16
1. Vladimír Rejchrt, 415 01 Teplice nám.Zd.N ejedlého 14
2. Ing.Tomáš Kočička, 432 01 Kadan, Husova 1311
3. Miroslav Titěra, Úpořín 7, 417 61 p.Bystřany

Poslanci volení seniorátním konventem:

42. Josef ŠPLÍCHAL, 440 01 Louny, Českých bratři 1510
 43. Jan POTOČEK, 411 87 Krabčice u Roudnice n.Lab.

Náhradníci:

1. Amos Tejkal, 415 01 Teplice, Sládkova 16
 2. Petr Čapek, 405 02 Děčín IV, Bezručova 4/90
44. MUDr. Pavel PIŠTORA, 434 01 Most 3, Svážná 1492/c
 45. Ing. Tomáš KOČIČKA, 432 01 Kadan, Husova 1301

Náhradníci:

1. Marta Čejková, 405 02 Děčín IV, Gottwaldova 16
2. Vladimír Rejchrt, 415 01 Teplice, nám.Zd.Nejedlého 14

SENIORÁT LIBERECKÝ

46. Richard FIRBAS, senior, 466 00 Jablonec n.Nisou, Opletalova 1

47. MUDr Jaroslav SVĚCENÝ, senior.kurátor, 514 01 Jilemnice 387

Náhradníci:

1. Ladislav Horák, 460 01 Liberec, Leninova 22

2. Bohuš Chrástek, 512 36 Valterice 144, p.Hor.Branná

3. ThDr. Josef Veselý, 514 01 Jilemnice, Jungmannova 268

1. Vladislav Sláma, 466 05 Jablonec n.Nisou, Rýnovice 17

2. Jan Kříž, 512 03 Libštát 8

3. Ing. Petr Ryšavý, 407 07 Varnsdorf, Východní 2584

Poslanci volení konventem:

48. ThDr. Josef VESELÝ, 514 01 Jilemnice, Jungmannova 268

49. Ladislav HORÁK, 460 01 Liberec, Leninova 22

Náhradníci:

1. Bohuš Chrástek, 512 36 Valterice č.144, p.Horní Branná

2. Jaroslav Nečas, 512 03 Libštát č.83

50. Jan KŘÍŽ, 512 03 Libštát 8

51. Vlasta HROMÁDKOVÁ, 460 00 Liberec III, 1.máje 44

Náhradníci:

1. Vladislav Sláma, 466 05 Jablonec n.Nisou 5, Rýnovice 17

2. Helena Jelínková, 471 54 Cvikov, Žitavský 47/2

SENIORÁT KRÁLOVÉHRADECKÝ

52. Miroslav BROŽ, senior, 503 46 Třebechovice p.O., Náměstí 19

53. Josef PROUZA, senior.kurátor, 543 71 Hostinné, Komenského 283

Náhradníci:

1. Emanuel Huml, 544 01 Dvůr Král.n.L., Nám.odboje 1128

2. Josef Kovář, 543 01 Vrchlabí, Rudé armády 112

3. Jiří Kabíček, Klášter n.Děd., 517 72 Jílovice u Dobrušky

1. Jan Čeliš, 500 02 Hradec Králové, Dykova 1303

2. Pavel Pleva, 717 43 Potštejn čp.246

3. Jaroslav Andrejs, 508 01 Hořice, Blahoslavova 771

Poslanci volení konventem:

54. Josef KOVÁŘ, 543 01 Vrchlabí, Rudé armády 112

55. Jiří KABÍČEK, Klášter n.Děd., 517 72 p.Jílovice u Dobrušky

Náhradníci:

1. Jarmila Strádalová, 549 31 Hronov, Čes.bratří 181

2. Emanuel Huml, 544 01 Dvůr Králové, Nám.odboje 1128

56. MVDr Petr RŮŽIČKA, 54401 Dvůr Král.n.Lab., Nám.odboje 294

57. Jan ČELIŠ, 500 02 Hradec Králové, Dykova 1303

Náhradníci:

1. Ing. Miroslav Žďárek, 518 01 Dobruška, Poříč 590

2. MUDr Rudolf Budínský, 500 00 Hradec Králové, Semberova 701

SENIORÁT CHRUDIMSKÝ

58. Bedřich B. BAŠUS, senior, 565 01 Chocen, Žerotínova 94
pošt.přihř. 38
59. MVDr Eduard WAGNER, senior.kurátor, 286 01 Čáslav, Čeplov 380

Náhradníci:

1. Miloslav Dobrkovský, 560 02 Česká Třebová, Riegrova 283
2. Jaroslav Soběslavský, 563 01 Lanškroun, Gottwaldova 50
3. Miloslav Běták, 565 53 Dolní Sloupnice, p.Hor.Sloupnice
1. MVDr Bohumil Fikejz, 538 51 Chrást u Chrudimi, Tylova 372
2. Marta Tefrová, 530 00 Pardubice, Na spravedlnosti 718
3. Ladislav Trávníček, 533 11 Zdechovice 111

Poslanci volení seniorátním konventem:

60. Jiří DOLEŽAL, 530 00 Pardubice, Hronovická 25
61. Miloslav DOBRKOVSKÝ, 560 02 Česká Třebová, Riegrova 2
62. Jaroslav SOBĚSLAVSKÝ, 563 01 Lanškroun, Gottwaldova 50

Náhradníci:

1. Jaroslav Gregor, 537 00 Chrudim IV, Pardubická 324
2. Mirjam Doležalová, 538 03 Heřmanův Městec III, Havlíčkova 46
3. Adolf Dvorský, 566 01 Vysoké Mýto, Javornického 49/IV
63. MVDr Bohumil FIKEJZ, 538 51 Chrást u Chrudimi, Tylova 372
64. MUDr Václav BENEŠ, 530 00 Pardubice, Ke kamenci 1312
65. Jiří JELÍNEK, 566 01 Vysoké Mýto 320/III

Náhradníci:

1. Věra Hegrová, 537 01 Chrudim II, V Tejnecku 377
2. Marta Tefrová, 530 00 Pardubice, Na spravedlnosti 718
3. Václav Hormandl, 537 01 Chrudim IV, Nezvalova 907

SENIORÁT POLIČSKÝ

66. Jindřich VÝBORNÝ, 539 72 Raná č.80
67. Rudolf HROMÁDKO, 539 44 Proseč u Skutče č.156

Náhradníci:

1. Jiří Vojtěchovský, 539 01 Hlinsko v Č., U tvrze 295
2. Josef Sládek, 572 01 Polička, J.Fučíka 561
3. Vladimír Kučera, 539 43 Krouna 155
1. Josef Dvořák, 569 94 Telecí č.26
2. Josef Drahoš, 537 01 Oldříš č.18
3. Jaroslav Pajkr, 592 42 Jimramov 18

Poslanci volení seniorátním konventem:

68. Josef SLÁDEK, 572 01 Polička, J.Fučíka 561

Náhradník:

Vladimír Kučera, 539 43 Krouna

69. Josef DVOŘÁK, 569 94 Telecí č. 26

Náhradnice:

Slavomíra Polanská, Moravská Svratka 16, 592 02 p.Svratka

SENIORÁT HORÁCKÝ

70. Josef BATELKA, senior, 592 31 Nové Město na Mor., Křenkova 151
 71. František KAŠTÁNEK, senior.kurátor, 592 31 Nové Město na Mor.
 Mírová 507

Náhradníci:

1. Dr. Jiří Melmuk, 588 56 Telč, Nám.Míru 21
2. Bohumil Dittrich, Horní Krupá 63, 582 71 p.Dol.Krupá
3. Jan Šimek, Dankovice 4, 592 03 p.Sněžné na Mor.
1. Karel Lahodný, 393 01 Pelhřimov, Říčanského 234
2. Ing. Emil Šabacký, 594 01 Velké Meziříčí, Kolmá 1261
3. Milan Sláma, 674 01 Třebíč, Holasova 96

Poslanci volení seniorátním konventem:

72. Jan TRUSINA, 674 01 Třebíč, Fučíkova 33
 73. Jan ČAPEK, Sázava 73, 592 11 p.Velká Losenice

Náhradníci:

1. Bohuslav Holý, Moravec 35, 394 14 p.Leskovice
 2. Jaroslav Pfann, 592 03 Sněžné na Mor. 60
74. Jaroslav TEPLÝ, 586 00 Jihlava, Královský vršek 26
 75. Karel POLÁČEK, 674 01 Třebíč, ul.Dr.Hobzy 22

Náhradníci:

1. Milan Sláma, 674 01 Třebíč, Holasova 96
2. Libor Smejkal, 594 01 Velké Meziříčí, Zahradní 1270

SENIORÁT BRNĚNSKÝ

76. Mirko NAGY, senior, 592 65 Rovečné 174 31
 77. MUDr Svatopluk DOLEŽEL, senior.kurátor, 602 00 Brno, Lerchova

Náhradníci:

1. Karel Jirků, Nikolčice 70, 690 02 p.Břeclav 2
2. Lubomír Hána, Veselí 21, 592 41 p.Dalečín
3. Zdeněk Navrátil, 664 45 Silůvky, Tučkova 184
1. Blahoslav Dobrovolný, 691 64 Nosislav 385
2. Timoteus Kadlec, 568 02 Svitavy
3. Vlastimil Ryšavý, 671 72 Miroslav, Rybniční 19

Poslanci volení seniorátním konventem:

78. Miroslav ROZBOŘIL, 680 01 Boskovice, Hybešova 9
 79. Miroslav HERYÁN, 602 00 Brno, Lidická 79
 80. Zdeněk JOKL, 679 74 Olešnice na Mor. 131

Náhradníci:

1. Jana Kalusová, 671 72 Miroslav, Husova 44
 2. Milan Mrázek, 614 00 Brno-Husovice, Netušilova 26
 3. Vladimír Doule, 615 00 Brno-Židenice, Konečného 6
81. Ing. Jiří NOVÁK, 615 00 Brno, Bělohorská 70
 82. Jiřina MICHALOVÁ, 602 00 Brno, Lerchova 31
 83. Vlastimil RYŠAVÝ, 671 72 Miroslav, Rybniční 19

Náhradníci:

1. Blahoslav Dobrovolný, 691 64 Nosislav 385
2. Jaroslav Dvořák, 621 00 Brno, Cupáková 16
3. Vlastimil Člupek, 679 74 Olešnice na Mor. 189

84. Emil ŽENATÝ, senior, 755 01 Vsetín, Palackého 156
85. Radomír ŽÁRSKÝ, senior.kurátor, 755 01 Vsetín, Na plavisku 1641

Náhradníci:

1. Miloslav Hájek, 760 00 Gottwaldov, Slovenská 1
2. Jaroslav Staněk, 756 02 Huslenky 439
3. Václav Procházka, Javorník 111, 696 74 p.Velká n.Vel.
1. Dr.Ing. Jaroslav Huml, 760 00 Gottwaldov, Leninova 69
2. Pavel Kočib, 756 24 Malá Lhota 42, p.Bystřička
3. Martin Kučera, 696 73 Hrubá Vrbka

Poslanci volení seniorátním konventem:

86. Miloslav HÁJEK, 760 01 Gottwaldov, Slovenská 1
87. Pavel SMETANA, 756 22 Hošťálková 23
88. Jaroslav STANĚK, 756 02 Huslenky 439
- Náhradníci:
1. Jaroslav Voda, Leskovec 156, 756 11 p. Valaš.Polanka
 2. Václav Procházka, 696 74 Javorník 111, 696 74 p.Velká n.Vel.
 3. Jan Zátorský, 756 52 Střítež n.Beč. 120
89. Dr.Ing. Jaroslav HUML, 760 01 Gottwaldov, Leninova 69
90. Miroslav ŠABRŠULA, 756 22 Hošťálková u Vsetína 422
91. MUDr Vojtěch ZIKMUND, 755 01 Vsetín 1, U hřiště 1533
- Náhradníci:
1. Jaroslav Kalousek, 755 01 Vsetín, Rybníky 1174
 2. František Srněnský, 756 23 Jablůnka n.B eč.
 3. Jaroslav Březovják, Pržno 71, 756 23 p.Jablůnka n.Beč.

SENIORÁT MORAVSKOSLEZSKÝ

92. ThDr Josef HLAVÁČ, senior, 772 00 Olomouc, Blahoslavova 1
93. Antonín PLACHÝ, senior.kurátor, 748 01 Hlučín, Čs.armády 18

Náhradníci:

1. Josef Hromádka, 785 01 Šternberk, U horní brány 4
2. Karel Veselý, 701 00 Ostrava, Husovo nám.4
3. Bohuslav Polívka, 741 00 Nový Jičín, Janáčkovy sady 1
1. MUDr Vojtěch Dědek, 750 00 Přerov, Drahlovského 12
2. Bohuslav Berger, 703 00 Ostrava Vítkovice, Nerudova 34
3. Helena Hudcová, 789 01 Zábřeh na Mor., Sokolská 14

Poslanci volení seniorátním konventem:

94. Josef HROMÁDKA, 785 01 Šternberk, U horní brány 4
95. /Dr. Jan Vencovský odešel ze seniorátu/
Jaromír SKLENÁŘ, 737 01 Český Těšín, Ulice 25.února 18
96. Ludvík KLOBÁSA, 703 00 Ostrava Vítkovice, Nerudova 34
- Náhradníci:
1. Jaromír Sklenář - nastupuje místo dr.J.Vencovského
 2. Jaroslav Košťál, 746 01 Opava, Lidická 2
 3. Josef Voborník, 735 11 Orlová, Palackého 787
97. JUDr Alois SKLENÁŘ, 772 00 Olomouc, Karafiátova 3
98. Helena HDUCOVÁ, 789 01 Zábřeh, Sokolská 14
99. MUDr Vojtěch DĚDEK, 750 00 Přerov, Drahlovského 12
- Náhradníci:
1. Bořivoj Vejpustek, 785 01 Šternberk, Krampolova 8
 2. Bohuslav Berger, 705 00 OStava-Hrabůvka, Mjr. Nováka 10
 3. František Macháč, 742 47 Hladké Životice 167

TISKY XX. SYNODU
- říjen 1977

PROGRAM XX. SYNODU
československé církve evangelické
20. - 22. října 1977

4

Z a h a j o v a c í b o h o s l u ž b y
ve čtvrtek 20. října 1977 v 17 h.
v chrámu Páně v Praze 2-Vinohrady, W.Piecka 60

1. Předehra na varhany /synodálové zasednou na svá místa v předních lavicích/
2. Vstupní slovo Písem sv. /náměstek syn. seniora dr.Jan Pokorný/
3. Společný zpěv písně č.254 - Všech věků mocný králi /v.1-4/
4. Modlitba /člen syn. rady M.Lešíkar/, čtení Písma sv. /člen syn. rady J.Ruml/
5. Společný zpěv písně č.53 - Ó Pane, smiluj se nad námi
6. K á z á n í /synodní senior dr.Václav Kejř/
7. Společný zpěv písně č. 272 - Prospívej, prospívej
8. Modlitba /člen syn. rady dr.J.Křivohlavý/
9. Společný zpěv písně č.250 - Ó Králi věků důstojný
10. Ohlášení /synodní kurátor dr.František Škarvan/
11. Požehnání /synodní senior dr.Václav Kejř/

1. ZASEDÁNÍ XX. SYNODU

ve čtvrtek 20. října 1977 od 19,00 hod.

19,00 hod.

1. Společný zpěv písně č.51 - Pomoc naše budiž z tebe
2. Zahájení synodu. Úvodní slovo synodního seniora. Vzpomínka na zesnulé pracovníky. Představení nově ordinovaných kazatelů.
3. Ustavení synodu. Zjištění přítomnosti členů a povolání náhradníků /čl.5, odst.1-4 Jednacího a voleb.řádu/ TISK 3
4. Slib synodálů /čl.5, odst.5 Jednacího a voleb. řádu/
5. Společný zpěv písně č.89 - Pane Ježíši Kriste

6. Volba zapisovatelů a skrutátorů /čl.5, odst.6 Jedn. a voleb. řádu/
7. Volba předsedy synodu
8. Volba dalších členů předsednictva synodu
9. Povolání právního poradce předsednictva synodu /čl.13 Jedn. a volebního řádu/
10. Pozvání některých členů církve k účasti na synodu s hlasem poradním /čl.20, odst.2 Jednacího a voleb.řádu, čl. 64 Řádu o správě církve/
11. Volba tříčlenné verifikační komise /čl.21, odst.2/
12. Schválení navrženého programu jednání XX. synodu TISK 4
13. Telegram prezidentu republiky a ministru kultury ČSR
14. Společný zpěv písně č.279 - Nejvyšší kníže pastýřů /v.1-4/
15. Úvodní slovo k volbám do synodní rady /syn.kurátor dr.F. Škarvan/ TISK 5
16. Volba synodního seniora a dalších členů synodní rady. Vyhlášení výsledků voleb.
17. Slovo na závěr 1. zasedání. Ohlášení.
18. Modlitba /s.M.Hofmanová z Nymburka/, společná píseň č.237 Ó Bože, spáso zašlých dob

2. ZASEDÁNÍ XX. SYNODU

v pátek 21. října 1977 od 7,45 hod.

7,45 hod.

1. Modlitební chvíle /vede Dr.V.Dědek z Přerova/

8,00 hod.

2. Společná píseň, čtení Písma sv., modlitba /s.f.J.Kvízová/
3. Projev zástupce státní správy
4. Slovo synodního seniora dr.V.Kejře k církvi na závěr funkčního období
5. Zpráva synodní rady a odborů. Uvede dr.F.Škarvan. TISK 8,9, 10
6. Rozprava ke zprávě synodního seniora a synodní rady
7. Volba dvou stálých kontrolorů celocírkevního hospodaření a jejich náhradníků /§ 27, odst.9 Círk. zřízení/
8. Ustavení komise pro poselství XX. synodu
9. Rozhodnutí o změnách církevního zřízení. Hlasování o předlokách. TISK 11
10. Hlasování o případných návrzích vzešlých z projednávání zpráv synodní rady
11. Společný zpěv písně č.17 - Tebe, Bože, chválíme

Polední přestávka do 14,00 hod.

3. ZASEDÁNÍ SYNODU

v pátek 21.10. odpoledne

14,00 hod.

1. Společná píseň, čtení Písma sv., modlitba /s.H.Hudcová
ze Zábřehu/
2. Projednávání hlavního tématu XX. synodu. Uvede děkan
dr.A.Molnár, předseda porad. odboru teologického TISK 6
3. Otázka nového katechismu TISK 7
4. Návrhy ze synodní rady a z konventů TISK 12
5. Schválení zásad nového rozpisu repartie TISK 13
6. Návrh textu "Pozdrav XX. synodu sborům"

17,30 hod.

6. Společný zpěv písně

Večerní přestávka do 19,30 hod.

4. ZASEDÁNÍ SYNODUv pátek 21.10. večer -rovněž v chrámu
na Vinohradech19,30 hod. Bohoslužebné shromáždění s instalací nového synod-
ního seniora a slibem členů synodní rady

1. Vstupní slovo Písem sv.
2. Společný zpěv písně
3. Modlitba, čtení Písma sv,
4. Společný zpěv písně
5. Instalační akt /emer. synodní senior dr.V.Kejř/
6. Pozdravné projevy
7. Společný zpěv písně
8. K á z á n í nového synodního seniora
9. Společný zpěv písně
10. Slib dalších nově zvolených členů synodní rady
11. Společný zpěv písně
12. Vysluhování svaté večeře Páně /krátká příprava, vysluho-
vání za společného zpěvu písní, děkovná modlitba/
13. Společný zpěv písně
14. Ohlášení /náměstek syn. kurátora dr.J.Křivohlavý/
15. Požehnání /nový synodní senior/
16. Společný zpěv písně

5. ZASEDÁNÍ XX. SYNODU
v sobotu 22.října 1977 od 7,45 hod.

7,45 hod.

1. Modlitební chvíle /vede Dr.A.Sklenář z Olomouce/

8,00 hod.

2. Zpěv společné písně, čtení Písem sv., modlitba
/s.J.Michalová z Brna/
3. Dokončení projednávání návrhů
4. Řád pastýřské péče a kázně TISK 14
5. Projednávání poselství synodu
6. Závěrečné slovo synodního seniora
7. Závěrečná pobožnost
8. Společný zpěv písně č.424 - Všichni, kdo skládají v Pánu
své doufání

12,30 - 13,30 hod. - rozjezd synodálů

- - - -

Informace o volbách do synodní rady /kandidátka/.

Jak je známo, má být při XX.synodu provedena volba synod. seniora, jeho náměstka, 3.duchovenského člena a 3.laického člena synodní rady. Dále volba všech tří duchovenských náhradníků. /V synodní radě zůstávají nadále syn. kurátor JUDr.F.Škarvan a jeho náměstek doc.Dr.J.Křivohlavý, a to do konce svého funkčního období k 30.11.1979./- Na základě průzkumu ve smyslu § 27, odst.8 C.zř. a čl.36 Jedn.a voleb.řádu připravilo synodní zastupitelstvo 19.3.1977 z výsledných návrhů seznam kandidátů na volby do synodní rady:

Kandidáti na volbu synodního seniora /v abecedním pořadí/:

B a t e l k a Josef, senior v Novém Městě na Mor.
B r o ŝ Miroslav, senior v Třebouchovicích
H á j e k Miloslav, farář a konsenior v Gottwaldově
H l a v á č Josef ThDr., senior v Olomouci

Kandidáti na volbu náměstka synodního seniora:

Počítá se se třemi kandidáty, kteří zůstanou po volbě synodního seniora z navržených čtyř - a kromě nich navržen ThDr.Jan P o k o r n ý , dosavadní náměstek.

Kandidáti na volbu třetího duchovenského člena:

Počítá se s třemi kandidáty, kteří zůstanou po volbě náměstka a kromě nich navržen: R u m l Jiří, farář a dosav.člen SR

Kandidáti na volbu náhradníků duchovenských členů:

Počítá se s těmi kandidáty, kteří zůstanou po volbě duchovenských členů - a kromě nich navržení ještě:

F i r b a s Richard, senior v Jablonci
M i ř e j o v s k ý Jan, farář v Praze-klimenčském sboru
O t ř í s a l Bohuslav, farář a konsenior v Praze-Vinohradech

Pro všechny tyto kandidáty podala synodní rada státní správě žádost o udělení stát. souhlasu ve smyslu § 17 vl.nař. č.221/49 Sb.

Kandidáti na volbu 3.člena z řad starších:

L e š i k a r Miloš, dosavadní člen synodní rady
JUDr Š i m e k Pavel z Prahy, dosavadní 1. náhradník
C h a d i m Vladimír z Prahy, sen. kurátor, dosavad.3.náhradník
MVDr R ů ŝ i č k a Petr ze Dvora Králové, dosavad.2.náhradník

/Funkční období bratří navržených z dosavad. náhradníků trvá rovněž do 30.11.1979. Kdyby byl někdo zvolen, bylo by nutno ještě provést volbu náhradníka na jeho místo./

00016

TISKY XX. SYNODU.
- říjen 1977

" L I D K R I S T Ů V A J E H O C E S T A "

(Elaborát poradního odboru theologického)

O S N O V A

Úvodem	odst. 1-4
<u>I. Povaha a poslání církve</u>	" 5-21
1. Povaha	" 5-15
a) Církev vzniká z Božího rozhodnutí . .	" 5-8
b) Obee nového věku	" 9-10
c) Církev s Kristem	" 11-15
2. Poslání	" 16-21
a) Část za celek	" 16-17
b) Církev ukazuje ke Kristu	" 18-19
c) Pod vedením Ducha	" 20-21
<u>II. Církev do které patříme</u>	" 22-67
1. Obdarování a obžaloba	" 22-26
2. Jednota Kristova lidu	" 27-28
3. Dílo zvěstování	" 29-36
4. Služba pastýřská	" 37-38
5. Dar vidění	" 39-42
6. Bohoslužba	" 43-46
7. Sbor	" 47-59
a) Sbor a církev	" 47-49
b) Různost darů a jednomyslnost	" 50-52
c) Večeře Páně	" 53-54
d) Dar a řád služby	" 55
e) Tradičnost a tradice	" 56
8. Církev a svět	" 57-64
Závěrem	" 65

Ú v o d e m

/1/ Devatenáctý synod vyslovil otázku "nezastupitelnosti církve". Už podruhé v krátké době se synody zaměřují k problematice církve. V době, kdy se hroutí v životě církve mnoho věcí, které se ještě včera zdály neotřesitelné, je pochopitelná snaha ohledávat základy, a touha, aby naše církev zůstala věrným lidem Ježíše Krista, věrohodným znamením jeho díla.

/2/ Středem naší víry ovšem není církev, nýbrž Ježíš Kristus. O něm vyznáváme, že nás svou obětí na kříži zastoupil. Byl vzkříšen z mrtvých jako ten, jenž zemřel za naše hříchy a může proto být naším přímluvcem u Otce (1Jan 2,1). Evangelisté podávají shodné svědectví, že Kristus musel trpět (M 8,31): nebylo jiné cesty, neboť tak Bůh miloval svět (Jan 3,16). Apoštolové pak kladou důraz na jedinnost a jedinečnost (Žid 10,12) Kristovy oběti, v níž je založeno vykoupení celého lidského pokolení (Ř 5,16-18); Boží Syn je naším zástupcem jediným (1Tim 2,5-6).

/3/ Vyznavačská tradice církve proto mluví o zástupnosti a nezastupitelnosti jen v závislosti na Kristově oběti. Kristus je nezastupitelný. Reformace podtrhla jedinečnost a nezastupitelnost Kristovy oběti a vyjádřila ji článkem o ospravedlnění z pouhé víry v Krista. Vymanila tak nezastupitelné Kristovo dílo ze svátostné a hierarchické manipulace církve, která se sama chtěla nazastupitelností zmocnit. Když reformátoři, navazující na Augustinovo učení o předurčení, zakotvili existenci církve v Božím vyvolení (tak již Husův spis O církvi), vrátili Kristu jeho nezadatelná a církví nezastupitelná práva. Podle reformačního vyznání, tkvícího hluboce v biblickém poselství, vidíme církev jen v souvislosti s Kristovou obětí a jeho vzkříšením a nečiníme ji samostatným tématem.

/4/ Proto v dalších výkladech raději od pojmu "nezastupitelnost církve" upouštíme.

I. P o v a h a a p o s l á n í c í r k v e

1. Povaha

a) (Církev vzniká z Božího rozhodnutí)

/5/ Biblická svědectví Starého i Nového zákona jasně mluví o tom, že Pán Bůh povolává na zemi "zvláštní" lid (Ex 19,5 Tit 2,14), který chrání jako "zřítelnici svého oka" (Dt 32,10).

/6/ Kralický výraz "zvláštní" je překladem hebrejského slova "s^egullá", jenž značí "vlastnictví" (srv.kral "klínat" Kaz 2,8 Mal 3,17), ovšem vlastnictví výsadní, odlišné od ostatního majetku.

/7/ Zvláštnost Božího lidu je tedy v tom, že patří Bohu jako jeho nezczizitelný majetek. Nelze říci, že církev jsou ti, kdo se rozhodli Bohu (Kristu) patřit. Prvotní je rozhodnutí Boží, nezrušitelně potvrzené smlouvou, že chce své dílo spojit s konkrétním společenstvím lidí v dějinách. Toto rozhodnutí trvá bez ohledu na věrnost nebo nevěrnost lidu - a kdyby už nebylo nikoho, kdo by o to stál, tedy si Bůh vzbudí z kamení - ale zas Abrahamovy syny (Mt 3,9), partnery své smlouvy.

/8/ To potvrzuje i okolnost, že výraz "/am/ s^egullá" se objevuje v Ex 19 a Dt 26 v souvislosti s Boží smlouvou /b^erít/. Zkoumání ukazují, že původní význam tohoto výrazu není "dohoda" dvou rovnocenných partnerů, nýbrž ustanovení lenního pána vůči vasalu nebo dokonce až "služební předpisy". - Jiným výrazem, který se častěji vyskytuje v souvislosti s "am s^egullá" je sloveso vyvolit (b^hr Dt 7,6 14,2 Ž 135,4), jímž opět je zdůrazněna priorita svobodného Božího rozhodnutí, jež církvi dalo vznik. - Izrael, ač "svatý", t.j. oddělený a zasvěcený ke službě, je též "pronárodem" chatrnou chátrou (Ex 19,6 gó'j - nestrukturované společenství): Hospodin si nevybral lid, vybavený už určitým stupněm společného životního slohu /am/, nýbrž: egyptské bezzemky (Dt 26,5), nepočtený hlouček (Dt 7,7), lid mdlý, neurozený, nicotný vlastně (1.K 1,27-28 srv.1.P 2,10). Také některá místa v evangeliích mluví o tom, jak se církev rodí v okamžicích trapného setkání mezi Mistrem a těmi, kdo ho byli zapřeli, rozprchli se a sedí za zavřenými dveřmi pro strach ze Židů (L 24, 36-48 J 20,26nn).

b) (Obec nového věku)

/9/ Izrael jako Boží lid vzniká na cestě z Egypta do zaslíbené země. Na tuto cestu padá ještě stín egyptské nesvobody, projevující se neposlušností, strachem a blouděním. Ale zároveň padá na ni již světlo nového života, Bohem slíbeného, a projevuje se v řadách pospolitě existence, zvláště v řadách obětních. Je tedy Izrael již na cestě, ještě v bloudění, svědectvím o Božím milostivém záměru a cíli.

/10/ Nový zákon tuto představu ještě prohlubuje a radikalizuje. Nový věk přišel v Ježíši Nazaretském. Jeho oběť ukončila věk starý (Žd 9, 26). V něm začíná nové stvoření (Zj 3,14). Z těch, kdo Ježíše ve víře přijali a kolem něho se shromažďují, vzniká obec posledního času (1.K 10,11). Je to sbor těch, kdo žijí ještě ve věku tomto a neuhýbají před jeho bolestnými rozpory; království Boží je jim ještě předmětem touhy, modlitby a naděje - ale oni zároveň již patří věku novému, mají "nebeské občanství" (Fil 3,20), jsou v Kristu novým stvořením (2.K 5,17).

c) (Církev s Kristem)

/11/ Nový věk vstoupil do světa obětí Božího Syna, tímto vrcholným projevem Boží lásky. Zůstat v Kristu znamená proto zůstat v lásce a oběti (1.Jan 3,14-16). Způsob Kristův má být způsobem jeho lidu (Fil 2,5-11), toho malého stáde, jemuž patří království (L 12,32). A jen v tomto způsobu, následující Krista poníženého, stává se církev počátkem a projevem nového stvoření.

/12/ Je to ponížený Kristus, který byl vzkříšen, vyvýšen a dána mu všecka moc a celá budoucnost (Mt 28,18-20). Stal se Pánem. Církev jeho panství vyznává tak, že se mu sama podrobuje a nehledá jinde ospravedlnění své existence nežli ve spravedlnosti Kristově. Není to církev, kdo za Ukřižovaného sestoupil do pekel, není to církev, kdo místo Vzkříšeného vstoupil na nebesa (Ř 10,6-7). Kristus na zemi je církvi přítomen. Ale církev není "Kristus na zemi".

/13/ Je významné, že podle novozákonní zprávy (Sk 1-2) k prvnímu shromáždění Kristovy církve nedošlo dříve než po nanebevstoupení. Kristus zůstává svobodným, svrchovaným Pánem i vůči sboru svých vyznavačů, jimž zůstavil zaslíbení Ducha a pověření, aby jeho vládu až do posledních končin země dosvědčovali, ne však reprezentovali (Sk 1,6-9).

/14/ Myšlenku, že církev je s Kristem neodlučitelně svázána, ale tak, že on je jí nadřazen, vyjadřují různé novozákonní obrazy církve: obraz hlavy a těla (Ko 1,18 aj.), "úhelního kamene" a stavby (Ef 2,20-21 aj.), vinného kmene a ratolestí (J 15,5) aj.

/15/ Neoddělitelný svazek vyvýšeného Krista a církve je svazkem lásky (Ef 5,25-32), novou smlouvou milosti a věrnosti Boží, uzavřenou v Kristu a nyní všem nabízenou.

2. Poslání

a) (Část za celek)

/16/ Výroky o "lidu vlastním" nejsou v rozporu se skutečností, že Hospodinu patří všechna země (Ex 19,5b Ž 24,1). Spojil-li Pán Bůh své dílo s konkrétním společenstvím, neznámá to, že jen pro ně má platnost. Kristova oběť platí celému světu (Ko 1,20), a tak i proměňující moc jeho vzkříšení (Ef 1,20-21). Církev jsou ti, kdo tomu uvěřili, Krista vírou přijímají, a tak mají již nyní účast na jeho dobrodiních a Pána Boha za ně chválí.

/17/ Náporný pro tento vztah je obraz "prvotín" (Jak 1,18). Církev je první úrodou Božího díla, a tímto způsobem patří Bohu. Není ovšem posledním cílem Boží setby, není ještě plnou úrodou, ale již úrodou, která vzbuzuje naději, že také ostatní sklizeň se dostaví.

b) (Církev ukazuje ke Kristu)

/18/ Poslání církve k jejímu okolí je tedy založeno v poslání Kristově ke světu celému. To jsme podtrhli již při 18. synodu a znovu zdůrazňujeme. Církev je svědkem i svědectvím, ohlašovatelem i jedním z projevů Kristova kralování. Místem na zemi, kde se Boží odpuštění stává skutečností a nabízí všem.

/19/ To jsme se na 18. synodu, ve shodě s významnými ekumenickými dokumenty, pokusili vyjádřit pojmem "znamení". Jako znamení církev odkazuje ke království Božímu, jemu dává růsti a po způsobu Křtitelově vyznává, že to není ona, kdo snímá hříchy světa, nýbrž Beránek Boží (J 1,20,29).

c) (Pod vedením Ducha)

/20/ Není na nás, abychom dopředu vymezovali, jak se poslání církve konkrétně projeví v lidských podmínkách, stále jiných. Vzkříšený Kristus však **neponesohává** svou církev jen jejím úvahám a odhadům; Duchem svatým jí připomíná sebe sama, plnou pravdu (J 16,13). Tímto způsobem dostává církev "mysl Kristovu", takže vždy znovu proniká v tajemství ukřižování (1.K 2,6-16), začíná se podílet na budoucí dokonalosti (Ef 1,13-14) a podrobuje se autoritě svého Pána (1.K 12,3). Duch svatý uvádí církev do ustavičného pohybu poutnické existence, aby následovala Vzkříšeného na jeho cestě věky a proměnami dějinných situací, naplňuje její službu slova a lásky vždy novým, kladným obsahem. Proto říkáme, že předním zdrojem poslání církve je modlitebné vyhlížení nového seslání Ducha svatého.

+ + +

/21/ Avšak bez ohledu na proměny situací k poslání církve provždy patří, aby kázala Boží slovo milosti a soudu, a tak všem lidem oznamovala Boží dílo v Kristu jako nabídku jediné záchrany a naděje; aby budovala svazky lásky a smíření, přimlouvajíc se za všechno stvoření; aby obětavě sloužila všem bez rozdílu.

II. Církev, do které patříme

1. Obdarování a obžaloba

/22/ Naší první odpovědí na zvěst Písem o církvi je slovo vděčnosti. Věříme, že ve svých sborech českobratrské evangelické církve máme podíl na daru církve Kristovy. Vyznáváme, že zde jsme vstoupili do nové situace, vytvořené obětí a vzkříšením Pána Ježíše Krista; zde se nám dostává účasti na Kristově spravedlnosti; zde nacházíme bratry a sestry, kteří s námi mají trpělivost; zde se nám otevírají osvobozující pohledy do spleťtých situací; zde jsme zmocňováni k naději, lásce a službě člověku i k boji proti hříchu.

/23/ Na Kristovu bohatství, kterým on svou církev zahrnuje, nemění nic ani zřejmá její ubohost, kterou kajícně vyznáváme. Žalující Boží slovo (Zj 3,17) nás činí vnímavými i pro trpké výtky těch, které jsme zklamali.

/24/ Tomuto obvinění nelze uhnout představami o "neviditelné církvi", jež je dokonalá, ale lidmi nezjistitelná, kdežto lidmi pozorovatelná "viditelná" církev je plná vad. Nikde v Písmu se takto mezi dvojí církví nerozlišuje. Táž nevěrná, chybující, věčná viditelná církev je "svatá", Božím milosrdným rozhodnutím přijatá za vlastní. Reformace užila pojmu "neviditelná" církev (u Bratří: "církev podstatná") v kritice středověké církve, která se domnívala, že disponuje spasitelnými prostředky i právem organizovat společnost shora. Vyjádřila tak zároveň víru v neutuchající účinnost Božího tajemství spásy, které sice není evidovatelná, ale působí, zviditelňujíc se v církvi Slovem, svátostmi a vyznáním jejích údu.

/25/ V tomto smyslu se přiznáváme ke společenství, do kterého patříme: k českobratrské církvi evangelické v jejích zápasech i selhání, v jejím obdarování i slabostech.

/26/ Naše církev není dokonalá. Žije však z Božího smilování, které všichni potřebujeme. Jestliže v něčem ostatní svět předchází, pak v tom, že je jí dáváno činit pokání: v upřímné lítosti vidět vlastní viny, veřejně vyznat před Bohem i před lidmi, dosavadní názory i praxi revidovat (Dan 9,5-7).

2. Jednota Kristova lidu

/27/ Českobratrská evangelická církev není ovšem jediným útvarem Kristova lidu. Touha po jednotě všech křesťanů vyrůstá z hlubin víry v jediného Pána, vyjádřené jedním křtem, a z obecenství kolem stolu Kristova. Jejím projevem jsou modlitby za jednotu a přímlyvy za vzdálené, ale i účast v organizovaném ekumenickém hnutí. Vážíme si společenství s církvemi, které se spolu s námi podílejí na práci Ekumenické rady církví v ČSR, Světové rady církví, Křesťanské mírové konference a Světového svazu reformovaných církví. Někdy však hlasy bratří, zápasících o křesťanskou věrnost na místech vzdálených a v odlišných podmínkách, nenacházejí u nás dost odezvy. Napříště jim musíme naslouchat s větší pozorností.

/28/ Všimáme si, že křesťanská bratrstva jinde ve světě také jako my hledají odpověď na otázku církve. Sílí poznání, že církve selhávaly, když se pokoušely formovat dějiny světa s užitím prostředků vnější moci. Zároveň je však vidět oprávněnou snahu, aby církve nepodlehly pokušení zaujmout roli pasivních pozorovatelů nebo povýšených kritiků toho, co se ve světě děje. Tak jsou církve v celém světě vedeny k základnímu tazání po způsobu své přítomnosti ve světě, ano i po své vlastní povaze. Rozhovory, které se dnes o těchto otázkách vedou, vítáme jako příležitost pronikat k větší hloubce a ryzosti; chceme k nim, pokud dokážeme, ze své situace přispívat.

3. Dílo zvěstování

/29/ V našich sborech se pravidelně káže. Jsme vděční, že k této službě Pán církve povolává nové a nové pracovníky. Spolu s ostatními církvemi vzešlými z reformace pokládáme zvěstování evangelia za základní zdroj života, obnovy a svědecké existence církve.

/30/ Existují ovšem i svědectví nemnoha anebo žádných slov, kdy zájem, otázku anebo i důvěru lidí vzbudí obětavá služba, vytrvalost (?4) v trápení, statečný postoj, laskavý vztah, řádnost pospolitého života. Avšak dříve či později nastává okamžik, kdy takové svědectví musí být doprovázeno živým, mluveným slovem, přiznáním k Ježíši Kristu.

/31/ Tím jsme povinni jedni druhým, lidem kolem nás a zvláště také svým dětem, za něž jsme převzali odpovědnost při křtu, aby památka

smrti a vzkříšení Ježíše Krista nevymizela ze života lidí v této generaci a v generacích příštích. Žádná oblast lidského života a žádná věková či jiná skupina nemá být ponechána bez svědectví o naději (2Kor 5, 17-19 Ž 78,3-8 Ř 1,14-16).

/32/ S vděčností pozorujeme také, že kázané slovo osvědčuje svou moc (DYNAMIS Ř 1,16), když je lidé přijímají a podrobují se mu.

/33/ Kázáním a přijímáním Slova církev vždy znovu vzniká (Sk 2,41) a **roste**. (1.P 2,2). Prakticky se to potvrzuje tím, že do našeho společenství přicházejí stále noví a noví lidé, a to i ti, u nichž chyběly zjistitelné "předpoklady". Rozumíme tomu tak, že samo evangelium, církví tlumočené, je přitrhlo a přivedlo ke Kristu. Dokud tomu tak bude, můžeme se těšit jistotě, že i naše církev roste, ačkoli jejích členů statisticky ubývá, což nás trápí zvláště tam, kde se odcizují naše vlastní pokřtěné děti. Na jejich místo však vstupují jiní a my v tom vidíme doklad přemáhající moci Božího slova, jež se nenavrací prázdné (Iz 55,10-11).

/34/ Je však naší zkušeností také to, že ne každý zvěstí evangelia otevírá své srdce a přijímá ji. Ptáme se, nakolik na tom nese vinu naše záliba ve vyjadřovacích způsobech dnes již málo srozumitelných a nesvoloba od navyklých formulí. Evangelium svou zvěstí o Kristově kříži nepřestane být "kámenem úrazu" (1.Kor 1,23); ale my je nemáme uvádět v lehkost a vzbuzovat pohoršení nepravé svou těžkopádností, staromilstvím, tmářstvím a neústupností (srv. 1.Kor 9,19-23).

/35/ Proto také kritická bohoslovecká práce, v tom i odpovědná kritická práce s biblickým textem, má význam pro ryzí zvěstování. Přejeme si, aby se těm z nás, kdo se kazatelské službě oddali jako celoživotnímu povolání, dostalo i dobrého odborného vzdělání.

/36/ V našich podmínkách nebývali křesťané v pokušení podepřít kázání prostředky přímého nátlaku. Objevuje se však jiné pokušení: promítnout evangelium do některé sekulární koncepce, učinit je přitažlivým a tak přimět posluchače, aby je přijali pod cizím názvem. Tato cesta dovoluje, aby bylo evangelium zaměněno za něco, čím není, a nám přičteny zájmy, jež ^{nám} nejsou vlastní. Nebezpečná je tím, že v zájmu přijatelnosti možným zájemcům se některé tóny evangelia tlumí až umlčují a jeho zvěst přizpůsobuje předem hotovým názorům (srv. 1.Kor 1,23-24).

4. Služba pastýřská

/37/ Hlasané evangelium míří až na dno lidské existence, volá k pokání a působí víru; probouzí v nás vědomí hluboké sounáležitosti, dává nám sílu odpouštět těm, kteří nám ublížili, osvobozuje od cynismu, netečnosti, pocitu únavy a ~~marazů~~ ~~marazů~~. Dává nám odvahu rozloučit se s minulostí, vymanit se z okažitých nálad, nedbat svodů povrchnosti a konzumentství.

/38/ Církev má pastýřské poslání. Kristova láska si buduje mezi námi takový prostor důvěry, že je možno svěřit se druhým a dát na jeho upřímné slovo (Jk 5,16). Často pozorujeme, že se křesťan ve společnosti svých bližních mimoděk stává útočištěm a důvěrníkem v osobních krizích. Avšak musíme se ubránit tomu, abychom postižené a hledající vázali na sebe. Jde o vyhnání zlého z člověka (exorcismus). Takovou moc má jen Ježíš Kristus svým slovem a Duchem. Věrné zvěstování a osobní svědectví, projevy lásky, důvěry, zájmu i přímluvy ve společenství nechť směřují až k těmto cílům.

5. Dar vidění

/39/ Slovo Boží odhaluje věci skryté pod povrchem lidského chování i světového dění (Žd 4,12-13). Když se toto slovo dotýká našeho srdce, když stojíme v modlitbě před svým Pánem, prožíváme chvíli pravdy, jinde nepoznanou, a prohledáme k eschatologickému cíli konečného vykoupení. I tehdy však platí, že poznáváme jen dílčím způsobem, "zčástky" (1.Kor 13,9). Tyto vhledy nám pomáhají v orientaci, v rozlišení hodnot trvalých od pomíjivých, osvobozující nás od malicherného lpění na vlastních cílech a propůjčující sílu i ve chvílích nezdsru. Nemáme v nich však ucelený výklad světového dění z hlediska příčin a následků.

/40/ Dar promítnout eschatologickou perspektivu do přítomné situace a srozumitelně ji vyložit měl na mysli apoštol Pavel, když mluvil o daru "prorockví" (1.Kor 14). Nejde o věštění budoucích událostí, nýbrž o pojmenování toho, co jest, pravým jménem. Z Pavlových nečetných zmínek o prorockví vyrozumíváme, že šlo o druh tlumočení Božího slova, jehož adresátem byl v první řadě shromážděný sbor, který prorockou řeč posuzoval a rozsuzoval (1Kor 14,29 1Tes 5,20-21), zda se koná podle "pravidla víry" /ANALOGIA TĚS PISTEÓS Ř 12,6).

/41/ Tento vzácný dar vidění může být zneužit, kdyby měl být osamostatněn, vyňat ze souvislosti víry a ze společenství víry. Tak tomu je vždy, když se domníváme, že máme k dispozici obecné, bez víry platné návody pro život osobní či veřejný a pokoušíme se je vnutit lidem kolem, vždy znovu překvapení, jak jsou tyto návody neúčinné.

/42/ Tím nechceme říci, že skutečnost je možno rozdělit na "náboženskou" a "nenáboženskou" oblast, z nichž každá má svou zvláštní zákonitost. Boží pravda je jen jedna; není jiná pro lidi věřící a jiná pro nevěřící. Touto pravdou je Ježíš Kristus. Pravdu tu poznat a přijmout Krista je dle novozákonního svědectví jediný akt víry (J 5,36-40 10,24-26). My nemáme možnost tento akt rozdvojit a přimět někoho, aby uznal platnost prorockého slova a církve, aniž uvěřil v Krista.

6. Bohoslužba

/43/ Ve svých shromážděních máme zvláštní výsadu adorace, vzývání Pána. Tak se přesvědčujeme, že je církvi přítomen nejen jako moc, nejen jako pravda, nýbrž i osobně jako ten, koho můžeme oslovit. Za všechno stvoření povstáváme před svým Pánem, abychom jej slavili, a skláníme se, abychom vyznávali viny a potřebnost všech. Do své bohoslužby zahrnujeme přímluvami všechny lidi, spolukřesťany i nevěřící, bolesti celého světa. Společenství, které dokáže Pána Boha chválit i v okolnostech nesnadných (Sk 16,25), které vyznává své viny, ač by mělo všechny důvody je tajit (Ž 32,3-5) a které se přimlouvá za protivníky (Sk 7,60), dává tímto najevo, že je odkázáno na Boží milosrdenství ve všem, a tak vyjevuje svou pravou podstatu.

/44/ Rozbor tzv. hymnů o Kristu v Novém zákoně ústí v závěr, že tyto hymny (např. Ko 1,15-20) měly v apoštolské církvi také tu funkci, aby konkrétní shromáždění místního sboru zasadily do univerzálního, eschatologického rámce Kristova vykupitelského díla, které platí všemu stvoření a děje se od věků na věky. Sboru shromážděnému ve zvláštní dějinné a místní situaci se tak otevíraly ty nejširší perspektivy, jež mu připomínaly, aby svou bohoslužbu nekonal mimo svět ani proti jiným lidem, nýbrž jakoby v zastoupení všeho stvoření.

/45/ V dějinách ovšem, a to říkáme ke svému zahanbení, došlo k tomu, že také i různé názory na bohoslužebný život či způsob rozrušily jednotu Kristova lidu. Přejeme si, aby náš bohoslužebný život k těmto rozdělením další už nepřidával a nezvyšoval napětí mezi lidmi. Vede nás k tomu i Ježíšova výzva k modlitbě za protivníky (Mt 5,44).

/46/ Příklad jiných církví nám kladé otázku, zda náš bohoslužebný život je dostatečně plný, rozvitý a bohatý. Zdrželivá prostota bohoslužebných projevů, kterou jsme převzali z reformované tradice, byla v našem prostředí posílena ke strohosti až nedbalosti. V této věci nemůžeme ovšem s nápravou začínat u pestrosti bohoslužebných forem, kde nejsou vnitřní předpoklady. Na druhé straně by nemělo smyslu se bránit novým a pestřejším výrazům bohoslužebným, kde vytryskly z prohloubeného duchovního života sboru.

7. Sbor

/47/ Vyznáváme, že jsme zároveň s přijatým Božím odpuštěním objevili moc lásky k lidem. Dostalo se nám svobody nesobecky rozumět druhým, nesoudit nikoho předčasně, hezištně milovat. Vzniklo mezi námi bratrství nezaložené ani na tělesné příbuznosti, ani v povahových sympatiích, ani na obdobném společenském postavení. Našli jsme se, původně vzdáleni si a cizí, v Ježíši Kristu jako bratři a sestry (Ef 2, 13 Sk 9, 17). Tyto dary nám byly svěřeny, abychom je zachovali pro své děti, pro všechny troskotající, zraněné a osamělé v přítomnosti i budoucnosti světa.

a) (Sbor a církev)

/48/ Sbor je konkrétním prostředím, kde se tyto nové skutečnosti prosazují. Existuje jak v rozptýlenosti svých členů při denních úkolech, tak v pravidelných shromážděních. Sem lidé přicházejí rovnou ze svých zápasů osobních, rodinných, poznamenání prostředím svého pracoviště i bydliště. Lidské otázky zde mají ještě konkrétní tvar. Církev nemá jiný přístup k realitě života, nežli skrze zápas svých členů ve sborech. Kde se od tohoto zápasu na vyšších stupních (konventy, synody) nebo některými představiteli či skupinami vzdaluje, dostává se do nesnadných a snad i neřešitelných situací. Považujeme za správné, aby jednání konventů a synodů byla spolehlivě opřena o realitu života ve sborech a z ní vyrůstala (Sk 15).

b) (Různost darů a jednomyslnost)

/50/ Duch svatý rozděluje ve sboru rozmanitá obdarování k různé službě. Tato obdarování nezakládají právo, aby se jeden proti druhému vyvyšoval a prosazoval. Jsou-li to vskutku dary Ducha Kristova, pak tím nou k tomu, aby jimi ve sboru jeden druhému sloužil (1P 4,10) a jeden druhému se poddával (Ef 5,21). Autorita ve sboru je skutečná jen tehdy, je-li autoritou služby (Mt 20, 25-27). Různost darů tak posiluje jednotu a pokojný řád v Kristově lidu.

/51/ Vlivem vypjatého individualismu, který v minulých dobách našel cestu i do našeho prostředí, se jednotu sboru a církve často chápe velmi nekonkrétně a formálně. Náborová různost se naopak stala skoro výsadní známkou církví, zvláště protestantských. Nepřeslechnutelně jsou však novozákonní výzvy k "jednomyslnosti" (TO AUTO, TO HEN FRONEIN Fil 2,2 aj.) a tyto výzvy nás zavazují, abychom v nejpodstatnějších věcech nepřestávali usilovat o konsensus hlubší než může být vyjádřen hlasováním.

/52/ S tím souvisí i to, že mezi námi vymizelo vědomí bludu, jakoby upřímnost osobního přesvědčení byla posledním měřítkem pravdy. Máme v úctě osobní přesvědčení. To nám však nesmí bránit, abychom jasně vyjádřili, že ten či onen názor, ač se objevil v našem středu, není učení, které bychom mohli na základě porozumění Písmu, jak bylo dáno církvi, zastávat. Zde jde o úkol, vyžadující velikou citlivost, neboť nezřídka v dějinách nové projevy Ducha vybočily z konsensu církve. Proto nikomu nechceme odpírat společenství v lásce, trpělivosti a přímluvné modlitbě. Ale "zkoušet duchy" patří k nezadatelným úkolům, jež Kristův lid na tomto světě má (1.Jan 4,1-3).

c) (Večeře Páně)

/53/ Sborové obcenství se upevňuje a prohlubuje opakovanou slavností stolu Páně. Jsme při ní ujišťováni o odpuštění hříchů a o podílu na spravedlnosti Kristově a zavazujeme se k novým činům poslušnosti a lásky. Spravedlnost Kristova přitom přesahuje rámec sborového obcenství a obrací náš pohled k celému trpícímu stvoření (Ř 8, 19-23).

/54/ Minulá desetiletí byla u nás poznamenána zápasem, aby večeře Páně byla vymaněna z individualistického chápání a aby se prohloubila její obcenstevní povaha. Musíme však ještě zápasit

o hlubší pochopení večere Páně jako slavnosti s přicházejícím Pánem, v němž bude podtržen předjímací kosmický dosah Kristovy oběti.

d) (Dar a řád služby)

/55/ Blízkost a přítomnost Kristova v Duchu svatém poznamenává zřetelnou stopou také způsoby a pravidla sborového života. Pravidlo lásky, jemuž jsou podřízeny všechny vztahy uvnitř i vně sboru (srv. Ř 12 - 13), je pravidlem základním. Převést toto pravidlo do různých lidských situací nebývá snadné. Nejspíše se to daří tam, kde se láska projevuje ve službě a pomoci potřebným lidem. Obětavá služba lásky, nelitující žádné námahy pro jediného jen člověka, je odrazem způsobu, jímž Pán Bůh jedná s námi (Mt 18, 11-12) a patří proto podstatně ke svědecké existenci církve, stejně jako vzájemné odpouštění křivd a smíření mezi bratřími (Mt 18, 23-35). Kdybychom dopustili, aby láska byla mezi námi tupena, oběť v nevážnosti a smíření odmítáno, přestali bychom být Kristovým lidem.

e) (Tradičnost a tradice)

/56/ Někdy se rozlišuje mezi sbory "tradičními" a "netradičními". Není to šťastné názvosloví. Mnoho halasu se způsobilo tažením proti tzv. tradičnosti, která byla chápána jako bezmyšlenkovitá, nezávazná a nevtvářící příslušnost k církvi. Tradici však můžeme vidět kladně jako předávání svědectví o Kristu a vyznávání Krista z generace na generaci. Bez takové svědecké a vyznavačské tradice se neobejdeme. Nejsme první, kdo evangelium slyšíme a přijímáme. Vstupujeme do řady těch, kdo nás ve víře předešli a s nimi máme obecenství. Církev Kristova žije nejen v prostoru, nýbrž i v čase (Žid 12,1). I sám apoštol Pavel doznává, že základní kusy zvěsti o Kristu "převzal" ze starší tradice: 1.K 15,3-6 11,23-25).

8. Církev a svět

/57/ Zjevuje-li Pán Bůh na církvi svůj záměr s celým stvořením, pak všechno, co jsme až dosud o církvi řekli, má v tomto záměru své pravé místo. Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni (1.Tim 2,4). K tomu má sloužit vše, co v církvi konáme. Nic z toho není samo o sobě účelem. Proto také žádné obdarování se církvi nedostává na úkor světa. Pán Bůh se světa nevzdal, v Ježíši Kristu do světa vstoupil a na konci času jej promění.

/58/ Církev zde není proto, aby bojovala za své věci, za uplatnění svého vlivu a moci, nýbrž aby v každou chvíli byla ochotna rozdávat, sloužit, vzdávat se posledního slova a přenechávat je Kristu. I tehdy, když přichází s varovným či kritickým důrazem, má to činit v lásce a u vědomí svých vlastních vin a nedostatků. Už na 18. synodu jsme zdůraznili, že svědecká přítomnost církve ve světě má povahu služebnou, a ne mocenskou. V tom následuje svého Pána a Mistra, který přišel a sloužil (M 10,42-45) a odmítl vtáhnout Otce do konkurence mocenských sil (M 12,13-17). Nemůžeme ovšem o moci hovořit abstraktně, bez ohledu na to, kdo jsou její nositelé a stejně tak se nemůžeme tvářit, jakoby se nás netýkaly mocenské zápasy, jež se v dnešním světě vedou. V takové nedbavosti bychom se nepozorovaně mohli ocitnout tam, kde bychom se neradi viděli - na pozicích zpátečnických.

/59/ Podobné nebezpečí se skrývá i v postoji nadřazené hyperkritičnosti, v němž křesťan se cítí povolán ohlašovat své výhrady na všechny strany. Ovšemže žádný politický program, žádná mocenská akce nenastolí království Boží. Naše poslední věrnost patří Kristu, kterého následujeme jako společenství poutníků v proměnlivé scénérii dějinných okolností. Z jeho slova a Ducha se nám dostává svobody (J 8,36). Tato svoboda však se neprojevuje především negací a kritikou; umožňuje naopak, že se ve vší předběžnosti svých podmínek dokážeme kladně rozhodnout a postavit ke všemu dobrému a nadějnému, co se ve světě děje (Fp 4,8). Ve skutečnosti tomu tak je, když členové naší církve každodenně svou prací vytvářejí hodnoty pro celou naši společnost. Nežijeme v rezervaci a ani o to nestojíme. Lidské pořádky, v nichž žijeme a pracujeme, považujeme za příležitost ke svědectví života a prokazování lásky.

/60/ Žijeme ve společnosti socialistické a zde máme konat svou službu. Chceme se i nadále podílet na jejích zápasech a budoucí cestě. Dáváme a dáme své síly k dispozici všude tam, kde jde o člověka, o mír, o porozumění a kde se pracuje na předpokladech důstojného, bohatého a plného života.

/61/ V naší společnosti žijí vedle sebe křesťané i nekřesťané. Vážíme vši těch, kdo se ke svému bezvěří probojovali v uvědomělém zápase. Nezastíráme si názorové rozdíly. Nemůžeme však nevidět přínos věřících i nevěřících pro budování naší země. K oddanosti a svědomitosti, věrnosti a obětavosti, poctivosti a pravdivosti jsme voláni všichni. Přejeme si, aby členové naší církve byli příkladem v lidských vztazích, v životě rodinném, v odpovědném poměru k práci, k materiálním a kultur-

ním hodnotám. Nadto pak si uvědomujeme, že spolupráce křesťanů a nekřesťanů v socialistické společnosti má hluboký historický význam, přesahující hranice naší země a může se stát příspěvkem v úsilí o světové společenství.

/62/ Naše situace je v mnoha ohledech dějinně ojedinělá a nutí nás řešit řadu otázek, pro něž v minulosti nemáme vzory. Tato situace však není dílem zlomyslné náhody. Atheismus a nedůvěra k církvím mají své příčiny mimo jiné také v tom, že církve po staletí stavěly svůj vliv, své bohatství anebo i své učení do služeb mocenských, skupinových a třídních zájmů. V klidné úvaze hledáme sebezpytavě kořeny stromu, jehož ovoce dnes sklízíme. Přejeme si, aby nás nepobuřovalo, jsme-li stiháni nejružnějším podezřením. Tak se dělo i našemu Pánu a Mistru (M 3,22).

/63/ Ve vsí pokoře vyjadřujeme své přesvědčení, že žádná společnost neměla škodu, když strpěla, aby se v ní hlásalo evangelium. Pokud na nás je, chceme to konat veřejně a každému vydat počet ze své naděje (1.P 3,15). Záleží nám na tom, aby evangelium bylo jasně, zřetelně slyšeno. Proto chceme všechna podezření, nedorozumění a napětí trpělivě rozptylovat a odstraňovat "žádného nedávající v ničem pohoršení, aby bylo bez úhony přisluhování, ale ve všem se chovající jako Boží služebníci ..." (2.Kor 6,3nn).

/64/ Jako církvev chceme žít čas nám daný z milosti svého Pána beze všeho mocenského zajišťování. Prosíme, aby Kristus nám svým Duchem dával hluboké porozumění pro každého člověka a dobrou naději o všem; aby nás učil odpouštět těm, kdo nám ubližují, sloužit těm, kdo nás využívají; aby nám byla cizí každá nevraživost, podezíravost, podvod, potměšilost, urputnost; a zavede-li nás na cestu kříže, abychom dokázali potlačit touhu po odplatě, následující v tom jeho příkladu: 1.P 2, 21-23.

Z á v ě r e m

/65/ Vyznáváme, že nemůžeme žít bez Krista. V něm máme život, pravdu, naději, v něm je smysl našich dnů. S Kristem jsme se setkali v církvi. Proto je nám církev tak vzácná, drahá, proto dnes ani zítra nemůžeme žít bez jejích shromáždění, bez jejího svědectví. I tento synod, jak mu po vzoru bratrském rozumíme, má cíl v tom, že nás posiluje ve věrnosti Kristu, v lásce navzájem, a tak zasazuje hlouběji do Kristova lidu a otevírá nové perspektivy naděje.

O T Á Z K A N O V Ě H O K A T E C H I S M U

(Předsynodní zamyšlení synodního seniora dr.Kejře)
uveřejněné v ČB 1977 č.8

V minulých letech se stala živou a nsléhavou otázka sestavení nového katechismu. Minulý synod proto pověřil synodní radu, aby k tomuto kroku učinila potřebnou přípravu.

Není to poprvé. Evangelické církve od samého úsvitu tolerance dbaly o to, aby se jejich vyznání a učení stalo vlastnictvím a rozhodující mocí v životě všech jejích členů. A k tomu měly sloužit právě katechismy. Tak jimramovský farář a moravský superintendent Michal Blažek vydal již v roce 1783 Heideberský katechismus a Přípravu pro děti. Jan Végh, farář v Libiši, vydal r. 1790 Učení o hlavních člancích víry čisté křesťanské a roku 1828 Křesťanský malý katechismus heideberský. (První překlad tohoto katechismu u nás vyšel v r. 1619. Od té doby pak vyšlo dalších sedmnáct vydání.) Ve druhé polovině 19. století vydávají v novém překladu tento katechismus superintendent Jan Veselý z Kláštera a dr. Heřman z Tardy, farář v Hořátvi /1866/. Vanovický Samuel Nagy přeložil katechismus Elsnerův /1848/, klimentský farář Bedřich V.Košut vydal Katechismus křesťanství /1850/ a František Kozák Českobratrský katechismus. Podobně vůdčí postavy evangelické církve a.v. vydávají katechismus Lutherův, Daniel Molnár katechismus meklenburský /1844/ a farář Josef Růžička katechismus Šulkův /1856/.

Po spojení církví v roce 1918 byl v naší církvi již v prním desetiletí ustaven odbor pro jednotu v učení, aby pečoval o věroučnou čistotu církve. Vedle klasických katechismů se v té době vynořily či rozšířily i mnohé další katechismy - Hrejsův, Medkův, Drobného, Šustrův, Vašířův, Karafiátův Reformovaný katechismus. Snaha nově, svěže a srozumitelně vyjádřit základní články křesťanovy víry se projevila v příručce B. Jerieho "Z bible pro život" a A.Novotného "Kus vlastní půdy". Prof.Fr.Bednář zase připravil vydání Bratrského katechismu z r. 1600. Bylo to třibení duchů.

Otázkou nového katechismu se měl zabývat také VII. synod, svolaný na prosinec 1935. V předsynodní diskusi upozornil farář Š. Pavlínek v Českém bratru /1935, č.11/, že synod by mohl "vyzvednout a nade vše

jiné jako nejpřednější církvi doporučit" jeden ze stávajících katechismů. Hned však pohotově odmítl všechny novější katechismy, protože žádný celé církvi nevyhovuje. Soudil, že synod by mohl církvi doporučit Katechismus českobratrský, i když by současně ponechal v užívání všechny dříve zavedené a schválené katechismy. - Poděbradský farář J.B. Jeschke přivítal tento pokus najít východisko, přidal se i k hodnocení českobratrského katechismu. Velmi kriticky se však postavil proti myšlence výběru učebních otázek. Ptal se: "V jakém výběru? Kde je norma pro takový výběr? Nekončí minulé i přítomné pokusy o výběr v osobní libovůli? ... Jen celek má smysl." Jeschke tehdy položil důraz na to, že výsledky české reformace je třeba konfrontovat s reformací světovou.

Za druhé světové války se řada kazatelů a vychovatelů církve soustřeďovala na otázky náboženské výchovy. Pokusy o výběr otázek a jazykovou úpravu klasických katechismů neuspokojily. Ani konfirmační příručky jako náhrada katechismu nebyly přijímány příznivě. Tehdy byl mladší farářskou generací vyzván dr. Viktor Hájek, aby sestavil nový katechismus. Vynověl tomuto přání a s použitím starších katechismů napsal Evangelický katechismus. Synodní radou byl tento katechismus schválen v roce 1947. Ve třech vydání pak vyšlo 25.000 výtisků.

Katechismus byl přivítán laskavě, ale po několika letech se opět ozvaly hlasy volající po nové konfirmační příručce. Poradní odbor pro nekonfirmované při synodní radě se obrátil s žádostí o vypracování takové příručky na prof.dr. Josefa Smolíka. Příručka neměla být napsána ve formě otázek a odpovědí a měla dbát moderních bohosloveckých a pedagogických směrů. Prof. Smolík pracoval řadu let v souladu s komisí při odboru pro nekonfirmované. Jednotlivé kapitoly byly vyzkoušeny při konfirmačních cvičeních a vyučování náboženství v několika sborech. Příručka vyšla tiskem v roce 1968 pod názvem Cesta života /v nákladu 15.000 výtisků/. Církev tuto práci přivítala, ale brzy se začaly ozývat kritické hlasy, považující za nedostatek, že není napsána ve formě otázek a odpovědí. Tedy pravý opak toho, po čem se původně volalo. Farář Miloslav Hájek pak vypracoval dodatečně k této příručce otázky. Sotva však byly do sborů rozeslány, začalo volání po katechismu. Tedy zase nový obrat.

Jak si tuto nestálost v mínění sborů a církve vysvětlíme? Svatou nespokojeností, toužící po stále lepším a dokonalejším? Nevděčností, která neumí radostně přijímat? Duchem protestantismu, který revoltuje proti tomu, co je? Troufalostí, která se pokouší o nemožné? Povýšenou superkritičností? Teologickou nezralostí a duchovní vypráhlostí pro tak veliké a náročné dílo? Přemýšlejme o tom a zkušujme se, když se

rozbíháme k přípravám nového katechismu.

Živá církev je povinná stále kontrolovat sebe i své učení. Katechismus není mrtvá, posvátná zkamenělina. Má být světlem svítícím na cestu církve v proměnách času. Dnes stojíme na zcela nových křižovatkách. Proto je třeba také nových ukazatelů. Osobní i společenský život má své zvláštní problémy, pokušení a pády. Musíme dobře vědět, proč má Kristus v tomto světě svou církev a co má církev vyznávat. Tomu je dnes třeba věnovat pozornost, abychom nebyli odneseni proudem.

XIX. synod uložil synodní radě, aby byl znovu učiněn pokus o vytvoření nového katechismu. Synodní rada se proto obrátila na všechny kazatele církve, aby jí sdělili, jak si nový katechismus představují, co by měl obsahovat a v jaké formě by měl být napsán. Došlo pouze šestnáct odpovědí od farářů, sloužících převážně více než dvacet let v církvi. I když je počet těch, kdo odpověděli, malý, odpovědi jsou podle mého soudu výmluvné pro charakter naší církve v přítomné době a stojí za zamyšlení.

Dva bratři uznávají přednost katechismu, který sestavil dr. Viktor Hájek. Tři bratři považují za vyhovující Smolíkovu Příručku Cesta života. Většina se však shoduje v tom, že církev potřebuje nový katechismus. Jeden bratr navrhuje vydat celý Heidelberský katechismus. Velkoměstský farář navrhuje katechismus tří typů - klasický, civilní, probuzenecký -, každý v rozsahu asi 40-50 otázek. Jednotlivé sbory a kazatelé by se pak mohli rozhodnout pro ten či onen typ. Další bratr, jenž je v církvi znám vychovatelskou horlivostí, navrhuje sestavit kompendium víry a života - jakýsi breviář či novodobou Praxis pietatis, zahrnující nejrůznější oblasti osobního a církevního života. Pozoruhodný je názor jednoho z nejmladších bratrů, že forma otázek a odpovědí sice není na závalu, "cítíme však, že v současné době zřejmě nepostačí krátké odpovědi, obvyklé v katechismech. ... Spíše bychom rádi v nové příručce nalézali odpovědi širší rozsahem a jdoucí do hloubky věci." Jiný bratr navrhuje udělat "trojběžové katechismy", a sice dva pro děti a jeden pro dospělé (podle vzoru slovenského faráře K. Kuzmányho, který tak upravil Lutherův katechismus). Každý běh by pak měl napsat jiný člověk. Další bratr (před dvaceti lety teologicky velmi vyhraněný) napsal: "Nový katechismus nesmí být zpracován dogmaticky či liturgicky..., ale biblicky a moderně." Podle jeho soudu je také třeba pamatovat na stručnost a pádnost i při obsahové vyváženosti. Konečně jiný bratr se zase ptá, jestli bychom takový úkol výrazně a čistě zvládli. Proto nabízí jako nejvhodnější cestu "přetavení nejlepších klasických katechis-

mů do našeho postavení a myšlení". Měl by se udělat výběr toho nejlepšího z Lutherova malého, z Heidelberského, Westminsterského, Lukášových otázek a z Karafiátova katechismu.

Takové podněty tedy přišly jako odpověď na dotaz synodní rady. Předkládáme tyto hlasy církvi. Jsou vyjádřením její svobody i její potřeby. Měly by nás burcovat, abychom se na svou církev podívali ve světle její největší potřeby. Nový katechismus by měl být světlem na cestě k ukázněné jednotě a měl by být spolehlivou hrází proti rozvrácenosti. Věroučná nejasnost a rozpolcenost či osobní libovůle v základních člancích učení nikterak nepřispívaly k vyznavačské průbojnosti. I snaha postihnout a tlumočit smysl poslání církve trpěla roztříštětostí.

Od samého počátku ekumenického hnutí ve světě jsme se na něm podíleli svými zástupci. Své církvi i ekumeně jsme však povinni poctivým zápasem o jednotu a jasnost v učení i v řádech. I když jsme ještě všelijak nalomení a neukáznění, přijímejme volání po novém katechismu s pokorou a nadějí. Vyprošujeme si pro tento velice naléhavý úkol dar a pomoc Ducha svätého, abychom na synodu dovedli jasně odpovědět na to, jaký katechismus potřebujeme, pro koho především má být určen a kdo (jednotlivec či skupina?) má být pověřen jeho sestavením.

Otázka nového katechismu - návrh synodní rady

Na XIX. synodu bylo přijato usnesení: "Synod ukládá synodní radě, aby byl znovu učiněn pokus o sestavení nového katechismu. Nechť je v té věci konsultován poradní odbor teologický a poradní odbor pro nekonfirmované. Katechismus má stručnými, dobře zapamatovatelnými formulacemi vyjádřit nejdůležitější obsah biblické zvěsti s ohledem na situaci církve a křesťana současnosti. Katechismus bude určen pro potřeby konfirmandů i ostatních členů sboru, aby jej bylo možno použít i v bohoslužbě sboru a v rodinách. Příštím synodu nechť je podána zpráva o postupu práce na novém katechismu."

Krom konsultace s poradními odbory provedla synodní rada průzkum mínění všech kazatelů církve v této věci a jeho výsledky shrnul synodní senior Dr. V.Kejř v článku, který je připojen jako tisk synodu č.7.

Protože synodní rada pokládá otázku katechismu za mimořádně naléhavou, a ze dvou seniorátních konventů došly opět návrhy v této věci /č. 11 a 11b/, vyhradila otázce nového katechismu v návrhu programu XX. synodu samostatný jednací bod /3. zasedání, č.3/.

Protože v představách o novém katechismu není v církvi jednoty a některé hlasy spojují s katechismem i jiná přání než byla usnesena XIX. synodem, podává synodní rada XX. synodu tento návrh:

"Nechť je pověřen přípravou nového katechismu ten, kdo bude mít nejširší důvěru církve /synodu/, aby s přibráním spolupracovníků a poradců dle vlastní úvahy začal připravovat předběžné znění katechismu. Na konkrétní práci se patrně nejlépe ověří i nejvhodnější podoba katechismu."

ZPRÁVA SYNODNÍ RADY PRO XX. SYNOD

Scházíme se na XX. synodu téměř šedesát let od spojení církve, téměř 120 let od rovnoprávnosti církví z roku 1861, a v blízkosti roku 1981, 200. výročí vydání tolerančního patentu.

Každé toto výročí je výrazným datem v dějinách naší církve. Od nejprvnějších počátků tolerančních církví, poznamenaných vyznavačskou statečností, vede cesta k právní rovnoprávnosti církví, a dále k sjednocené církvi, navazující na odkazy Jednoty českých bratří a církví české reformace až k církvi dnešní, opírající se jednak o rozmach sjednocené církve s její snahou o navázání na česko-bratrství, jednak pracně hledající své postavení.

Synodní rada je přesvědčena, a stanoví to i cír.k.zř./§ 3,18/ že i dnes těžiště naší práce leží ve sborech, a čím dále tím více i v rodinách. Zdůraznil to i XIX. synod. Ve valné většině našich sborů se koná církevní práce poctivě a s mnohým úsilím. Sbory jsou si vědomy, že hlavním posláním církve bylo, jest a zůstává zvěstování, ale i přijímání a z milosti Boží poddávání se radostné zvěsti evangelia, vyrovnávání se s oním obecným lidským odpadnutím v hříchu od Boha, Otce a Pána, o překonávání oné obrovské propasti, která se otevírá mezi svatostí a absolutností Boží a slabým hříšným člověkem tak, aby tento člověk v Ježíši Kristu, ve víře v jeho vykupitelské poslání došel spásy. A s tímto poselstvím otevírají se sbory ve svých bohoslužbách, v životě sboru i v životě svých jednotlivých členů světu. Členové sborů na svých pracovištích, ve veřejném životě, v prostém styku s ostatními lidmi nesou světu, třeba někdy nenápadně, tuto nejdůležitější zvěst života. Jde nám, jako dříve šlo i našim otcům, o tuto základní celoživotní angažovanost ve věcech Ježíše Krista. Ve sborovém životě jsme si bratry a sestrami. A v této naznačené křesťanské angažovanosti jsme bratry a sestrami každému člověku. Odtud roste naše obětavost ve prospěch církve, náš vztah ke sboru a k církvi, ale i vztah k okolnímu

světu. Snažíme se o vyrovnaní všech rozdílů, které dělí jednoho člověka od druhého, ať to jsou rozdíly národnostní, rozdíly v koncepcích společenského života. Jsme pro křesťanský ekumenismus. Snažíme se pochopit a respektovat všechno kladné a spojující v životě lidí, snažíme se přispět k překonání rozdílů rasových a k překonání starých, lidstvu dnes smrtelně nebezpečných názorů o válce jako politice vedené specifickými prostředky fyzické moci, tedy přispět i k upřímné mírové práci.

Snažíme se přes různé nepochopení našich východisek a motivů nalézt dobrý vztah k dnešku a k dnešním skutečnostem zde, u nás, v našem státě a naší společnosti. V zápase o socialistickou přítomnost a budoucnost vidíme zápas o nové možnosti pro člověka, proto, že je sám zbaven starostí o potřeby života svého, své rodiny, a to v každé situaci, ať v plném zdraví, či v nemoci, případné bezmoci a stáří. Tyto starosti přebrala ve značné míře nová společnost. K těmto snahám máme pro své křesťanské přesvědčení blízko a také se na nich podílíme. Úsilí o socialistickou společnost pokládáme za vývojově zákonité a nezvratné. To je přesvědčení synodní rady, a toto přesvědčení sdílí, jak víme, naprostá většina církve.

Věrnost křesťanství, soustavná obhajoba našich mravních a zákonných práv, do nichž patří i svobodný projev a život našeho křesťanství, ale i neodmítání dobrého, které se děje pro člověka a podpora toho z vlastních křesťanských stanovisek, to byla východiska práce synodní rady i po XIX. synodu. Usilovali jsme především o normální chod života naší církve. Co starostí a péče zde bylo třeba. Dále jsme se snažili vypořádat se s úkoly, které nám uložil XIX. synod. Na tom jsme v poměrném klidu pracovali ve zbytku roku 1975 a v roce 1976.

K těmto úkolům XIX. synodu přistoupilo promýšlení situace, jak se vytvořila úkoly, před které nás stavěl synod XX. Šlo jednak o návrhy na změnu círk.zřízení, které byly takového druhu, že vyžadovaly podle círk.zřízení součinnost celé církve, jednak o personální otázky, spojené s vyčerpáním funkční doby, plynoucí z círk.zřízení u většiny bratrů v synodní radě. Valná většina církve by byla uvítala, kdyby v čele církve

zůstal i nadále bratr synodní senior dr. Václav Kejř. Zvažovali jsme proto i tuto možnost. Bratr synodní senior je jistě ve výborném fyzickém i duševním stavu. Je statečný. Má důvěru církve a má otevřený přístup k státním úřadům. Není jen křesťan, ale je to křesťan českobratrský-evangelický. V dnešní situaci je toto programové českobratrství podstatně důležitá skutečnost, která u mnohých bratří jakoby ustupovala do pozadí, ba je kritisována, protože při ní se musí dbát i círk. zřízení a řádů. Zřetel bratra synodního seniora k specifickým stanoviskům a potřebám naší církve, s jeho současnými chápavými postoji k stanoviskům a potřebám druhých církví u nás, je jeho předností. Proti jeho setrvání v úřadě byly jen vážné překážky právní, z nich především ustanovení §27,8 círk. zř. • omezení volitelnosti do vyšších círk. funkcí věkem 70 let. Bratr synodní senior z milosti Boží se dožil právě 73 let. Je prvním naším synodním seniorem, který své služební období končí sice unaven, ale přece ve zdraví a svěžesti. Rozhodl se však respektovat ustanovení círk. zř. a na další, 3. období nekandidovat. O jeho nástupci rozhodne tento synod, stejně jako o dalších třech členech synodní rady.

Jak řízení o návrzích na změnu círk. zřízení /nutnost vyjádření všech konventů/, tak i otázky osobních změn v synodní radě si vyžádaly značné péče a práce synodní rady i její kanceláře. Synodní rada se v posledních letech musila často zabývat smyslem a obsahem instituční církve, která byla často napadána. Jde o církev naším círk. zřízením a našimi řády instituovanou, českobratrskou evangelickou. Jsme v situaci, že je třeba říci velmi otevřeně, že nám o tuto církev jde a musí jít, tak jako o tuto instituční církev šlo našim otcům. Jsme si ovšem vědomi, že nejde jen o ni. Skrze ni jde nám upřímně o to, aby tato církev opravdu rostla v toho, jenž jest hlava, totiž v Krista. Snad to je vidět v poctivé a vyčerpávající práci synodní rady, seniorátních výborů a mnohých sborů. Mluvíme-li takto, pak máme na mysli plnění konkrétních úkolů, před které nás postavil náš Pán Ježíš Kristus, a které pro církev a naše sbory konkretisovalo naše círk. zřízení a řády. Tyto úkoly je nutno stále připomínat. Pilné čtení Písma svatého, setrvávání v bratrském obcenství života kolem Slova Božího a svátostí, rodinná výchova,

spolu s církví, dětí ve víře, společné oslavování Boha, osvědčování víry životem podle evangelia, služba bližním v lásce, hmotné příspěvky na vydržování práce církve /§ 2 c.z./

Synodní rada soudí, že bez plnění těchto konkrétních základních úkolů by přestala církev plnit své základní poslání, být pomocnicí lidem na cestě k Pánu Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu. Toto velmi konkrétní poslání, podávání svědectví o Ježíši Kristu, musí církev, byť nedokonale a s mnohými nedostatky, ale vždy radostně plnit. Jde v podstatě o cílevědomou a horlivou práci evangelisační. Tento úkol církve nikdo nenahradí, jak o tom budeme jednat. Takovouto instituční církev, vědomou si svého poslání, pokládáme za velký dar Boží. O zmnožený dar Boží se pak jedná, jestliže do služeb této církve postaví Bůh jednotlivce či skupiny, vyznačující se zvláštními dary - charismaty. Jedno je s druhým v církvi spjato, církev a obdarování dary. Je požehnáním, je-li v úsilí obou jednota a spolupráce. V té opírají se charismatické skupiny o pevné zázemí instituční církve, která je nese, podpírá, opatřuje možnostmi a pomáhá překonávat překážky, které se pro vyznavače Ježíše Krista musí vždy objevit, a naopak, když charismatické skupiny pomáhají církvi svými dary. Je nutno přitom mít stále na paměti, že tato instituční církev stojí v úzkém spojení se vším lidským, stojí v mnoha vazbách ke společnosti, v níž žijeme, z níž nemůžeme uniknout, a již za mnohé musíme být vděční, i když se nezříkáme některých kritických výhrad vůči ní. Bez instituční církve vyčerpají se brzy členové charismatických skupin, dochází k ochablosti, úpadku a k mnoha duchovním smrtím. /viz článek br. Jaroslava Staňka z křesť.revue, říjen 1976/

Může se ovšem vytvořit pod tlakem, většinou vnějších okolností, resp. zvláštních povahových rysů některých bratří, taková situace, že bratří zapálení určitou myšlenkou, vlastním pojetím víry, obrátí se ve svém kriticismu ostře a tvrdě proti vlastní instituci, vznášejí neúměrné požadavky, neuznávají její pojetí práce, neuznávají církevní kázeň, oddělují se mlčelivostí, výlučností, scházejí se odděleně k poradám o společném postupu, rozdělují si úlohy, snaží se působit na mladé členy církve a pracují v podstatě k tomu, aby uskutečnili své představy bez

ohledu na celek.

Československá církev evangelická je nyní v tomto zápase. Zápas se vyostřil neuposlechnutím příkazu bratra synodního seniora několika bratry, jímž chtěl zabránit odeslání podání, tzv. podání 31, které suplovalo čin, pro nějž bylo příslušné jen vedení církve, a které bylo pro vedení a celou církev z důvodů formálních, nikoli obsahových, v dané situaci neúnosné. Neuposlechnutí a nastoupení cesty nekázňě vyplývalo z mnoha pohnutek. Hlavní bylo a je nekritické sebevědomí většiny těch, kteří podepsali. Projevuje se v tvrzení bratří o tzv. "svrchovanosti svědků evangelia". Naše stanovisko k tomu: "Svrchovaný je toliko Bůh a jeho Slovo. Každý svědek je napořád nedokonalý a hříšný. Sám sebe svodí a pravdy v něm není." A byly zde ovšem i další vážné nedostatky; nedočkavost, nesprávný odhad situace, touha po sebeuplatnění, přecenění vlastních možností, neinformovanost a další. O těchto otázkách jsme jednali již na letošním jarním synodním zastupitelstvu, zvláště však na mimořádném synodním zastupitelstvu v květnu letošního roku.

Na následující pokus zvláštní komise synodní rady • vysvětlení, odpuštění, dohodu, smíření a zachování jednoty, na mnoha-hodinové jednání v tomto duchu s některými bratřími /celkově se 14/, 14/, odpověděli bratři zatvrzenou neústupností. Podali jen svědectví a důkazy toho, čeho jsme se obávali: že se zde vytváří církev v církvi, že musíme počítat s dalším vývojem v tomto směru, že skupina se nezastaví, půjde dál vzdor všem rozumovým argumentům ve snaze přetvořit nakonec církev podle svého obrazu.

Církev dříve na podobnou situaci vůbec nemyslela a nedovedla si ji asi ani představit. Synodní rada zde proto stojí bez zajištění a právních možností ochrany jednoty církve. V novém řádu o pastýřské službě, péči a kázni navrhujeme určitou možnost pro řešení takové složité situace /"řízení k ochraně jednoty církve"/.

Jde dnes o církev, která před šedesáti lety předběhla o mnoho ekumenický vývoj ve světě, která za tuto dobu konsolidovala svůj život, duchovně šla téměř stále na špici vývoje protes-

tantských církví, získala vážnost doma i za hranicemi, připravila a dokončila - již v ekumenické spolupráci nový překlad Písma, vypracovala nový kancionál, pracuje na liturgii, vytvořila celý systém právních norem. Snaží se o křesťansky čestné vyřešení vztahů k nové socialistické skutečnosti, o pochopení potřeb moderního člověka a o zodpovězení mnohých těžkých otázek.

Nyní potřebuje církev pochopení XX. synodu. Pro jasnost celého případu je třeba opakovat: Nejde o stanovisko k obsahu podání 31. Obsahem je jen to, co probírala synodní rada ve svých rozhovorech se státní správou. Synodní rada houževnatě usilovala o nápravu křivdy v každém případě, o kterém se dověděla. V některých případech k nápravě došlo. Usilovala také o ujasnění celkové právní situace dotazem na Generální prokuratuře. Podání 31 toho bez souhlasu synodní rady používá a neříká vůbec nic nového. Aby podání nedostávalo svou nadbytečnost, dále svou formou zveřejněného přípisu ústavním činitelům, formu vyloženého politického aktu a nepoškodilo těžce církev, tedy pro tuto formální nevhodnost musila synodní rada zaujmout negativní stanovisko k jeho odeslání. Nemohla zůstat ani stranou tím, že by prohlásila počín bratří za jejich právo jako soukromníků, občanů. Sami prohlašují, že svou akci podnikají jako členové církve, jako duchovní jsou v očích veřejnosti představiteli církve, akci konají v zájmu církve, a používají výsledků úředních jednání církve. Osobili si tak daleko větší kompetenci než jakou by mohli mít jako soukromníci, řadoví občané.

Jestliže by ~~synod~~ důvody synodní rady neuznal, její postup neschválil a souhlasil tak s nekázní,^a byl by to krajně povážlivý čin pro budoucnost církve. Podle názoru synodní rady není možné, aby svévole našla podporu synodních zástupců církve.

O kázeň v celé dnešní krizi církve jde.

Věříme, že pod vedením Ducha svatého rozhodne XX. synod tak, že to bude k nejlepšímu církve. Vrátime se do svých sborů a domovů. Budeme pokračovat ve své práci s vědomím, že jsme prošli jako českoslovenští evangelíci tříbením a zkouškou. Synodní rada přijala pokorně i tuto tíhu rozhodování. Doufá, že tím upravuje aspoň trochu cestu nové synodní radě a nejen jí, ale

celé církvi. Předkládáme synodu tuto zprávu v naději, že tento synod ji přijme netoliko jako informaci o současném stavu církve, ale i v naději, že tento pravdivý pohled na církev a zhodnocení jejího současného stavu nepovede k ochablosti, ale naopak, že bude výzvou, aby církev vykročila cestou, která je jí vlastní a která má zaslíbení Boží pomoci, jak jsme toho svědky v celé její historii.

ZPRÁVA SYNODNÍHO SENIORA XX. SYNODU

. Slovo úvodem

Dobrotivý Bůh mi ve své milosti dopřál, abych se dožil a svůj úřad skládal tomuto XX. synodu. Všichni moji předchůdci byli vytrženi z obecenství rytěřující církve zavoláním Páně a počet ze své víry a služby skládali samému Pánu církve. Se všemi čtyřmi synodními seniory jsem byl spojen nejen poutem víry, ale i sdílením jejich starostí a hledáním cest účinné služby církve. Toto společenství Ducha bylo prohlubováno i svědectvím kazatelské a učitelské služby zašlých pokolení. V nejtěžších chvílích rozhodování mi svítili všichni, od apoštolů a církevních otců, přes reformátory a Komenského až po Hromádku. Ti netoliko dobrý boj víry bojovali, ale zanechali nám nepřehledné bohatství duchovních darů. Naše českobratrská církev evangelická nemusí být tulačkou bez duchovního domova. Svými kořeny stojí v živné půdě Božího zákona a Kristova evangelia. Je to dědictví prozkoušené v ohni věků, a je nám i dnes strážným světlem při všech našich rozhodováních. A byl bych nevděčný, kdybych nevyznal, že mne drželo i ovzduší sborů, ve kterých jsem vyrůstal a sloužil, krabčického, roudnického, sborů Vysočiny i našich sborů v Americe.

Žijeme ve světě stálých proměn. Naši všecku pozornost soustřeďují a pohlcují myšlenky, plány a cíle, které tímto světem hýbají. Nejsou to cíle malé. Všeobecné odzbrojení, evropská bezpečnost, zákaz zbraní hromadného ničení, rasová diskriminace, vědecká industrialisace, ekonomická integrace, deklarace lidských práv, spravedlivé rozdělení chleba. Žijeme v ovzduší nejistot a slyšíme otázky, jak bude dál. Chvějeme se hrůzou při pomýšlení, že všechny výplody práce, vědy, umění, mohou být rozmetány válkou apokalyptických hrůz a konců. Kdo zavinuje tento chaotický stav dnešního lidstva? Co bude lidstvu platno, když se hmotně zmocní planety a všech ostatních těles vesmíru, i těch nejhlubších mořských propastí, co mu bude platno, když postaví theorii o vzniku světa a technikou ovládne všechny jeho

přírodní zdroje, když nebude mít dostatek mravních sil překonat sobectví a nalézt cestu k spravedlivému spoluzití ras a národů?

V takovém neklidném a rozděleném světě žije církev, které bylo svěřeno něco, co nemá nikdo jiný a žádná jiná instituce - evangelium Ježíše Krista, které má být formující a záchrannou mocí osobního i společného života. Ano, jeden z největších Božích divů je, že zde, v tomto světě, ve kterém se lidé tak pomalu učí žít pospolu, ve kterém se vzájemně nenávidí, ubližují a zabíjejí, má milostivý Bůh svou církev. Má ji zde proto, aby byla strážkyní věčných statků Božích, věčných statků evangelia spásy, jež celý svět se všemi svými bédami a hříchem je tak bezvýhradně potřeбен. Budeme-li si této jedinečnosti a svrchovanosti Kristovy vědomi, budeme schopni a jen tak budeme schopni, naplnit své poslání v národě. Kristus je Boží mocí k spáse lidstva. Církev má být pilířem a utvrzením této pravdy.

Prosím, abyste mou dnešní zprávu přijímali shovívavě. Nemohu se ubránit některým pohledům a hodnocením osobně zabarveným. Je to dáno mým věkem, pro který i naše církevní zřízení má pochopení, a více nežli padesátiletou kazatelskou službou a třicetipětiletým seniorstvím v církvi.

V mých zprávách synodům, synodním zastupitelstvům jsem již řekl všechno, co mělo být řečeno. Doplnují to i mé články, visitační kázání a v posledním roce mé slovo kazatelům církve, čím jsou povinni svému stavu, a v referátu o současném postavení církve, rozeslaném všem sborům v černu t.r. Nemám nic, co bych k tomu dodal, ani co bych na tom měnil. Jen se osměluji požádat, aby tento synod to přijal jako příspěvek k otázkám, které budou řešeny. Myslím, že Vás mohu poprosit, abyste mi v závěru mé služby dovolili říci:

1. co se mi v církvi líbilo, z čeho jsem měl radost.
2. nad čím jsem se v církvi trápil, co mi působilo a působí bolest.
3. co církvi žádám od Pána Boha a Pána církve Ježíše Krista.

I. Má radost

Apoštol Pavel nás vybízí, abychom se radovali v Pánu vždycky. I synodní senior má radosti, o kterých svět neví a které jsou mu pramenem síly.

1. Raduji se z toho, že jsme v církvi překonali bolest i smutek nad umenšováním našich sborů v posledním čtvrtstoletí. Nebylo to poprvé v dějinách křesťanství, kdy takové hnutí nastalo, základy církve byly ohledávány, víra tříbena, duchové zkoušeni a věrnost pročišťována. Československo není jediným státem a rozhodně ne prvním, ve kterém tento sekularizační proces probíhá. V Německu to začalo hlavně příchodem hitlerismu. V Americe tříbením duchů za války v Koreji a ve Vietnamu. Druhá světová válka a opětné horečné zbrojení jsou semeništěm lhostejnosti a zatrpklosti, kořenicí v otázce: Jak k takovým hrůzám mohlo dojít v křesťanství kázícím "Jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni bratři jste".

Ať již z těch 55 tisíc odečtených z našich členských výkazů jsou dvě třetiny tajných, skrytých bratrů a sester, my tu dnes stojíme v jistotě, že Boží věc je vždy zachraňována v ostatcích. U Izaiáše zbytek Božího lidu měl nekonečnou hodnotu - leží v něm naděje budoucnosti. I když mnoho bude zničeno, zbytek zůstane a z toho si Bůh opět vytvoří svůj lid a své království na zemi. Boží cíle žádná moc na světě nemůže překonat. Boží zaslíbení nemohou být zmařena rebelií většiny. Zkáza nebude úplná. Budou zde ve světě vždy ti, kdož budou činit pokání a budou uzdraveni. Budoucnost světa patří ostatkům.

Já se upřímně raduji z toho, že tato jistota záchrany Boží věci spočívá v ostatcích, kteří se navrátí. Stůjme uprostřed našeho lidu s touto nezničitelnou nadějí.

2. Raduji se z toho, že každým rokem v naší církvi se rozhodují mladí muži i ženy pro duchovenskou službu. Taková rozhodnutí mohou vznikat jen ze zdravých kořenů rodinných a sborových. Je to jistě i svědectví, že si Bůh svou církev opatřuje a zajišťuje.

Pětileté studium na Komenského fakultě by mělo být dostatečnou přípravou pro službu v církvi. Vážím si hluboce práce učitelského sboru. I když mnozí z nich jsou často voláni ke spolu-

práci ve světové ekuméně, vím, že se snaží své učitelské a vychovatelské povinnosti naplnit svědomitě.

Dnešní theologické studium je velmi náročné. Vyžaduje nejen rozhodování se pro kazatelskou službu z těch nejryzejších pohnutek víry a oddanosti k církvi, nejen obdarování intelektuální a studijní horlivostí a kázeň, ale i dobré zdraví tělesné a duševní. Naše radost byla v minulých letech kalena tím, že někteří to nevydrželi ani duševně, ani tělesně a ani kázeňsky a věroučně.

I když v posledních třech letech přijímací komise mohla konstatovat, že pohovory s kandidáty svědčily o jejich dobrých znalostech, a skupina lékařů mohla vydávat posudky dobré po stránce tělesné zdatnosti, já zde přece jen prosím, aby výběr kandidátů ve sborech byl pečlivý a přísný, aby na fakultu přicházeli opravdu jen ti nejlepší z nejlepších. Fakulta nedělá zázraky. Základní talenty kandidátů jsou dány již před vstupem na fakultu. Jestliže naše sbory žádají kazatele vynikajících kvalit, musí samy započít s výběrem mezi možnými kandidáty, aby na fakultu přišli jen ti, kdož takové kvality přislubují. Příliš často jsme otevírali cestu v naději, která nebyla splněna. Takový druh přijímání se stal pramenem mnohých těžkostí. Neposloužili jsme ani církvi ani bohoslovci. Pečlivý výběr je část naší služby v domě církve, věříme-li opravdu, že církev patří Božímu lidu.

3. Raduji se upřímně ze zvýšené obětavosti v církvi. Jsou to projevy víry v poslání církve, projevy oddané lásky a vděčnosti církvi. Nemyslím tu jen na členské příspěvky, chrámové sbírky, ale i dary, které soustřeďuje Jeronymova jednota, na dary věnované při opravách církevních budov. Mám na mysli i dobrovolné dary sborů na fond sociální pomoci našim duchovním. V posledních 9ti letech synodní rada jako správkyně těchto zdrojů mohla vyhovět požadavkům všech sborů, a to proto, že naše sbory měly otevřená srdce pro potřeby církve. Můj dík patří všem dárcům i všem těm, kdož v této službě lásky stáli a stojí. Náš dík patří všem bratrům a sestrám, kteří každým rokem odpracovali desítky hodin z lásky.

Mohli jsme také postavit krásný a účelný sborový dům v Kobylisích, který stojí jako pomník lásky sesterských církví zahraničních. V Jarově mají nový sborový dům upravený se vzornou

pečlivostí a na jedinečném místě velké Prahy. Ozdobou Kroměříže je sborový dům tamního sboru, a důkazem toho, že i ze zbořeniny je možno vytvořit dům modlitby a chvalozpěvu. Byly provedeny důkladné renovační práce v celé řadě sborů. Prolil jsem s těmi- to sbory dny vděčné radosti, v Prusinovicích, v Nosislavi, Hořicích, Čáslavi, v Lounech, Kolíně, Pržně, Kutné Hoře, Krouně, Novém Městě na Moravě, v Hošťálkové, Jáchymově, v Chebu, Hořovicích u Prahy. Stavíme nový sborový dům - faru v Horních Počernicích. Zakoupili jsme domy pro faráře, v Braníku a ve Vršovnicích. A byly podnikány i opravy církevních budov v dalších sborech za přispění celé církve. Vděčně také zaznamenávám velké opravy našeho památného chrámu u Klimenta a celému protestantskému světu drahého chrámu u Martina ve zdi. Oba tyto chrámy jsou pečlivě renovovány nákladem státní správy. Jsme za to vděční. Směl jsem také Slovem Božím oddělit tři malé stavby, přestavby, renovace, a to v Přibicích, sbor nosislavský, v Týništi n. Orli., sbor Třebechovice p. Orb. a v Opočně. Jsou to díla veliké lásky, veliké důvěry v Boží pomoc a veliké jistoty, že pro Boží věc je místo v každé době, byť i skrovňoučké.

4. V této souvislosti bych rád vyznal, že pramenem radosti a síly mi byly visitační cesty. Je jen málo sborů, které jsem nenavštívil. Některé jsem navštívil dvakrát i třikrát. Přál jsem si v tomto roce navštívit sbory, které nemají stálého faráře. Ale přicházela pozvání k jubilejním slavnostem, která jsem nemohl odmítnout. Jsem Pánu Bohu vděčen, že jsem tyto cesty mohl konat. Žádný synodní senior by bez nich neobstál a na své povinnosti uprostřed týdne by sotva stačil, kdyby tohoto pravidelného spojení se sbory neměl. S vděčností zaznamenávám, že milými a bezpečnými průvodci na těchto cestách mi byli moje žena a bratr Zamrazil, který v této funkci dovršil 30 let.

5. Dalším pramenem radosti mi byla a jest věrnost a pohotová obětavost našich žen. Naše ženy opět jako ženy tábořské, osvědčily svou oddanost Kristově věci a církvi. Síla apoštolského křesťanství spočívala v tom, že pochopilo, jak velkou mocí k přestavbě světa může být žena. V pohanstvu byla zotročena, v židovstvu ponižována, v Ježíši Kristu se stává služebnicí pravdy a nositelkou evangelia. Co všecko k ozdravění života, pro jeho zprávdění a pro rozšíření evangelia přinesly naše ženy. V dlouhé

řadě našich sborů se dnes uplatňuje to, co vyznala Debora: Když muži ztratili odvahu, povstala jsem já, žena v Izraeli. Zítřek naší církve je jistě v Boží milostivé ruce, ale i v ruce věrnosti našich žen. Stále se v našich sborech setkávám se sestrami, stojícími ve sborové práci, které vděčně vzpomínají, co jim do života dal krabčický dívčí vychovávací ústav. Stejně tak jsou ještě i dnes poznamenány některé naše sbory vlivem našich církevních škol a učitelského ústavu v Čáslavi. Škoda, že se tyto obě kapitoly uzavírají. Já tu, doufám, smím dodat: Ženy, které se bojí Hospodina, ty chváleny budou. - A ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky. /Dan.12,3/

6. Ještě jeden pramen radosti, který by nikdy neměl vyschnout - to je radost z prohloubené touhy po jednotě křesťanstva. Tato touha, živěná věrou a svědectvím Kristových svědků, je ovocem Ježíšovy modlitby "aby všichni jedno byli".

Dobře víme, že cesta k jednotě je velmi složitá a pracná. Ale ve všech částech světa jde tento proces sbližování. Přestala doba rozdělování a tříštění, ať k tomu byly důvody jakékoliv, a nastala doba společného ohledávání základů a cest k plnějšímu obecenství těch, kdož Ježíše Krista vyznávají svým Spasitelem a Pánem.

Církve, které u nás vyšly z dobrých tradic husitských a bratrských, u příležitosti 400. výročí České konfese učinily společné prohlášení o víře, které nesmí upadnout v zapomnění - z něj vyjímám:

"Při 400. výročí České konfese 7 církví v ČSR /České socialistické republice/ vyjadřuje svou bratrskou sounáležitost: "Vycházejíce z rozdílných tradic, ve kterých nám Bůh dal poznat svého Syna Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, vyznáváme, že jsme spojeni v jednotě víry v Boha Otce, i Syna i Ducha svatého . . . Naše jednota je i dnes založena na Slovu Božím v Písmech svatých Starého i Nového zákona . . . Věříme a vyznáváme, že v našich jednotách i dnes koná Bůh svým Duchem pro Kristovu oběť dílo záchrany hříšníka a spásy světa. Stůl Páně je viditelným znamením neviditelné Jednoty Kristova lidu, ke které se přiznáváme. . . . V duchu ekumenického odkazu České konfese se zavazujeme, že chceme věrně a upřímně vésti udatný boj víry.

Žádám svou církev, aby pamatovala, že jsem toto jubilejní prohlášení podepsal a za ním stojíme.

7. Vrcholnou radostí netoliko můj, ale jsem jist, že všech milovníků Božího Slova, je dokončený překlad Písma svatého. Toto veliké dílo bylo započato z podnětu a za pomoci synodní rady v roce 1965. Postupně pak se připojovali překladatelé i z druhých sesterských církví, takže tento překlad je právem označován jako ekumenický a jako takový vyjde v jubilejním roce 400.výročí Bible kralické v roce 1979. Podle příslibu mluvčích Sekretariátu pro věci církevní MK ČSR bude vytisknuto 120.000 výtisků.

Synodní rada původně hradila všechny náklady spojené s překladem. Potom tuto povinnost převzal Biblické dílo při České ekumenické radě.

Tento synod jistě zvláštním usnesením vyjádří vděčnost církve všem, kdož se na tomto překladu podíleli, zejména vedoucím obou skupin, prof.dr.Bičovi a prof.dr.Součkovi, který se dokončení tohoto díla k naší veliké lítosti již nedožil.

Tak, jako až dosud z úst jazykových znalců slyšíme pochvalné svědectví o "kráse české řeči v Bibli kralické", tak se těšíme naději, že na dlouhou dobu i tento překlad zůstane svědkem krásy češtiny 20. století. Naši bratři pamatovali na odkaz Komenského: "Odevzdávám tobě také a synům tvým snažnost v pulerování, vyčišťování a vzdělání milého našeho a milostného otcovského jazyka."

Odevzdáváme-li církvím a národu tento nový překlad Písma svatého, nejde nám jen o krásu jazyka. Naším bratřím šlo o jasné přetlumočení Božího Slova, které nám má být jediným, svrchovaným pravidlem víry a života a světlem všech našich cest. Ano, za to budeme prosit, aby z tohoto překladu znělo: Zde mluví svatý a živý Bůh. Poslechni, co říká Bůh, ten silný Hospodin. Slovo Boha našeho na věky zůstává.

Nechť i z tohoto synodu zazní opět výzva Komenského: Přijmi to tedy za svůj vlastní klenot, vlasti milá, a užívej toho k slávě Boží a svému dobrému i užitečnému vzdělání.

Jsou i jiné radosti: Radost ze spolupráce v synodní radě - z práce odborů při synodní radě - radost z činnosti výchovné a publikační.

Nebyly to však jen radosti. Střídaly se i se starostmi, které poznamenaly všecku naši práci. V posledních osmi letech jsme měli dlouhou řadu jednání s představiteli státní správy. Byl by to dlouhý výčet problémů, kterými jsme byli nuceni se obírat. Nešlo tu o otázky základního poslání sborové práce, o otázky věroučné. Šlo hlavně o výklady církevního zřízení a vyjasňování některých článků církevních řádů, o otázky státního dozoru. Naše největší těžkosti se týkaly osobních postojů, výbušnosti a vyhraněných stanovisek některých kazatelů, stejně jako některých dílčích problémů ve vztazích státu a církve. V neposlední řadě šlo také o konflikty vznikající a související s plánovanou atheistickou propagandou. Jednání předchozí státní souhlas k volbě za kazatele či do vyšších funkcí, nebyly rovněž bez nesnází a trvaly a vyžádaly si mnohdy delšího času, než stanoví zákonná lhůta. Nebylo jediného vážného problému, o kterém bychom nebyli vedli dlouhé rozhovory a společně s představiteli Sekretariátu pro věci církevní MK hledali východiska oboustranně důstojná. Naše záznamy těchto jednání svědčí o tom, že největší potíže jsme měli s počiny a akcemi členů tzv. Nové orientace. I když se nám dosud nepodařilo vyřešit některé věci ke spokojenosti obou stran, vzhledem k zvláštnostem naší církve, věřím, že k zlepšení vzájemných vztahů a k pročištění ovzduší dochází a dojde. Předpoklady pro to jsou a cesty k tomu budou jistě nalezeny. Bude také hodně záležet na tom, jakými cestami se budou ubírat a jaké metody a prostředky budou užívat státní orgány na všech stupních, a ovšem i na tom bude záležet, jak my budeme věrní.

Jednání na Sekretariátu pro věci církevní MK jsme se účastnili, až na malé výjimky, oba s br. synodním kurátorem dr. Škarvanem. K některým byli pozváni i bratři senioři a celá synodní rada. Vedení Sekretariátu pro věci církevní nás přijímalo vždy laskavě a všechny ty mnohé a často velmi bolavé problémy jsme řešili ve shodě se zákonem i s ohledem na naše platné církv. zř. a řády, i s porozuměním pro zvláštnosti naší církve. Patří jim za to náš dík. Je si jen přáti, aby tyto vztahy byly netoliko dobré, ale stávaly se lepšími.

II. Nad čím se v církvi trápím?

1. Trápím se nad tím, jak čas od času se zřetelně projevuje naše duchovní roztríštěnost a bezradnost. Má pravdu jeden z našich předních bohoslovců, když řekl, že my bohoslovci máme pořád chuť si vymýšlet své vlastní bohosloví, svůj osobní systém theologický a do svého zvěstování klást to, co nás napadne. Smysl reformace hledáme v této osobní nevázanosti a nezávislosti na jakékoliv autoritě. Jistě každý osobně zabarví své poselství svou vroucností nebo škrobeností, či myšlenkovou pohotovostí.

Ale naše povahové zvláštnosti nás neopravňují k tomu, abychom si vymýšleli svou teologii a své osobné thèse, nebo své kazatelské reversy. Jak musíme dávat pozor na to, aby z té oprávněnosti různých směrů se nám nestal bohoslovecký sport.

Nedostatek ukázněnosti mezi faráři je duchokaz na těle církve. Co farář a dnes už i co vikář - to samostatná individualita rozhodující o své práci s konečnou platností. Dnes v naší církvi téměř každý farář má svůj katechismus a svou metodu. Církev, ve které si každý farář či každý sbor dělá co chce, bez vědomí duchovní solidarity, není zralá k rozvážení toho, co dnes nejvíce potřebuje a čím má v tomto světě sloužit. Ano, nejsme církví s jednotnou duší a jednotným svědomím. Trápím se nad tím, že se mezi námi ztrácí jednotné evangelické svědomí a společné měřítko, podle kterého máme posuzovat životní jevy a veřejné události. Trápím se nad tím, že ztrácíme svou dřívější vzdělanostní převahu. Nemáme také práva, abychom se domýšleli, že jsme nad své občany pokrokovější, sociálnější a mravnější. Buďme proto více sebekritičtí, co se týče naší mravní úrovně.

2. Trápím se nad nedostatkem evangelisační horlivosti mezi kazateli a presbytery. Nemáme odvahu mluvit o duchovních věcech s členy sboru tváří v tvář. Tím méně se nám dostává síly mluvit s těmi, kdož se odcizují nebo se již zcela odcizili. Jsme příliš nezávislí a sebevědomí, abychom se k takovému člověku přiblížili a stáli při něm, když ve snaze získat svět a jeho výhody, ztrácí duši.

Tím méně rozumíme člověku, který zhřešil, abychom mu podali pomocnou ruku a ujistili ho, že může opět znovu začít. Snažíme se porozumět současným objevům vědy, všímáme si toho, co se ve světě děje, ale s duší člověka, stojícího vedle nás, si nevíme rady.

Naše pastorální konference se budou musit pravidelně zabývat možnostmi pastorační kazatelů a presbyterů. Jinak budeme mít kazatele na kazatelně, ale nebudeme mít komu kázat.

Naše církev potřebuje a naše sbory očekávají kazatele typu služebníka - pastýře. Takový slouží s citlivostí potřebám svého lidu. Tento typ není omezen jen na kazatele, ale zahrnuje všechny lid. My všichni jsme byli pokřtěni ve všeobecné kněžství. Všichni jsme učedníci. Není křesťanů první nebo druhé třídy. Naším posláním je být služebníky a pastýři jeden druhému. Kněžství všech věřících nás zavazuje, že všechna naše obdarování a naše zdroje, a náš čas, jsou dary od Boha a každý je volán k této službě. Každé rozdělování na faráře a laiky je škodlivé životu zdravého křesťanského obecnství.

Mnohé věci, nad kterými se dnes trápíme v našem sborovém a církevním obecnství, budou nám zdrojem radosti až kazatel a členové sboru budou spolu spojeni v pastýřské a strážné službě jeden druhému.

3. Trápím se nad rodinami, ve kterých ustala náboženská výchova dětí. Máme v našich sborech tři cesty otevřené k tomu, aby se dětem dostalo to, co nezbytně potřebují k svému duchovnímu a mravnímu růstu - aby rostly v známosti Boží pravdy a byly po všech stránkách připraveny k osobnímu vyznání víry a k členství v církvi. Lidstvo ůdrží v budoucnosti pokrok Božího království a církev se nestanou ohnisky k nápravě věcí lidských, pochybí-li naše výchova.

4. Trápím se nad podléháním strachu. Proč bychom se měli stydět za evangelium? Proč bychom se měli bát přiznat se k svému českobratrství? To přece je pořád to nejlepší, co ve výživné půdě české vyrostlo z Kristova evangelia. Žijeme ve svobodném státě, který ústavou a zákony zaručuje a respektuje všechny svobody, tedy i svobodu náboženského vyznání. Na tom tedy stůjme.

Jsou ještě jiné věci, nad kterými se trápím. Ale o těch ví jen Pán Bůh sám.

III. Co církvi žádám od Pána Boha?

1. Prohloubení lásky k pravdě Boží čisté. Milovat pravdu, poznávat pravdu, držet pravdu, to je nejvyšší výsada a povinnost. Jde tu o pravdu Božího zjevení vtělenou v Kristu. To je pravda o Boží slitovné lásce, která z nás snímá náš hřích a posílá nás k bratrům. Jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všichni bratři jste.
2. Své církvi žádám rozhojnění v bratrské a sesterské lásce. Více strážné bdělosti mezi členy sboru. Bratrství nám ukládá povinnost jeden druhému pomáhat v nesnázích a těžkostech. Stejnou pomocnou službu máme konat v přetěžkých zápasech víry. Kolik bratrů a sester sešlo z cesty jenom proto, že při nich nikdo nestál. Kolik je dnes odcizených jenom proto, že se nikdo o ně nestaral. K tomu je třeba vychovat faráře a sbory.
3. Žádám své církvi, aby s větší péčí se starala o děti církve. Děti jsou netoliko dary a svěřenstvím Božím rodině, ale i církvi. Děti křtem svatým zapojeny do obecenství církve patří do její vrcholné péče. Statistika o této práci v církvi není uspokojivá, naopak, je alarmující. Podívejme se na budoucnost církve pohledem do této práce.
4. Žádám pro svou církev více vyznavačské smělosti. Naše československé bratrství v posledních letech vzalo na sebe znaky přidušenosti a bolestícnosti. Za svou oddanost Ježíši Kristu a církvi se přece nemusíme před nikým stydět. Budiž to pro nás zdroj radosti, že jsou pro nás stále otevřeny poklady duchovních darů v Božím Slově i v tom, co muži a ženy v církvi před námi promodlili a protrpěli.
5. Žádám pro svou církev více kázně a poslušnosti řádů, které synod ukládá členům církve bez výjimky a kazatelům zvláště, a které jsou nezbytné pro zachování a prohlubování jednoty. Jistě nebudeme chránit řády, které přestaly být dobrými vodiči Ducha. Ducha nebudeme uhašovat, ale budeme se bránit všemu, co církvi neprospívá nebo ji ohrožuje.

IV. V závěru mi dovolte i vyjádřit, za co jsem vděčen.

Menší jsem všech milosrdenství, která mi učinil dobrotivý Bůh. Jemu samému budiž vděčná chvála za všechny důkazy jeho lásky a slitovné péče. On mi, věřím, odpustí i všechny mé nedokonalosti.

Můj upřímný dík patří všem členům synodní rady za ochotnou, pohotovou a dobrou spolupráci. Naše usnášení byla jednomyslná, až na několik výjimek. Můj zvláštní osobní dík a rád bych jej vyjádřil i jménem církve, patří br. synodnímu kurátorovi, Dr. Františku Škarvanovi. Ve všech těch pohnutých letech stál se mnou oddaně a bral na sebe veliký díl povinností synodní rady. Mnoho přetěžkých problémů jsme vyřešili spolu, někdy velice pracně, ale vždycky se společnou láskou k církvi. Často nepochopen, často rozšiřováním nepravd pomlouván. Ale stál, nesl a unesl i taková břemena, pod kterými by kdokoliv jiný zemdlíval a padl.

Mé poděkování patří i všem seniorům, kazatelům a kazatelkám seniorátních výborů, staršovstvům sborů, všem odborům při synodní radě, pěveckým sborům sborovým i seniorátním, tajemníkům synodní rady, všem úředníkům v synodní radě.

S vděčností vzpomínám Dr. Bohumila Valeše, muže hluboké lásky k církvi, nezměrné mravní síly, příkladné svědomitosti, který mi byl oporou a přítelem od mého nástupu do církevní služby, a před kterým jsem mohl i o těch nejtěžších otázkách myslet nahlas.

Vděčně také zaznamenávám strážnou službu učitelskou a výchovnou profesorů Komenského fakulty. Kazatelskou a přednáškovou službu ve sborech, při konferencích a kursech. Také svými publikacemi vykonali tito bratři úctyhodné dílo v církvi i pro zvýšení Kristova jména.

Můj dík patří i našemu Kalichu a všem těm, kdož se podílejí na vydavatelské činnosti církve. To, co v posledních 9 letech vyšlo ku vzdělání bratří a sester, je bohatý stůl duchovních darů. Jde jen o to, abychom jimi byli syceni k požehnání.

Vděčně kvituji i vzácné příležitosti, které mi otevřel milostivý Bůh k návštěvám sesterských církví v zahraničí ve funkci synodního seniora, a to v Anglii, Americe, Švýcarsku, Holandsku, Maďarsku, v Africe v Keni, Polsku, Skotsku, Německu. Navštívil jsem také české sbory v New Yorku, Chicagu, Omaze, Cubě a v polském Zelově, k posílení jednoty v Kristu. V synodní radě jsem přijal dlouhou řadu představitelů církví a přátel naší církve z různých zemí. Naše církvev má za hranicemi opravdu mnoho věrných přátel.

Konečně pro svou církev za to prosím, aby v našem národě byla svědkyní oddanou a poslušnou, která by těm, kdož se táží, kdo je naším Pánem, odpovídala: Ježíš Kristus, Spasitel a Vykupitel, první i poslední, který byl mrtvý a žije na věky! - a těm, kdož se táží: co přichází tomuto světu? by odpovídala: Jeho království lásky, smíření, spravedlnosti a pokoje.

Z P R Á V Y O Č I N N O S T I
P O R A D N Í C H O D B O R Ů S Y N O D N Í R A D Y
/Příloha ke zprávě synodní rady o stavu církve/

1. PORADNÍ ODBOR TEOLOGICKÝ
předseda: prof.dr.Amedeo Molnár

Synodní rada svěřila poradnímu odboru teologickému vypracování podkladové studie k otázce nezastupitelnosti církve ve smyslu usnesení XIX.synodu. Poradní odbor se tohoto úkolu ujal ve vědomí, že nemůže než opakovat, prodlužovat a prohlubovat teologické linie, které vyjádřil ve svých předchozích elaborátech, zvláště v dokumentu "Poslání církve v současnosti", jímž se zabýval XVIII.synod. Výsledkem dlouhé práce je elaborát "Lid Kristův a jeho cesta" /tisk synodu č.6/.

V posledním svém zasedání se poradní odbor krátce vyjádřil na žádost synodní rady ke znění kazatelského reversu.

K této zprávě je připojeno prohlášení učitelů Komenského fakulty, k němuž se připojil poradní odbor teologický a přidal následující komentář:

Teze učitelů Komenského fakulty vznikly "ad hoc", datovány 24.května 1977. Jsou však odpovědí na vleklou krizi naší církve, která v těch dnech jenom zvláštním způsobem vyvrcholila. Jsou podle vlastního průvodního vyjádření formulovány dosud předběžně, avšak chtějí přimět církve k odpovědnému rozvážení jejího postoje a služby.

Teologický poradní odbor v plném složení měl příležitost soustředit se nad tezemi teprve o čtyři měsíce později, kdy již proběhla církví jejich odezva, dílem kladná, dílem odmítavá. Uvažil obojí hlasy, zamyslel se i nad nepochopením, k nimž došlo, a chce říci, že se za prohlášení učitelů fakulty plně staví. Vidí v něm vážný pokus církvi teologicky připomenout její místo a úděl, daný Pánem podle svědectví Písem; chybuje ten, kdo teze odmítá z neteologických hledisek, aniž věcně promyslel jejich stanovisko. Jestliže sáhli učitelé fakulty i k tomu, aby výslovně odmítli názory a postoje nesprávné, chtějí tím varovat před falešným směrem, k němuž některé podněty nevysloveně, často i bezděky, ale přesto pozorovatelně tíhnou. V prohlášení nejde o žádné nové vyznání v plné šíři křesťanské víry /podrobněji se nad povahou i posláním církve zamýšlí elaborát v synodním tisku č.6/; předmětem pozornosti jsou toliko sporné body, v nichž se promítá naše vnitřní nejednota.

Krise má ovšem také svůj politický aspekt; teologicky jej postihuje zejména bod 4. Jde o to, že žádný, kdo mluví, nemůže nebrat ohled na to, jak se jeho slovům rozumí. To nezávisí jenom na ryznosti našich úmyslů. Jestli jsou některé postoje v církvi v dané politické souvislosti chápány jako útok na socialistické společenské zřízení, nemůžeme se nestarat o to, že tak dochází ke zkreslení evangelia námi dosvědčovaného, a že se ocitáme v podezření, nejsme-li ve službě někoho jiného než samotného Ježíše Krista.

Církevně-správní aspekt krize má na zřeteli bod 6. Presbyterianismus neznamena anarchii. Také presbyterní církev pověřuje určité bratry a sestry vymezenou odpovědností a pravomocí. Tu je nutno respektovat a není správné cokoliv prosazovat obcházením presbyterních zásad. Rovněž je v rozporu s biblickým svědectvím takové pojetí osobního svědomí, podle něhož v jeho jménu není třeba dbát mínění ostatních. Ani nechceme hovořit o pomluvách, o způsobech různého nátlaku, o vyvolání nedůvěry mezi bratřími.

Všechny ostatní body se týkají vleklého sporu o pravou orientaci církve, o její věrné svědectví před věřícími i nevěřícími, o její poutnickou existenci bez nároku na vnější autoritu a prestiž. To zdůrazňuje 8. teze, kde zvláštními výsadami je míněna cesta takové prostrannosti, v níž není místo pro kříž, který je znamením Kristova lidu.

Doporučujeme toto vyjádření církvi jako pomoc pro její vnitřní orientaci.

+

Teze učitelů Komenského bohoslovecké fakulty evangelické

1. Ve společenství českobratrské evangelické církve máme podíl na obecné církvi Kristově. Ta vznikla z milostivé vůle Boží, žije ze spravedlnosti Kristovy, podrobuje se vedení jeho Ducha. Vyznáváme, že Boží moc, prokázaná ve vzkříšení Ježíše Krista, je dostatečnou oporou ve všech zkouškách a spoléháme na Boží věrnost, že zachová svůj lid až do posledního dne. - Odmítáme názor, že církev je jen lidské sdružení či nápravné hnutí, jehož existenci ospravedlňují cíle, které si samo klade a které musí v soutěži s jinými sdruženími a hnutími prosazovat obvyklými prostředky.

2. Svrchovaný Bůh nás chce mít jako svůj lid na této zemi, na tomto místě, v této naší situaci. Zde máme konat své poslání a neohlížet se po poměrech pro někoho zdánlivě výhodnějších. - Odmítáme názor a postoje, které vyvolávají zdání, že církev nemůže existovat ve společnosti socialistické.

3. Věříme, že Ježíš Kristus zemřel a byl vzkříšen pro všechny lidi. Proto máme zvěstovat Boží lásku a nové stvoření v Kristu všem bez rozdílu. Pokud na nás jest, chceme to konat veřejně. Záležití nám na tom, aby naše shromáždění byla i nadále otevřena všem. - Odmítáme pokusy jednotlivců zatlačit církev do ilegality ve falešném domnění, že jen tak splní své poslání. Víme, že v krajních situacích žila církev v minulosti i mimo občanský zákon. Není však na nás, abychom takové nežádoucí situace přivolávali a budili tak falešnou představu, že evangelium a život z víry jsou věci pokoutní, jež je třeba utajovat.

4. Evangelium otvírá nejhlubší lidské otázky a dává na ně odpověď. Proto nám záleží na tom, aby svědeckým projevům a postojům církve bylo co nejjasněji rozumět, aby, pokud možno, nemohly být chápány jako svědectví o něčem jiném. - Odmítáme názor, že církev ve svém projevech a postojích nemusí mít zřetel na dějinně společenskou situaci, ve které žije.

5. Ti, kdo vírou přijali Krista, přiznali se také k řádům jeho nového života a zavazují se o ně poslušně usilovat. - Odmítáme však názor, že tato pravidla, která odvozujeme z novosti života v Kristu, smíme ukládat těm, kdo ještě v Ježíše Krista neuvěřili.

6. Církev má být společenstvím jednoty a svazkem pokoje. - Odmítáme dávat v církvi prostor jakýmkoli nátlakovým akcím a intrikám.

7. Ježíš Kristus volá svou církev k tichosti, jež i na projevy nepřízně odpovídá láskou. Jen tak, následujíc jeho příkladu, se církev stává projevem nového stvoření a vyvolává oprávněné překvapení ve svém okolí /1.Korintským 1,23/. - Odmítáme názor, že ve vztahu k neporozumivému nebo nepřejícímu okolí smí církev jednat bez zřetele ke Kristovu příkladu.

8. Věříme, že církev zůstává vlastnictvím svého Pána i v neobvyklých a nesnadných situacích. Nadějí, že bude zachována a že i její okolí pozná, že není nepřítelkyní lidského rodu, opíráme jen o Kristův slib a jeho vzkříšení. - Odmítáme názor, že církev si má vynucovat zvláštní výsady a na základě nátlakové strategie podnikat akce pro svůj prospěch a své zachování.

V Praze dne 24.května 1977

2. PORADNÍ ODBOR EKUMENICKÝ

předseda: prof.dr. J.N.Ondra

Poradní odbor ekumenický nevyvíjel v uplynulém období žádnou mimořádnou aktivitu, jež by se lišila od toho, co bylo zmíněno ve zprávě pro minulý synod. Jeho činnost našla svůj výraz také v nově zřízeném pododboru pro mladé církve, jenž předkládá samostatnou zprávu.

O řadě věcí ekumenického charakteru konsultoval s předsedou odboru synodní senior dr.Václav Kejř.

PODODBOR PRO MLADÉ CÍRKVE
předseda: prof.dr.Milan Opočenský

Pododbor byl znovu zřízen z usnesení XIX.synodu. Jeho cílem je prohlubovat v našich sborech znalosti o "třetím světě" a zejména o církvích a křesťanech v rozvojových zemích. Členové pododboru si rozdělili studijní úkoly, jejichž výsledky mají být publikovány v evangelickém tisku. Některé z těchto článků byly již otištěny v Evangelickém kalendáři, Kostnických jiskrách a Českém bratru a setkaly se s živým ohlasem. Na několika místech se konaly přednášky s rozvojovou tematikou.

Vedle zlepšování informovanosti našich členů o hladu ve světě a o konkrétním životě církví v "třetím světě" chce odbor mobilizovat k projevům solidarity s potřebnými lidmi v jiných částech světa. Bylo navázáno spojení s metodistickým biskupem Emilio de Carvalho v Angole, na jehož adresu jsou zasílány drobné balíčky. Také tato akce se setkala se značným zájmem a zapojila se do ní mládež i sbory, Na jiných místech se konají sbírky, které jsou zasílány k dispozici synodní radě. Synodní rada požádala o souhlas k odeslání zásilky vlněných příkrývek do Angoly.

Ve dvou svých schůzích se pododbor setkal k rozhovoru a výměně zkušeností se zástupci zahraničních církví - v květnu 1976 se zástupcem gen.tajemníka KMK farářem Christie Rosou /Srí Lanka/ a v říjnu 1977 s farářem Bruno Schottstädtem z Ekumenického centra v Berlíně /NDR/.

3. PORADNÍ ODBOR MÍROVÝ
předseda: Emanuel Huml

Činnost poradního odboru zahrnuje v podstatě tři oblasti: 1. Příprava pravidelných mírových seminářů /které organizuje synodní rada pro zástupce ze všech seniorátů/ a celocírkevních mírových kursů /které pořádá synodní rada pro všechny přihlášené členy církve pravidelně v prázdninovém období ve středisku v Chotěboři/. - 2. Studium a informativní sledování mírové problematiky a akcí, které se jí zabývají v měřítku domácím i mezinárodním. Nejčastěji jde o sledování činnosti Křesťanské mírové konference, ale i všech ostatních významných akcí, a to na půdě náboženské i sekulární. - 3. Účast členů odboru na činnosti mezinárodní i regionální KMK a na různých shromážděních, konferencích a setkáních, týkajících se mírové práce církví.

V období od XIX.synodu připravil poradní odbor mírový tato setkání: V roce 1976 proběhl mírový seminář v květnu ve Ždání u Slap s tematikou mezinárodního významu konference v Helsinkách, osvobozenického zápasu v Africe a mírových podnětů V.valného shromáždění SRC v Nairobi. Kromě toho se konaly dva mírové kursy v srpnu v Chotěboři. - V roce 1977 se konal opět mírový seminář ve Ždání /rovněž v květnu/. Zabýval se socialistickou demokracií a vztahem křesťanů k ní, bojem za sociální spravedlnost v "třetím světě" a příspěvkem našeho bohosloví k všennáboženské konferenci v Moskvě. Rovněž proběhly v Chotěboři dva týdenní mírové kursy.

Někteří členové poradního odboru se zúčastnili v tomto období regionálních shromáždění KMK v Praze a v Bratislavě, někteří pracují v komisích mezinárodní KMK, někteří v pracovních skupinách, organizovaných od roku 1976 v rámci regionálních.

Při další činnosti půjde v první řadě o pokračování a prohlubování dosavadní práce. Je potřeba, aby se činnost odboru dostávala stále víc do seniorátů a sborů a tam prohlubovala pochopení pro tuto závažnou složku služby církve ve světě. K tomu je potřeba rozvinout i publikační činnost.

4. PORADNÍ ODBOR PRO TEOLOGICKÉ VZDĚLÁVÁNÍ KAZATELŮ

předseda: doc.dr.Pavel Filipi

Odboru přibyl nový úkol v přípravě celocírkevních kursů pro kazatele, které počínaje rokem 1976 nahradily někdejší kursy SČED. První z nich se konal v červnu 1976 v Praze a byl zaměřen ke službě kazatelské. Letošní kurs /opět v červnu v Praze/ byl zaměřen k problematice pastorační.

Poradní odbor pokračoval v přípravě doškolovacích seminářů pro kazatele různých věkových skupin /Vrbno p.P./. Na několika poradách prohodil též otázky celkové koncepce a struktury těchto kursů a seminářů. Některé změny budou postupně uváděny do praxe.

Perspektivním úkolem zůstává začlenit pastorační konference, tuto třetí formu vzdělávání kazatelů, do celkového plánu a systému kazatelského vzdělávání.

5. PORADNÍ ODBOR PRO NEKONFIRMOVANÉ

předseda nezvolen, tajemník: dr.Jaroslav Stolař

V složité situaci naší církve na výchovném poli se snažil poradní odbor pro nekonfirmované uspokojit především b ě ž n é p o t ř e b y s b o r ů , tj. pravidelně vypracovával přípravky bohoslužeb pro nekonfirmované, tištěné rozvrhy těchto bohoslužeb, texty bohoslužeb mimořádných /svátečních/ a slavnostních a další pomůcky. Po soustavném probírání jednotlivých biblických knih připravil odbor dvouletý cyklus o šesti biblicko-tématických částech, zahrnující nejdůležitější oddíly SZ i NZ /včetně Desatera a Modlitby Páně postupně probíraných/: Cesty ke Kristu /1975-76/ a Cesta s Kristem /1976-77/. Nyní připravuje opět soustavné probírání některých starozákonních knih /Obnova církve 1977-78/ a evangelia Janova /1978-79/. Převážná většina sborů ocenila tyto přípravky i jejich včasné rozesílání; stejně i jiné pomůcky jako biblická "Vyprávění", "Než vyznali společně" a další. Tyto pomůcky jsou často užívány v celé šíři sborového života.

Dále poradní odbor usiloval být v e s t á l é m s t y k u se seniorátními poradními odbory, pro jejichž instruktáže a set-

kání připravoval často program /dr.J.Stolař/ a jejichž zástupce zval na pravidelné porady. Členové odboru i jeho tajemník sloužili na pozvání velmi často v jednotlivých sborech. S jejich představiteli byli v častém styku a nalézali mezi nimi další spolupracovníky pro práci na přípravkách.

Pokud se koncepce týče, usiloval poradní odbor pomoci sborům nalézt nejvhodnější formu práce v daných podmínkách, zkvalitnit práci biblicko-exegetickou a prohloubit výchovné úsilí na individuální a pastorační bázi.

Pro nemoc rezignoval na funkci předsedy farář Jaroslav Vetter. Vedení schůzí na sebe vzala Marta Kocnová.

Uspokojování potřeb našich sborů zůstává i do budoucna prvořadým úkolem. Stejně důležitý je i častý styk odboru se sbory. Poradní odbor musí připravit i dlouhodobý program bohoslužeb, propracovat žádané pomůcky a znovu citlivě reagovat na měnící se situaci, aby jeho činnost prohlubovala výchovnou aktivitu sborů a přispívala k jejich klidné a konstruktivní práci.

6. PORADNÍ ODBOR PRO KONFIRMOVANÉ

předseda: Miroslav Brož

Stálým úkolem práce odboru je vychovávat mladé členy sborů k samostatnému myšlení a rozhodování /klademe důraz na rozhovor/, seznamovat se zvěstí Písma /hlavní místo dáváme biblickým výkladům při kursech a v přípravě pomůcek pro práci ve sborech/, probouzet pochopení confirmované mládeže pro souvislost se sborem a pro odpovědnost za sbor. Chceme napomáhat k obohacujícímu společenství /k modlitebnímu zápasu a k vyznávání zpěvem starých i nových písní/, nezapomínat na jednotlivce v diaspoře, kde není možnost shromažďování, a chceme být v osobním spojení s pracovníky ve sborech a v seniorátech a připravovat je pro rozmanité úseky sborového života.

V období po XIX.synodu jsme připravili šest kursů /pro účastníky nad 18 let/ ve Vrbně a v Herlíkovicích s těmito tématy:

a. Epištola Filipenským, První kapitoly bible, Znamé oddíly evangelijní, Zvěst Pavlových epištol, Oddíly z knih Královských /král a prorok/, Proroctví Amosa. b. Kapitoly z českých církevních dějin, Utrpení v lidském životě, Čas v lidském životě, Víra velkých osobností, Krása Božího stvoření /slovo, zpěv a výtvarné umění v církvi/.

V roce 1976 se konala celocírkevní porada zástupců confirmované mládeže v Praze-Kobylisích s tématem "Církev - lid zvláště". Odtud byla adresována i výzva církvi, aby se účastnila osobní pomoci hladovějícím ve světě.

Z pomůcek byly do sborů rozeslány: "Výtvarné umění a křesťanská víra" a znovu žádané "Základní křesťanské pojmy". Hotova je "Meditace o poselství a o komplexu méněcennosti" a pomůcka věnovaná tématu "Pokoj".

Pracovníci odboru měli na starosti úpravy střediska ve Vrbně na jaře 1977, jichž se účastnili i brigádníci z řad mládeže.

V těchto formách práce vidíme i další úkoly. V pomůckách pro práci ve sborech jsme dlužni především nové biblické výklady, pro které vyhlížíme i autory. Zvláště pro shromáždění ve sborech, kde nelze konat práci samostatně, chceme připravovat monotematické pomůcky /o trpělivosti, o důvěře, o autoritě a poslušnosti apod./. A znovu se nám jako úkol klade potřeba pomáhat si ke vzájemné komunikaci, k posvěcenosti života v jeho rozmantých složkách, k soustředění na kvalitu osobního života i myšlení, k misijnímu zaměření křesťanské víry a ke službě v konkrétních úkolech.

7. PORADNÍ ODBOR PRO PRÁCI LAIKŮ

předseda: Jaroslav Šoběslavský

Poradní odbor pro práci laiků se již řadu let soustřeďuje na biblické, věroučné i jiné církevně-odborné vzdělávání laiků, kteří ve sborech zastávají většinou určité funkce: od seniorátních kurátorů přes presbytery sborů až k těm, kteří ve sborech slouží na zdánlivě méně důležitých místech.

Toto vzdělávání se koná především na celocírkevních biblických kursech, které odbor pořádá už po léta dvakrát ročně: v lednu v Praze a v červenci ve Vrbně p.P. Mimoto někdy pomáhá poradní odbor synodní rady při přípravě seniorátních konferencí presbyterů. Snažíme se o to, aby na kursech a konferencích přednášeli bratři a sestry nejrozumnějších obdarování i věkových skupin. Pokud se účastníků týče, je věkový průměr spíše vyšší. Přesto se kursů i nejmladší ročníky zúčastňují. Zájemců o pražský kurs je již po několik let tolik, že nemohou být všechny přihlášky přijaty.

Mimo kursy se odbor snaží ke vzdělávání laiků přispívat vydáváním příruček. V poslední době to byly "Rady pro předčitatele bohoslužeb". K rozmnožení je připraveno "Vademecum křesťana" /křesťanská situační etika/.

Poradní odbor pro práci laiků předložil synodnímu zastupitelstvu pětiletý plán vzdělávání, podle kterého se od roku 1975 každoročně vypracovává pro celou církev a její sbory pracovní téma. Byla již rozpracována témata "Církev je lid zvláštní" /1975/, "Duch svatý v církvi" /1976/ a "Jdi na vinici mou dnes a dělej" /1977/. Je připravováno téma "Misijní úkoly církve" /1978/ a "K novému Božímu věku" /1979/.

8. PORADNÍ ODBOR PRO EVANGELIZACI

předseda: Miroslav Heryán

Poradní odbor pro evangelizaci považuje za své poslání oživit v církvi zájem o evangelizaci jako přední úkol církve. Pro tento cíl sleduje domácí tradice i rozhovor v ekuméně a promýšlí aplikaci nejčennějších podnětů pro naše domácí poměry.

Od XIX.synodu se odbor soustředil na tyto úkoly a akce:

a. Navrhoval evangelizační hesla pro jednotlivé roky a připravoval pro ně rozpracovaná témata a materiály /1975: Pokání činite... 1976: Pane, nauč nás modlití se 1977: Chce-li kdo za mnou přijíti.../. Hesla jsou volena tak, aby byl v celé církvi položen důraz na jeden tón biblické zvěsti, který je palčivě naléhavý.

b. Přípravoval a pořádal každoročně biblické kursy, při nichž je příslušné evangelizační téma roku probráno do hloubky. Při těchto kursech jde i o vyhledávání a přípravu nových pracovníků a zkoušení nových způsobů práce.

c. Vydal příručku o modlitbě a zvláště příručku "Budete mi svědkové" /2 díly/ pro přípravu evangelizačních pracovníků. Tato příručka slouží osobní přípravě i jako podklad společného studia, někde i jako materiál pro vzdělávání staršovstev.

d. Členové odboru a spolupracovníci připravili pro církevní tisk řadu aktuálních článků k prohloubení určitých témat /o pokání, o modlitbě, o sebezapření aj./.

Poradní odbor pro evangelizaci se chce i nadále zaměřit na roční hesla pro evangelizaci, pořádání biblických kursů, vydávání příruček /myslíme na pastorační a evangelizační ve sboru/, spolupráci s církevním tiskem, vyhledávání a využívání charismat v církvi a sestavování písňového a jiného materiálu k závažným tématům.

9. PORADNÍ ODBOR KŘESŤANSKÁ SLUŽBA

předseda: Jiří Dejdar

Úkolem odboru je sledovat, podporovat a podle možností organizovat vše, co v celé církvi, v seniorátech i ve sborech zvláště přispívá k realizaci křesťanovy víry v každodenním životě mezi lidmi a co lze nazvat "službou víry skrze lásku dělající" /Gal. 5,6b/. Proto se odbor snaží mít přehled o stavu této praxe v seniorátech i ve sborech, umožňuje vzájemnou výměnu zkušeností z této oblasti církevní práce a pokouší se upozorňovat na různé možnosti i potřeby služby, jež se objevují jako naléhavé a aktuální.

Otázkou manželství a rodiny, která byla vytyčena XIX.synodem, se odbor zabýval už před posledním synodem. Tuto problematiku rozpracoval do tří celocírkevních biblických kursů ve Vrbně p.F. Z předneseného materiálu se podařilo vytěžit jednu programovou příručku, jež byla dána k dispozici sborům /"Stvořil Bůh člověka - muže a ženu"/.

V činnosti mezi XIX. a XX.synodem odbor nevybočil z rozsahu své práce v minulých letech. Při svých poradách konaných dvakrát až třikrát ročně se soustřeďoval na přípravu celocírkevních kursů ve Vrbně /v červenci 1976 bylo téma: "Služba člověku v jeho osamělosti", na červenec 1977 bylo rozpracováno téma: "Služba bližním v hledání smyslu života". Dále se odbor soustředil na

kontakty a spolupráci se seniorátními odbory křesťanské služby /pravidelné březnové porady se zástupci seniorátů, příležitostné návštěvy členů odboru v seniorátech a sborech při dnech křesťanské služby/.

Další pomůcku pro potřeby sborových odborů připravuje dr.E. Zelený na téma: "Zjevení v Ježíši Kristu a mezilidské vztahy".

Připravované úkoly a zamýšlené činnosti: 1. realizace dalších kursů ve Vrbně; 2. prohlubování styků se seniorátními a sborovými odbory křesťanské služby, a to jednak společnými poradami, jednak osobními návštěvami; 3. zpřístupňování vhodných materiálů s tematikou křesťanské služby rozmnožovanými příručkami a event. i magnetofonovými záznamy.

PODODBOR PRO PRÁCI ŽEN

předsedkyně: dr.Eva Pellarová

V období od XIX.synodu dochází na rovině sborů i na úrovni celocírkevní k jistému růstu zájmu o problematiku žen v církvi, jejich dosavadní postavení i budoucí úkoly. K tomuto zvýšenému zájmu přispěly dva faktory: za prvé je to nesporný vliv ekumény, ekumenického myšlení a rozhovorů, a za druhé zřejmě i pozitivní ohlasy Mezinárodního roku ženy. To obojí vedlo také ke zintenzivnění činnosti pododboru pro práci žen při synodní radě v období od podzimu 1976. Se souhlasem synodní rady bylo přizváno ke spolupráci dalších pět sester. V dubnu letošního roku pododbor žen uskutečnil pracovní poradou kurátorek našich sborů s členkami pododboru. Po přednesených přednáškách, které otevřely biblický pohled i realitu žen v průběhu církevních dějin až po analýzu dnešní situace, došlo k spontánní diskusi. Bylo rozhodnuto v této spolupráci pokračovat.

Na schůzích pododboru chceme pokračovat v probírání dokumentu Světové rady církví "Společenství žen a mužů v církvi" /vyšel v Křesťanské revui 1976, č.4/ a hodnotit zkušenosti z jednotlivých sborů. Výhledově myslíme na vydání příručky, která by podněcovala sestry v církvi, aby hledaly svou identitu. Chceme i nadále aktivně přispívat do církevního tisku. Kdykoliv budeme požádány, jsme ochotny hovořit ve sborech o cílech a o programu, který sledujeme. Jde nám o to, aby v naší církvi rostlo povědomí rovné hodnoty mužů a žen, a tím také společné odpovědnosti všech vůči Pánu církve i celému světu. Ve své činnosti toužíme být ve styku se sestrami v domácí, evropské i světové ekuméně. Jedním z hlavních témat bude pravděpodobně otázka budoucí společnosti a církve budoucnosti. I na tomto úsilí se chceme podle možnosti jako členky českobratrské církve evangelické aktivně podílet.

10. PORADNÍ ODBOR EVANGELICKÉ DÍLO

předseda: dr.J.A.Pellar

Od XIX.synodu odbor připravil dvě pravidelné konference Evangelického díla.

V roce 1976 se konala konference v Hodslavicích ve dnech 3.- 5.července s tématem: "Učíme se z dědictví otců? /k výročí Františka Palackého/. Vedl ji senior B.Bašus, kázání vykonal synodní senior dr.V.Kejř a přednášeli prof.dr.J.Heller, prof.dr. A.Molnár a prof.dr.J.Smolík.

V roce 1977 se konala konference v Nosislavi ve dnech 25. - 27.června s tématem: "Ukaž nám,Hospodine, slávu svou". Téma navazovalo na heslo jubilejního shromáždění Světového reformovaného svazu /Boží sláva a budoucnost člověka/. Konferenci vedl dr.J.A.Pellar, který vykonal též kázání. Přednášeli opět prof. dr.J.Heller, prof.dr.Ameden Molnár a prof.dr.J.Smolík.

11. PORADNÍ ODBOR HYMNOLOGICKÝ

předseda: dr.Bohuš Hrejsa

Hymnologický odbor spolu s redakční komisí odevzdal synodní radě materiál nového zpěvníku již před posledním synodem. Zpěvník prošel posudkovými komisemi jmenovanými synodní radou. V mezidobí byly pořizovány přepisy rukopisu zpěvníku pro tisk a prováděny korektury hymnologických údajů.

Korektorská práce bude pokračovat i nadále, zejm. pak během tisku. Po vydání nového zpěvníku má se hymnologický odbor dále studijně zabývat duchovní písní i duchovní hudbou se zaměřením pro potřeby církve v příštích letech. Přednáškovou činností, pomocí i radou při nacvičování písní z nového zpěvníku má odbor pomáhat, aby bylo nového zpěvníku v církvi plně využito.

/Viz též zprávu o přípravě nového zpěvníku, kterou podává synodní rada. Je připojena na závěr tohoto tisku synodu za všemi zprávami poradních odborů./

PODODBOR VARHANÍ

předseda: Renatus Schiller

Pododbor pro stavby a opravy varhan v naší církvi má radit při zamýšlených stavbách a opravách varhan a schvalovat tyto stavby a opravy. Maléhavost činnosti tohoto pododboru je dána neutěšeným stavem varhan v naší církvi a navíc nedostatkem odborných závodů, které jsou schopny stavbu nebo opravu provést.

To je důvodem skutečnosti, že v mnoha případech je jedinou účinnou pomocí zajet přímo na místo a opravu provést "manu propria". Předseda pododboru provedl v poslední době opravu nástro-

jů v Kolíně, Praze-Střešovicích /2x/, Chebu, Třebechovicích p.O., přestavěl II.manuál v Praze u Salvátora, postavil staré varhany z Prahy-Smíchova nově ve sboru v Praze-Braníku. Navrhl stavbu nových varhan v Praze na Smíchově a měl dohled při této stavbě. Dále poskytl radu pro opravu varhan ve Dvoře Králové n.L., v Praze-Jarově a ve sboru Praha-Kliment, kde se mají postavit nové varhany se zahraniční pomocí. Konečně sjednal opravu varhan v Praze-Štrašnicích.

Pro další práci by bylo velice potřebné mít kontakty a informace se staviteli varhan v cizině, zejm. v NDR. Chceme tyto kontakty navázat.

12. PORADNÍ ODBOR LITURGICKÝ

předseda: prof.dr.Josef Smolík

Úkoly liturgického odboru spočívají předně v přípravě nové agendy. To je úkol, na němž odbor pracuje soustavně. Vedle toho se věnuje některým úkolům příležitostným, které souvisejí s bohoslužebným životem církve a s ekumenickou diskusí o bohosloveských otázkách. V poslední době vypracoval stanovisko k ekumenickému elaborátu "Křest, večeře Páně, ordinace".

V období od XIX.synodu spočívala práce odboru v posouzení a zapracování připomínek k textu návrhu I.dílu agendy, který obsahuje bohoslužebné pořádky pro veřejné služby Boží a pro shromáždění kazuální. Tento díl byl v cyklostylované podobě do sborů rozeslán v roce 1972. Pokračujeme na definitivní úpravě tohoto textu. Chceme jej dokončit tak, aby mohl být předložen příštímu synodu ke schválení.

Vedle toho si liturgický odbor ujasnil koncept II.dílu agendy, který má obsahovat předně modlitby. Shromažďujeme a třídíme materiál pro tento druhý díl. Opakujeme znovu, že uvítáme, když nám kazatelé církve přispějí svými modlitbami nebo nás upozorní na modlitby cizí. Předběžné dokončení II.dílu agendy plánuje odbor rovněž k příštímu synodu.

13. PORADNÍ ODBOR VYDAVATELSKÝ

předseda: Jan Miřejovský

Vydavatelský odbor synodní rady se zabýval a. sestavováním edičních plánů, b. zajišťováním rukopisů, autorů, překladatelů, redaktorů, výtvarníků atp., c. posuzováním předložených a vyžádaných rukopisů, event. grafických návrhů, d. provozní činností vydavatelství a prodejny Kalich.

Zvláštní pozornost věnoval i nadále zajišťování plynulého vydávání knižnice nových překladů Starého a Nového zákona, náročné přípravě nového církevního zpěvníku a chorálního, přípravě slavnostní publikace k uplynulému výročí České konfese "slo-

vem obnovená". Při zajišťování perspektivního edičního plánu měl na zřeteli zejména potřebnost biblických komentářů, biblického slovníku a teologické encyklopedie. - Činnost vydavatelského odboru a vydavatelského zařízení Kalich se ovšem i nadále pohybuje v mezích stanovených přidělem papíru. Problémem tedy stále zůstává zajištění mimořádného přidělu papíru na vydání nového církevního zpěvníku v potřebném nákladu.

Přehled ediční činnosti vydavatelství Kalich:

R.1975: knižní tituly: G.Bornkamm, Ježíš Nazaretský - Numeri-Deutoronomium - Exodus-Leviticus - Na každý den 1976 - Evangelický kalendář 1976. Skripta: J.Smolík, Závazek křtu - A.Harnack, Dějiny dogmatu - B.Pípal, Hebrejsko-český slovník k SZ.

R.1976: knižní tituly: Žalmy - Na každý den 1977 - Evangelický kalendář 1977. Skripta KF: O.Cullmann, Christologie NZ - J.B.Souček, Teologie apoštola Pavla - P.Filipi, Sbíрка latinských textů pro bohoslovce.

Letos vyšlo či má vyjít: knižní tituly: A.Molnár-Rejchrtovi, Slovem obnovená - Knihy Samuelovy a První Paralipomenon - Skutky-Epištoly-Zjevení - Na každý den 1978 - Evangelický kalendář 1978. Skripta KF: S.Daněk, Čtyři studie - J.Heller, Starověká náboženství - J.Smolík, Úvod do studia bohosloví - Příspěvky k dějinám utrakvismu. Notové soubory: Z.Čep, Husitské a bratrské zpěvy - Cantica Comeniana I. a II.

Celkem bylo tedy vydáno v letech 1975-76 14 titulů, z toho 8 knižních a 6 titulů skript. Letos má vyjít 12 titulů, z toho 5 knižních, 4 skripta a 3 notové soubory.

Pro nejbližší ediční období se připravují: Evangelický kalendář 1979, Na každý den 1979, Nový církevní zpěvník, Chorálík k církevnímu zpěvníku, Příslloví-Kazatel-Píseň, dotisk knih Genesis a Dvanáct proroků, antologie ze světové teologické literatury "o víře", E.Käsemann, Komentář k Římanům, J.B.Staněk, výkladové zpracování pastorálních epištol, B.B.Bašus, Po meči a po přeslici. Ze skript KF: Karl Barth, Uvedení do evangelické teologie, P.Pokorný, Úvod do exegese, Zprávy o svátostech - O rotách českých, J.L.Hromádka, Přelom v protestantské teologii

14. PORADNÍ ODBOR JERONÝMOVA JEDNOTA předseda: dr.Josef Veselý

Poradní odbor Jeronýmova jednoty je jedním z hmatatelných a viditelných pout soudržnosti a jednoty církve. Organizuje sbírky a dary, určené hlavně k podpoře sborů při stavbách kostelů a far a jejich opravách a údržbě.

V letech 1975-76 Jeronýmova jednoty shromáždila na sbírkách a darech 2 856 753 Kčs. Přes úbytek členů církve přibýlo na sbírkách a darech 80.000 Kčs, takže obětavost na jednoho člena církve stoupla z 5,76 Kčs na 6,17 Kčs. Sbírkové a dary byly rozděleny celkem 176 sborům.

O své činnosti informuje Jeronýmova jednota celou církev vydáváním zprávy, kterou rozesílá synodní rada do všech sborů. Ještě větší publicity se dostane Jeronýmově jednotě v Evangelickém kalendáři 1978 článkem z pera em.seniora Emila Stehlíka.

Úkolem, který si nový výbor Jeronýmovy jednoty předsevzal, je jednak udržet stoupající tendenci sbírek a darů pro Jeronýmovu jednotu, jednak podněcovat některé senioráty, aby se svou obětavostí přibližovaly k těm, které jsou na předních místech. Předběžným cílem Jeronýmovy jednoty je dosažení takových sbírek a darů, aby se každému žadateli dostalo podle potřeby.

15. PORADNÍ ODBOR HOSPODÁŘSKÝ předseda: Vladimír Chadim

Hospodářský poradní odbor, který má charakter skupiny expertů z oblasti ekonomiky, vyvíjel svou pravidelnou činnost podle koncepce schválené synodní radou. V období od XIX.synodu se zaměřoval ve své činnosti hlavně na realizaci těchto úkolů:

1. Pravidelně každoročně zpracoval podrobné rozborů o hospodaření správních orgánů církve za uplynulý rok a po zhodnocení výsledků rozboru předkládal podněty synodní radě. - V této souvislosti projednal a zpracoval návrh nových zásad pro určování výše celkových celocírkevních repartic na podkladě očekávaných a plánovaných příjmů a výdajů na příští rozpočtový rok. Dále projednal a zpracoval též návrh nových zásad pro rozpis celocírkevních repartic na jednotlivé senioráty. Na základě závěrů z prováděných rozborů navrhl místo stávajícího rozpisu lineárního provádět rozpis na senioráty rozdílnými ukazateli, které vyrovnavají rozdílnosti v ukazatelích a mají za cíl, aby poměrná částka běžných příjmů sborů, jež se odděluje do celocírkevních prostředků, byla přiměřená ve všech seniorátech. Tyto oba návrhy byly přijaty synodní radou i synodním zastupitelstvem na zkoušku pro rozpis na léta 1977 a 1978. Zásadní rozhodnutí o těchto návrzích učiní XX.synod. /Viz tisk synodu č.13/

2. Společným zájmem církve je, aby veškeré hospodaření správních orgánů církve bylo v plném souladu s vydanými předpisy a směrnicemi a aby byly jednoznačně dodržovány metodické pokyny. Vzhledem k častým změnám osob pověřovaných ve sborech touto činností jevílo se nezbytné poskytnout těmto pracovníkům soubor informací, jimiž se mají řídit. Odbor za tím účelem zpracoval obsahlou metodickou příručku, která má tento požadavek splnit. Příručka bude sborům k dispozici do synodu. Odbor bude zajišťovat vydávání dodatků k této příručce, a tak včasné informace o nově vydávaných předpisech.

3. Odbor zajišťoval též instruktáže v celocírkevním i seniorátním měřítku a připravuje i podstatné rozšíření této služby ve stávajících formách i v organizování několikadenních kursů v konferenčních střediscích církve.

4. Odbor se zabýval i složitou otázkou používání osobních automobilů v církevním provozu a vypracoval návrh na jednotné

zajišťování tohoto provozu jak vozidly v majetku církve, tak používáním vozidel v osobním vlastnictví. Tento návrh byl již předložen synodní radě k dalšímu řízení.

5. Členové poradního odboru se aktivně podíleli na zajišťování různých dílčích úkolů ze svého oboru jak v kanceláři synodní rady, tak i na základě jednotlivých žádostí seniorátů a sborů.

16. PORADNÍ ODBOR STAVEBNÍ A VÝTVARNÝ předseda: ing.arch.Karel Poličanský

Naše církve vlastní nebo užívá ve svých 272 sborech a asi 400 kazatelských stanicích přibližně 350 kostelů a modliteben, 220 sborových domů, 200 far a domů s více než 700 byty a dále 180 hřbitovů. Z tak rozsáhlého nemovitého fondu plyne sborům mnoho starostí a nároků na údržbu a rekonstrukce. Velká většina kostelů je dosud bez vytápění nebo má vytápění na tuhé palivo. Také hygienické a technické vybavení bytů je dosud z velké části neuspokojivé. Celá řada kostelů je udržována /i neudržována/ jen z tradice a setrvačnosti, i když jsou historicky a architektonicky bezvýznamné a stávají se jen hospodářským břemenem sborů. Jiné sbory naopak musejí řešit své shromažďovací potřeby nevyhovujícími adaptacemi a rekonstrukcemi.

Z této charakteristiky vyplývá, v čem je posláním poradního odboru stavebně-výtvarného v oblasti materiálně-ekonomické. Od něho však nelze oddělit oblast kulturně ideologickou, výtvarnou.

Řešení všech těchto otázek se promítá v potřebě zabezpečit technicko-právní a organizační základnu pro organizovanou stavební činnost sborů a pro odpovědné sledování potřeb a činnosti výtvarné: a. vyřešením oprávnění dle zák.č.50 z r.1976 o stavebním řádu; b. účelným organizačně-personálním opatřením; c. užší a soustavnější spoluprací odboru stavebního a výtvarného s poradním odborem Jeronýmova jednoty, poradním odborem hospodářským, resp. i s jinými poradními odbory a dále se seniorátními odbory tohoto zaměření.

V posledních letech se ukázala prospěšnost pravidelných, alespoň jednou ročně konaných školení a porad s předsedy seniorátních poradních odborů stavebně-výtvarných. Takováto kolokvia je třeba pravidelně opakovat.

Přestože stavebně-investiční možnosti církve jsou minimální, neměla by zůstat stranou činnost přípravná a studijní s ohledem na vyvíjející se liturgické podmínky a zkušenosti zahraniční /zejm. NDR a Maďarsko/. Výsledek práce by se měl projevit v projekční připravenosti /zatím teoretické a typové projekty/ a v dokumentování zvláštností našich církevních staveb tolerančních a artikulárních.

V úzké součinnosti se seniorátními poradními odbory stavebně-výtvarnými chce odbor podchytit všechny vnitřní úpravy, "zdobení" a vybavování modliteben a kostelů, prováděné často nekvalifikovaně a náhodně ponechávané místní situaci a schopnostem.

17. PORADNÍ ODBOR PRÁVNÍ

předseda: dr. Pavel Šimek

Tento poradní odbor se sešel na výzvu synodního seniora dr. V. Kejře, aby podal odborný právní výklad k usnesení synodu o právním postavení mimo činnou službu a zaujal stanovisko k druhému dotazu - totiž o právní povaze kazatelského reversu. Během celé doby poskytoval sborům právní pomoc v konkrétních případech /otázky církevního majetku apod./.

+ duchovních

18. PORADNÍ ODBOR PRO CÍRKEVNÍ ZŘÍZENÍ A ŘÁDY

předseda: dr. Pavel Šimek

Tento poradní odbor se scházel ke schůzím podle potřeby, zaujímal stanoviska a podával dobrozdání o změnách církevního zřízení a řádů a jejich výkladu. Na pořadu jednání byly zejména otázky navržených změn z XVIII. a XIX. synodu, kontrola předepsaného projednávání konventy, návrh kárného řádu a novelizace Řádu pastýřské služby, péče a kázně.

19. PORADNÍ ODBOR PRO ORGANIZACI CÍRKEVNÍ PRÁCE

předseda: ing. Elizeus Falátek

Odbor vidí své poslání v těchto věcech: 1. Pomáhat synodní radě při řešení důležitých otázek v organizaci a řízení církevní práce, zejména pomáhat rozdělit úkoly a odpovědnosti mezi jednotlivými stupni řízení, hledat vhodné způsoby koordinace a řízení církevní práce a pomáhat stanovit organizační strukturu církve. 2. Řešit úkoly, které budou odboru uloženy synodem nebo synodním zastupitelstvem. 3. Zajišťovat po technické stránce organizační přípravu a zasedání synodu. 4. Vykonávat prostřednictvím členů odboru výchovnou a vzdělavatelnou činnost v oboru organizace a řízení práce.

V období od XIX. synodu se soustředil na tyto záležitosti:

1. Byla zpracována a sborům rozeslána metodická příručka pro činnost sboru. Tato příručka vychází z církevního zřízení a řádů a má pomáhat v rozdělení práce ve staršovstvech a sborové práci. Příslušnými praktickými pokyny má sjednocovat vedení různých agend ve sboru a v církvi.

2. Byl zhodnocen minulý synod po stránce organizační a byla navržena některá opatření k lepšímu průběhu příštího synodu, např. sjednocení doby konání konventů před synodem, vymezení obsahu faktických poznámek /aby se nezdržovalo jednání/. Pro lepší orientaci synodálů byl připraven výpis z jednacího a volebního řádu /viz tisk synodu č. 15/.

3. Byl připraven a dvaceti farářům rozeslán "Průzkum spotřeby času", aby mohla být provedena analýza spotřeby času farářů

na různé úkoly.

4. Z ostatních úkolů se odbor zabýval např. otázkou nových forem práce v církvi, postavením a úkoly seniorátů, jednacím řádem kanceláře synodní rady a mapou sborů.

V dalším období se chceme zabývat zejména těmito problémy: Jak organizovat práci v uprázdněných sborech? Jak zlepšit informační tok v rámci seniorátů i celé církve, a to v obou směrech působení? Dále chceme pokračovat v průzkumu spotřeby času farářů.

20. PORADNÍ ODBOR PRO ARCHIVNÍ VĚCI

předseda: Václav Placht

Archivní fondy synodní rady, kanceláře synodní rady, seniorátů a farních sborů českobratrské církve evangelické spolu s archivním fondem obou tolerančních církví a zachovaná část fondů bývalých německých protestantských církví u nás tvoří součást jednotného státního fondu archivního ve správě českobratrské církve evangelické na základě dohody uzavřené 29.8.1960 mezi archivní správou ministerstva vnitra a synodní radou českobratrské církve evangelické. Poradní odbor archivní pečuje o bezpečné uložení a řádné zpracování těchto fondů podle platných zákonů a směrnic, zejm. podle posledního zákona o archivech č.97/74 a podle jeho prováděcích předpisů. Poradní odbor předkládá návrhy synodní radě a prostřednictvím seniorátních archivních poradců sleduje postup prací v seniorátech.

Poradní odbor připravil návrh některých oddílů Metodické příručky pro činnost sboru, a sice návrh pokynů pro vedení sborových archivů a pokynů pro vedení sborových kronik. Dále spolupracoval na návrzích pokynů pro vedení písemností a pokynů pro vedení sborových knih. - Sledoval postup zpracování sborových archivních fondů a doplňování literárních archivů. - Vypracoval směrnice pro změnu jednoletého skartačního období na pětileté skartační období. - Sleduje stav sborových kronik. - Provádí svoz seniorátních archivních fondů do depozitáře v Praze-Kobylisích a jejich postupné třídění a zpracování. Provádí svoz archivních materiálů bývalých německých protestantských církví do depozitáře v Semonicích. - Pořádá školení seniorátních archivních poradců a průběžně udílí rady archivním pracovníkům ve sborech.

V dalším období se chce poradní odbor archivní soustředit na vyplňování jednotných evidenčních karet na základě revidovaných prohloubených soupisů pro centrální evidenci. - Dále chce zorganizovat školení seniorátních archivních poradců k třem úkolům: 1. podrobné zpracování archivních fondů tolerančních sborů; 2. podchycení počátků sborů českobratrské církve evangelické a přístupového hnutí, účast členů českobratrské církve evangelické v prvním a druhém odboji; 3. u sborů ustavených po 2.světové válce zachycení a zajištění dobových dokumentů o jejich vzniku a v pohraničí zejména dokumentární podložení příchodu a života reemigrantů v těchto sborech. - Kromě toho chce odbor pořádat školení sborových kronikářů.

21. PORADNÍ ODBOR PRO HISTORICKÁ STUDIA

předseda: prof.dr.Amedeo Molnár

Tento poradní odbor se v období od posledního synodu zaměřil na dva základní úkoly: zpracování dějin českobratrské církve evangelické a přípravu oslav tolerančního patentu. Hlavní odpovědnost za zpracování dějin církve nese dr.Zdeněk Medek. Pro rozmnožení jsou připraveny monografické práce o dějinách sboru křížlického a libického, letošního roku přibyly dějiny sboru střítežského.

K oslavám výročí tolerančního patentu by poradní odbor rád přispěl vydáním regest tolerančních přihlášek jako nezbytného pramenu k dějinám tolerance v našich zemích. Pověřená komise pečuje o získání potřebného materiálu.

Poradní odbor přijal návrh V.Plachta, podle něhož by bylo žádoucí vybrat z případných zájemců v každém seniorátu historického či kronikářského poradce. Pro ně by poradní odbor uspořádal školení a připravil příručku, jejímž zpracováním byla pověřena tříčlenná komise.

+ + +

ZPRÁVA O PŘÍPRAVĚ NOVÉHO ZPĚVNÍKU

XVII.synod /1971/ na základě doporučení komise recensentů přijal návrh nového zpěvníku připravený hymnologickým poradním odborem. Ovšem ke konečné podobě rukopisu zbývalo ještě mnoho práce.

1. Zhruba jeden rok /1972/ trvaly porady recensentů a hymnologického odboru, při nichž byly zpracovány připomínky recenzní komise k návrhu zpěvníku. Tyto připomínky se týkaly i zařazení některých dalších písní, které v původním návrhu hymnologického odboru nebyly, či vyřazení některých jiných písní.

2. Dne 12.října 1972 jmenovala synodní rada podle usnesení synodu redakční komisi, která měla dokončit práci a připravit konečný rukopis nového zpěvníku. Jednatelkou komise byla sestra Magdalena Horká a dalšími členy dr.B.Hrejša, dr.M.Bič, prof.Z. Čep, M.Hájek, dr.J.Křivohlavý a M.Šourek. /Když přestal být M.Šourek členem synodní rady, vystřídal jej v komisi J.Kuml./

Tato komise pracovala zhruba dva a půl roku. Znovu probrala všechny písně, prováděla ještě některé úpravy textů, zejm. deklamační či stylistické změny. Kromě toho byly v této fázi práce doplňovány a upřesňovány hymnologické údaje a pořizovány potřebné rejstříky. Během roku 1975 /do září 1975/ odevzdávala postupně redakční komise jednotlivé části konečného znění nového zpěvníku: nejdříve byly odevzdány notové podklady pro chorálníky, pak texty, pak notové podklady pro jednohlas a posléze předmluva a rejstříky.

3. Poté, co byly synodní radě předány texty i notové podklady nového zpěvníku redakční komisí, učinila synodní rada dvě věci:

a. Dne 2.6.1975 se obrátila na Sekretariát pro věci církevní ministerstva kultury se žádostí, v níž informovala státní správu o připraveném rukopisu nového zpěvníku, požádala o souhlas k jeho vydání a současně požádala i o mimořádný přiděl 30 tun papíru k tomuto účelu. O vyřízení této žádosti pak bylo ještě jednáno několikrát osobně, zatím však nebyl souhlas k mimokontingentnímu přidělu papíru dán.

b. Zároveň synodní rada zadala nakreslení předloh notové části zpěvníku, protože příprava těchto předloh pro tisk je velmi pracná a bude trvat celkem asi 3 roky. /V září 1977 jsou zatím hotovy asi 3/4 předloh chorálního a 1/3 předloh jednonásadového zpěvníku./

4. Protože usnesením XVII.synodu byla synodní rada pověřena, aby rozhodla o zbývajících úpravách a konečném schválení zpěvníku s přihlédnutím k dobrozdání redakční komise, seznámili se členové synodní rady mezi XIX.a XX.synodem s výsledným textem, předloženým redakční komisí. Zejména synodní kurátor dr. F.Skarvan věnoval této záležitosti soustředěnou pozornost a mimořádnou péči. Z podnětu synodní rady pak bylo ještě v listopadu 1976 dodatečně do zpěvníku zařazeno několik písní /většinou z dosavadního zpěvníku/, které jsou v církvi natolik používané, že by jejich ponechání stranou bylo pocítováno jako ztráta.

Shrnutí: V době XX.synodu je tedy obsah zpěvníku po hudební i textové stránce dokončen a uzavřen. Podle předpokladů pokračuje i příprava notových předloh pro tisk /tato práce by mohla skončit do konce roku 1978/ a synodní rada znovu jedná také o své žádosti o mimořádný přiděl papíru. /Na náklady spojené s vydáním nového zpěvníku již vynaložila synodní rada od roku 1970 celkem asi 88.000 Kčs./

R Ů Z N Ě I N F O R M A C E

1. Zpráva o plnění usnesení minulého synodu
2. Počet kazatelů v činné službě
3. Počet členů církve
4. Počet sborů
5. Studenti bohosloví a absolventi Komenského fakulty
6. Volitelnost k duchovenskému povolání
7. Ordinace kazatelů a presbyterů
8. Odchod kazatelů z církevní služby
9. Úmrtí kazatelů a jiných pracovníků
10. Hospodaření církve
11. Zpráva revizorů synodní rady
12. Výplata z repartic v roce 1975 a 1976
13. Stav účtu repartic
14. Dary z repartic a zápůjčky z JTD v r.1975 a 1976

- - -

1. Zpráva o plnění usnesení XIX. synodu

Synodní rada podávala zprávy o plnění usnesení XIX. synodu pravidelně při zasedáních synodního zastupitelstva. Některá usnesení vyžadují trvalou péči a stálé sledování, u některých je možno mluvit o konečném splnění. Zde se vracíme k plnění některých usnesení krátkými připomínkami:

Usnesení č.5: Elaborát o rodině byl po připomínkovém řízení upraven komisí do výsledného znění a rozeslán do sborů. Komisi vysloven dík za dobrou práci.

Usnesení č.7: Otázka ordinace je dosud ve stadiu studia v souvislosti s akcí komise SRC pro víru a řád. (Oběžník SR do sborů z 12.8. 1976 čj. 1207) K otázce ordinace se má vrátit některý příští synod v souvislosti s jednáním o agendě.

Usnesení č.9: Po provedeném průzkumu přichází tato věc - otázka nového katechismu - znovu na synod jako zvláštní bod jednání (TISK 7 a 7a)

Usnesení č.11: Jednání o povolení systemisovaného místa pro tajemníka synodní rady pro evangelizaci nemělo úspěch. Státní správa pokládá dosavadní stav v KSR za dostačující.

Usnesení č.15: Možnosti absolventů KEBF, kterým ještě nebyl udělen státní souhlas. Synodní rada pověřila PO právní, aby se zabýval otázkami právního postavení kazatelů. - Bratři a sestry absolventi jsou většinou v trvalých informativních kontaktech s br.synodním seniorem Dr.V. Kejřem, který věnuje jejich věcem velkou pozornost, a obnovuje jednání se státní správou. Stejně sleduje tyto záležitosti i br.Dr.Otter.

Usnesení č.17: Otázka pacifismu pro PO teologický? x) viz dole

Usnesení č.18: K otázce historických studií toleranční a předtoleranční doby byla připravena pro XX. synod zvláštní předloha, TISK 12A

Usnesení č.21-25 týkají se naší církve a státu. Bylo a je k nim při jednáních se státní správou soustavně přihlíženo.

Usnesení č.26: postavení kazatelů mimo činnou službu. PO právní se otázkou zabýval po právní stránce a schválil odborný elaborát.

Usnesení č.28: Index k právním předpisům. Je vypracován a bude po synodu - po doplnění podle nově přijatého řádu pastýřské služby, péče a kázně - rozeslán do sborů.

x) PO teologický se mohla zabývat v poměrně krátkém mezisynodním období především přípravou teologických elaborátů a vyjádření.

(Různé informace)

Usnesení č.31: Řád o hospodaření církevních sborů byl vyhlášen v Aktualitách z církve a rozeslán do sborů.

Usnesení č.32-36 jsou vesměs hospodářské povahy, celkem se splnily a plní. Usnesení č.32 je spojeno s tiskem XX. synodu č.13 (Zásady nového rozpisu repartice)

2. Počet kazatelů v činné službě

Ke dni 15. září 1977 bylo celkem 268 kazatelů v činné službě.

Z tohoto počtu:

Službu ve sborech vykonávalo	247 kazatelů
při synodní radě /včetně synodního seniora/ a v Kalichu	10 kazatelů
mezi učiteli a zaměstnanci Komenského fakulty a Křesťanské mírové konference bylo	11 kazatelů.

(Pro srovnání uvádíme, že v roce 1958 byl celkový počet kazatelů v činné službě 325, v roce 1962 287, v roce 1965 290, v roce 1968 293, v roce 1972 262, v roce 1975 272.)

Z celkového počtu 268 kazatelů v činné službě je 25 žen.

Konečně je třeba vzít v úvahu, že dalších 21 kazatelů je v současné době mimo činnou službu (z toho z rozhodnutí státních orgánů -12; pro dočasnou resignaci z osobních či zdravotních důvodů aj. - 9), avšak mají i nadále volitelnost v naší církvi.

3. Počet členů církve

Podle každoročních statistických hlášení, která docházejí ze sborů a seniorátů synodní radě, se počet členů naší církve pohyboval v posledních letech takto:

1974 - 240.717 členů, tj. o 2.942 členů (o 1,21%) méně než 1973
1975 - 237.782 členů, tj. o 2.975 členů (o 1,22%) méně než 1974
1976 - 234.452 členů, tj. o 3.330 členů (o 1,40%) méně než 1975
Od roku 1970 klesl počet členů naší církve celkem o 20.474 členů, tj. o 8,03%.

4. Počet sborů

V období od minulého synodu se počet farních sborů ani počet seniorátů nezměnil. Celkem má naše církev 272 sborů ve 13 seniorátech.

(různé informace)

4

Ke dni 1. října 1977 je celkem 34 farních sborů neobsazených.

V 9 sborech naopak pracují dva duchovní.

Neobsazené jsou tyto sbory:

Benašov	Kardašova Řečice	Pustá Rybná
Bohuslavice	Králíky	Rusava
Brandýs n.Lab.	Křížlice	Sedlec-Prčice
Brandýs n.Orl.	Ledčice	Soběhrdy
Bruntál	Libanice	Šumperk
Bukovka	Lozice	Trnávka
Česká Kamenice	Mělnické Vtelno	Varnsdorf
Džbánov	Mladá Boleslav	Velim
Horní Slavkov	Nepomuk	Vilémov
Hrabová	Praha 5 Radotín	Volyně
Hvozdnice	Prerov	Zásmuky
	Cvikov	

5. Studenti teologie a absolventi Komenského fakulty

A. Počet studentů a absolventů

Pro akademický rok 1977/78 je zapsáno k řádnému studiu na Komenského evangelické teologické fakultě v Praze celkem 36 posluchačů z česko-bratrské církve evangelické. Z tohoto počtu je 21 mužů a 15 žen (8 provdaných, 7 svobodných). Seznam studentů připojujeme k těmto informacím na zvláštním listě.

V těchto týdnech končí studium teologie šest absolventů. Jsou to:

1. Miroslav Čejka z Prahy
2. Pavel Keřkovský z Brna
3. Jan Klas z Uher.Hradiště, nyní z Prahy
4. Milada Mrlinová z Hodslavic
5. Joel Ruml z Velkého Meziříčí
6. Emanuel Vejnar z Duchcova

Dva z dřívějších absolventů skončili nedávno základní vojenskou službu a nyní se jedná o jejich umístění v církevní službě. Jsou to:

1. Jiří Gruber z Prahy
2. František Šilar z Lanškrouna, nyní z Prahy

Základní vojenskou službu konají dva absolventi Komenského fakulty:

1. Pavel Dvořáček z Velaš.Meziříčí, nyní z Prahy
2. Vladimír Hejtmánek z Brna

Několik absolventů z posledních čtyř let nenastoupilo zatím po dokončení studia, resp. základní vojenské služby do církevní služby (buď z osobních důvodů nebo proto, že nedostali potřebný státní souhlas pro službu v určitém sboru). Mají však dekret vclitelnosti za vikáře v naší církvi. Jsou to:

(různé informace)

Jscu to:

1. Jana Mikolášková z Prahy
2. Miloslav Vašina, nyní z Cvikova
3. Jana Zlatohlávková z Velimi
4. Ladislav Žilka z Nového Města na Mor.

B. Církevní podpory bohoslovců

Podobně jako tomu bylo v minulých letech, podporovala církev své bohoslovce finančně i v období od posledního synodu z výtěžku obecné chrámové sbírky, která je ve sborech konána každoročně o vánocích. Tato sbírka má stále stoupající tendenci. Za poslední dva roky se zvýšila celkem o 8%.

V roce 1974 činila	190.133,40 Kčs
v roce 1975 činila	199.075,80 Kčs
v roce 1976 činila	205.364,10 Kčs.

Na církevních podporách z ní bylo vypláceno našim studentům bohosloví měsíčně průměrně 13.850,- Kčs. Kromě toho dostali bohoslovci v letech 1975 a 1976 bohosloveckou literaturu v celkové hodnotě asi 10.000,- Kčs.

SEZNAM POSLUCHAČŮ KOMENSKÉHO EVANGELICKÉ BOHOSLOVECKÉ FAKULTY
z československé církve evangelické
(září 1977)

1. ročník:

1. Petr FIRBAS z Jablonce nad Nisou
2. Zdeněk HOLUŠA z Ostravy Vítkovic
3. Jaroslav KUČERA z Hronova
4. Pavel KUČERA z Prahy-Vinohrad
5. Pavel SKÁLA z Planě
6. Irena ŠKEŘÍKOVÁ ze Vsetína
7. Jan ŠTEFAN z Prahy - Salvátora
8. Helena TOMAŠOVSKÁ z Karlových Varů

celkem 8 posluchačů

2. ročník:

1. Miroslav ERDINGER ze Cvikova
2. Michael HÁNA z Veselí
3. Stanislava HORICOVÁ z Prahy-Strašnic
4. Petr HUDEC ze Zábřehu na Mor.
5. Václav HURT z Vrchlabí
6. Pavel JUN z Chleba
7. Alžběta POZNÁNOVÁ z Prahy-Klimenta
8. Pavel RUML z Velkého Meziříčí
9. Ivan RYŠAVÝ z Brna
10. Renata ŠILAROVÁ, roz. Molnárová z Lysé n. Lab.

celkem 10 posluchačů

3. ročník:

1. Pavel KLINECKÝ z Prahy Strašnic
2. Jan NOHAVICA z Hošťálkové
3. Abigail PÍPALOVÁ z Nymburka
4. Anna PAVLOSKOVÁ, roz. Stehlíková z Opavy, nyní z Prahy
5. Támar VEJNAROVÁ, roz. Pípalová z Nymburka
6. Jan VESELÝ z Liberce
7. Pavel ZÁRUBA z Prahy-Holešovic

celkem 7 posluchačů

4. ročník:

1. Eva HALAMOVÁ, roz. Petruchová z Javorníka
2. Naděje CHRÁSTKOVÁ z Valteric
3. Jindřiška KRPÁLKOVÁ, roz. Pokorná z Prahy-Strašnic
4. Jan ROITH z Prahy-Klimenta
5. František SCHILLAR z Prahy-Střešovic
6. Dana STŘELCOVÁ z Horních Dubenek
7. Lydie ŠILAROVÁ, roz. Smolíková z Prahy-Salvátora
8. Daniel ŽENATÝ ze Vsetína

celkem 8 posluchačů

5. ročník:

1. Ester KLASOVÁ, roz. Hájková z Gottwaldova, nyní z Prahy
2. Vlastimil KOVÁŘ z Hošťálkové
3. Vanda ROSECKÁ, roz. Teršová, z Prahy-Salvátora

celkem 3 posluchači

(různé informace)

6. Volitelnost k duchovenskému povolání

V období od 15. října 1975 do 15. září 1977 obdrželi od synodní rady po příslušných zkouškách dekret volitelnosti za diakona, vikáře a faráře tito kazatelé:

a) dekret volitelnosti za d i a k o n a :

1. Jan HUDEC ze Zábřehu na Mor. - dne 28.4. 1977
2. Věra PÍPALOVÁ z Nymburka - dne 15.9. 1977

b) Dekret volitelnosti za v i k á ř e :

1. Pavel SIKORA (nar. 15.3.1951 v Šumperku) - dne 10.12. 1975
2. Antonín NEDBAL (nar.23.5.1950 v Gottwaldově) - dne 14.9. 1976
3. Olga VALEŠOVÁ (nar. 8.5. 1947 v Děčíně) - dne 14.9. 1976
4. Pavel DVORÁČEK (nar.9.10. 1950 v Gottwaldově) - dne 22.10. 1976
5. Vladimír HEJTMÁNEK (nar.23.7.1952 v Brně) - dne 22.10. 1976
6. Michael OTRÍSAL (nar.20.2. 1952 ve Velké Lhotě) - 22.10. 1976
7. Stanislav VĚTROVSKÝ (nar. 20.7. 1951 v Praze) - 22.10. 1976
8. Věra MATULOVÁ (nar. 5.6. 1952 v Kolíně) - 20.11. 1976
9. Miloslav VAŠINA (nar. 1.10. 1946 v Pardubicích) - 26.11. 1976
10. Emil POSPÍŠIL, diakon ve Vysoké (nar. 15.11. 1915 - 9.12. 1976
v Zelově)

c) Dekret volitelnosti za f a r á ř e :

1. Pavel FREITINGER, vikář v Kadani (nar. 30.11. 1906
ve Vídni) - dne 26.11. 1976
2. Karel BARTOŠ, dříve farář evang.církve metodistické
(nar. 14.1. 1944 v Čes.Budějovicích) - dne 16.12.76
3. Vladimír ŠIMÁNE, vikář v Neratovicích-Libiši
(nar. 19.4. 1929 v Praze) - dne 25.8. 1977

7. Ordinace kazatelů a presbyterů

V období od 15. října 1975 do 15. září 1977 byli ordinováni tito kazatelé a presbyteri:

a) ordinace kazatelů:

1. Jaroslav RAICH, vikář v Trutnově - dne 16.11. 1975
2. Jaroslav NEČAS, vikář v Libštátě - dne 14.12. 1975
3. Jana PÁLENÍKOVÁ, prov.Gruberová, vikářka
v Dambořicích - dne 14.12. 1975
4. Pavel SIKORA, vikář v Suchdole n.O. - dne 11. 7. 1976
5. Michal OTRÍSAL, vikář v Praze-Vršovicích - dne 12.12. 1976
6. Stanislav VĚTROVSKÝ, vikář v České Lípě - dne 12.12. 1976
7. Dan DRÁPAL, vikář v Praze-Holešovicích - dne 13. 2. 1977
8. Věra MATULOVÁ, sen.vikářka ve Strakoniciích - dne 13. 2. 1977
9. Antonín NEDBAL, vikář v Lozicích - dne 13. 2. 1977
10. Olga VALEŠOVÁ, sen.vikářka na Vsetíně - dne 13. 2. 1977

(různé informace)

8

b) ordinace presbyterů:

1. Bedřich FÉR, člen staršovstva v Lysé n.Lab. - dne 5.9. 1976
2. Vladimír PISTOR, člen staršovstva v Lysé n.Lab. - dne 5.9. 1976
3. dr.Jaro KRIVOHlavý, člen staršovstva v Praze-Braníku - dne 19.5.1977
4. Libuše SOBĚSLAVSKÁ, členka staršovstva v Lanškrouně - dne 30.5. 1977

8. Odchod kazatelů z církevní služby

V období od 15. října 1975 do 15. září 1977 odešli z církevní služby tito kazatelé:

a) resignace z důvodů úplného vstupu do výslužby

1. Ladislav MACH, diakon v Nepomuku	ke dni	1.12. 1975
2. dr. Bohumil VALEŠ, tajemník synodní rady		1. 1. 1976
3. František HROUDA, farář v Bukovce		1. 4. 1976
4. Jaroslav PLEVA, farář v Křížové		1. 5. 1976
5. Jaroslav PECH, farář v Libenicích		1. 7. 1976
6. Jiří ŠIRŮČEK, farář v Olešnici		1. 8. 1976
7. J.A. PAVLINEC, farář ve Džbánově		1.10. 1976
8. dr. Karel PALA, diakon v Zábřehu na Mor.		15.12. 1976
9. Ota PROSEK, farář v Praze-Holešovicích		1. 1. 1977
10. Zdeněk KUBÍČEK, farář v Litomyšli		1. 4. 1977
11. prof.dr. Miloš BIČ, prof esor Komenského fakulty		1. 7. 1977
12. Jan HEJDA, farář v Zádveřicích		1. 2. 1977
13. Miloslav FRIC, vikář v Kovanci		1976

b) resignace z důvodů osobních, zdravotních a jiných

1. Milan Klapetek, vikář ve Cvikově	ke dni	15.10. 1976
2. H.Heinrichová, vikářka v Hraběticích		1.11. 1976
3. Antonín NEDBAL, vikář v Lozicích		1. 4. 1977
4. Olga VALEŠOVÁ, senior.vikářka na Vsetíně		1. 8. 1977

Kromě toho zůstala dočasně mimo církevní službu po skončení mateřské dovolené, kterou nastoupila 4.8. 1974, vikářka Jana Šimerová, roz.Kosejková.

c) rozhodnutím státních úřadů

Miloš LOJEK, vikář v Kralovicích ke dni 16. 1. 1976

9. Úmrtí kazatelů a jiných pracovníků

V době od posledního synodu do konce září 1977 zemřeli:

a) kazatelé ve výslužbě

1. Josef Závodský, býv.farář v Přelouči	15.2. 1976	(73 let)
2. Vilém Pospíšil, býv.diakon ve Chvaleticích	15.1. 1976	(65 let)
3. dr. Bohumil Valeš, církevní rada	21.5. 1976	(82 let)
4. Pavel Kyprý, býv.farář v Heřm.Městci	7.6. 1976	(72 let)
5. Ladislav Řepa, býv.farář v Dvakačovicích	22.10.1976	(89 let)
6. František Ženatý, em.senior v Třebíči	10. 1.1977	(85 let)
7. dr.J.B. Jeschke, em.prof.Komenského fakulty	23.9. 1977	(75 let)

b) jiní církevní pracovníci

Synodní rada vyzvala dopisem všechny sbory, aby oznámily, kdo z funkcionářů sboru a členů staršovstva zemřel v době od posledního synodu. Odpovědi měly být zaslány do 12. září. Tento seznam byl vypracován a dokončen na základě odpovědí, které přišly do 30.září 1977.

(V několika případech jsou uvedeni i pracovníci, kteří zemřeli před XIX. synodem, avšak nebyli pojati do seznamu v materiálech minulého synodu.)

Ausbergová Jana, varhanice a dirigentka, Žatec, + 23.12.75 (48 let)
 Babická Marie, presbyterka v Kutné Hoře, + 28.7. 1976 (68 let)
 Bacza Karel, presbyter, Olomouc, + 15.12. 1975 (89 let)
 Balcar Lubomír, presbyter a varhaník, Lanškroun, + 2.9.1976 (62 let)
 Bertoň František, kurátor, Růžďka, + 7.5.1976 (75 let)
 Bartušek Bohumil, místokurátor, Olomouc + 8.1.1977 (68 let)
 Bezemek Jan, presbyter, Jihlava, + 16.9.1976 (89 let)
 Bělíček Josef, kurátor, Odry, + 26.5.1977 (62 let)
 Bíba František, presbyter, Plzeň-západ (75 let)
 Bochníčková Marie, presbyterka, Čáslav, + 4.11.1976 (82 let)
 Bukáčková Anna, kostelnice, Brno I., 25.7.1977 (96 let)
 Buldra Josef, učitel na církv. škole v Předhradí a Velimi,
 kurátor ve Velimi, + 27.8.1976 (95 let)
 Býma Josef, presbyter, Kroměříž, + 22.8.1977, (73 let)
 Caňkař Josef, kronikář sboru, Poděbrady, + 2.3. 1975 (86 let)
 Cesar Jan, presbyter, Silůvky u Brna, +14.6.1975 (81 let)
 Coufal Tomáš, evangelizační pracovník, Olomouc, + 28.3.1977 (74 let)
 Čapková Marie, vdova po faráři, Praha-Salvátor, + 2.7.1976 (82 let)
 Čejka Jan, presbyter, Čáslav, + 3.6.1976 (82 let)
 Čepová Marie, presbyterka, Praha-Salvátor, + 7.4.1977 (66 let)
 Čermák Ladislav, presbyter, Prosetín, + 13.4. 1976 (73 let)
 Čtrnáct Václav, presbyter, Plzeň-záp. (90 let)
 Dostálová Anna, varhanice a dirigentka, Česká Třebová, + 6.5.75 (66 let)
 Dušková Terezie, dlouholetá učitelka NS, Hor.Čermná, + 14.7.76 (80 let)
 Dvořáková Blažena, presbyterka, Ostrava, + 3.6.1977 (56 let)
 Flegler Arnošt, kurátor, Aš, + 24.7. 1977 (47 let)
 Galaš Jaroslav, presbyter, Zábřeh na Mor., + 13.12.1976 (73 let)
 Ing.Hájek Gustav, senior.kurátor, Brno II, + 27.7. 1976 (80 let)
 Háková Zofie, kurátorka, Soběslav, + 16.3. 1976 (76 let)
 Havelková Božena, diakonka, Praha, + 6.7. 1977 (75 let)

- Havíř Josef, presbyter, Praha-Smíchov, + 18.7.1976 (65 let)
 dr.Hochman Josef, presbyter a prac.kanceláře, Plzeň
 Korandův sbor + 25.6.1976 (80 let)
- Hojdová Marie, presbyterka, Domažlice (76 let)
 Holá Milada, presbyterka, Praha-Kliment, + 4.4.1976 (86 let)
 Hurta František, kurátor, Růžka, + 23.6.1976 (88 let)
 Janáčková Františka, presbyterka, Prosetín, + 21.2.1977 (64 let)
 Janoš Jan, presbyter, Odry, + 14.10. 1976 (74 let)
 Jiroutová Marie, presbyterka, Poděbrady, + 29.4.1977 (69 let)
 Kadlec František, kurátor, Rovečné, + 2.6. 1976 (93 let)
 Kalášek Rudolf, presbyter, Daňkovice, + 24.7.76 (82 let)
 Kalousek Stanislav, presbyter a správce domu sbor., Rokycany,
 + 25.5. 1977 (74 let)
- Kantorek Karel, varhaník a sbormistr, Praha-Vinohrady, + 27.8.76 (76let)
 Kazda Ladislav, presbyter, Bučina, + 16.7. 1977 (67 let)
 Konášová Marie, presbyterka, Domažlice (82 let)
 Konvalinka Bohumil, kurátor, Břeclav, + 1.9. 1977 (73 let)
 Koubek Bohumír, předseda kazat.stanice sboru Zábřeh, + 7.2.76 (75 let)
 Kovaříková Anna, předsedkyně kaz.stanice sboru Brno I. + 5.1.77 (60 let)
 Král František, presbyter, N.Město na Mor.,+19.4. 1977 (83 let)
 Krejčí Josef, presbyter, Prosetín, + 3.10.1976 (80 let)
 Krobot František, pokladník kaz.stanice sboru Králíky, + 9.3.77 (72let)
 Kubíček Jindřich, kurátor, Praha-Smíchov, + 3.11.1976 (73 let)
 Kučera Ladislav, presbyter, Daňkovice, + 25.6.1976 (83 let)
 Kurková Marie Jarmila, presbyterka, Louny, + 15.1.1977 (69 let)
 Landsmanová Miloslava, presbyterka, Kutná Hora, + 3.6.1977 (56 let)
 Lipavský Antonín, kurátor, Praha-Kobylisy, + 28.10.1976 (64 let)
 Loubal Jaroslav, presbyter, Boskovice, + 13.9. 1976 (67 let)
 Lukášek František, presbyter a varhaník, Olomouc, + 29.2.1976 (68 let)
 Macháček Karel, kurátor, Hrubá Lhota, + 28.2.1977 (64 let)
 Marek Václav, seniorátní kurátor, Šumperk, + 15.4.1976 (70 let)
 ing. Mareš Ladislav, kurátor, Beroun, + 27.7. 1976 (83 let)
 Mareš Vojtěch, pokladník kz.stanice Blansko, + 4.5.1975 (72 let)
 Mařík Jan, předseda kz.stanice sboru v Domažlicích (76 let)
 Matala Pavel, presbyter, Aš, + 4.5. 1977 (58 let)
 Metoušová Marie, presbyterka a varhanice, +14.6.77 (73 let)
 Matušková Marie, presbyterka, Třebechovice p.O., + 31.10.1976 (65 let)
 Miřejovský Bohumil, senior.kurátor, Jihlava, + 21.8.1976 (80 let)
 Mokrejš Leopold, presbyter, Silůvky, + 23.3. 1976 (73 let)
 Motl František, pokladník a varhaník, Letohrad, +11.4.1976 (56 let)
 Navrátilová Marie, presbyterka, Hustopeče u Brna, + 15.1.1977 (76 let)
 ing.Novotný Jaroslav, presbyter, České Budějovice, + 14.12.1976
 Opetřil František, předseda kz.stanice Mor.Chrastová, +26.4.77 (75 let)
 Paďour Rudolf, kurátor, Bučina, + 17.3.1977 (95 let)
 Pavlík Rudolf, presbyter, Brno I., 8.8. 1977 (95 let)
 Plíhal Otakar, presbyter, Kroměříž, 17.7.1977 (74 let)
 ing.Palásek Vojtěch, presbyter, Plzeň-záp. (90 let)
 Prax Ladislav, presbyter, Silůvky, + 1.12. 1976 (65 let)
 Procházka František, člen výboru kz.stanice v Kralicích, + 18.11.1976
 Procházka Ladislav, presbyter, N.Město na Mor., + 19.5.1977 (78 let)
 dr.Prokop Milan, presbyter, Praha-Kliment, + 13.1. 1976 (72 let)
 Pumr Miroslav, předseda kz.stanice ve sboru Bohuslavice, + 25.7.1977
 (66 let)
- Režábek František, kurátor, Nepomuk, + 5.10.1976 (87 let)
 Sajdl Jan, presbyter, Plzeň-záp. (87 let)
 Sklenářová Růžena, presbyterka, Brno-Zidenice, + 23.7.1977 (77 let)
 Stehlík Antonín, presbyter, Polička, + 8.8. 1977 (82 let)
 Stoll Karel, presbyter, Plzeň-Kor.sbor, + 4.5.1977 (74 let)

(různé informace)

Suchánek Bohumil, presbyter, Poděbrady, + 20.12.1975 (87 let)
ing.Svatoš František, presbyter, Praha-Salvátor, + 17.6.1977 (76 let)
Ševčíková Josefa, presbyterka, Domažlice (70 let)
Škoda Ferdinand, místokurátor, Praha-Libeň, + 26.11. 1976 (69 let)
ing.Škopek Josef, presbyter, Praha-Kliment, 2.2.1977 (87 let)
Šmíd Václav, presbyter, Nepomuk, + 12.6.1974 (72 let)
Štěpánek Miloš, presbyter, Prosetín, + 23.10.1976 (51 let)
Štěrbá Čeněk, pokladník, Prosetín, + 29.6.1977 (69 let)
Štěrbá František, presbyter v Teplé, + 21.6.1976 (58 let)
Šticha Bohumil, místokurátor, Čes.Budějovice, + 10.2.1976
Trajhan Josef, presbyter, Poděbrady, + 18.7.1977 (77 let)
Trusina Karel, seniorátní kurátor, Valaš.Meziříčí, + 16.3.1976 (75 let)
Tuček Bohumil, presbyter, Zábřeh na Mor., + 3.4. 1977 (76 let)
Váňová Lidmila, presbyterka, Lanškroun, + 2.3. 1976 (59 let)
Vévoda Jan, předseda kaz.stanice sboru Brno I., + 23.12.1976 (77 let)
Vošková Anežka, presbyterka, Plzeň-záp. (70 let)
Weselovský Karel, kurátor Stříbro, + 18.1. 1977 (89 let)
Zachník František, místokurátor, Orlová, + 23.10.1975
Záleský Bohumil, první kurátor, Česká Třebová, + 28.9.1976 (80 let)
Zamrazil František, býv.kurátor ve Hvozdnicí, + 29.9.1977 (77 let)
Zemek František, presbyter, Lozice, + 27.1.1977
Žluč Dobroslov, presbyter, Slavonice-Telč, + 16.8.1976 (85 let)

(Poznámka: V seznamu není rozlišeno, zda se jedná o bývalé funkcionáře a presbytery nebo zda vykonávali funkci v době úmrtí. Z některých dopisů to nebylo zřejmé a proto jsme od tohoto rozlišování upustili.)

(různé informace)

10. H O S P O D A Ř E N Í C Í R K V E

Hospodaření církve - tj. hospodaření sborů a synodní rady - bylo v letech 1975 a 1976 založeno na ustanoveních zák.č. 218/49 Sb. a vl. nař. č. 221/49 Sb. a na platném církevním zřízení a na předpisech na jeho podkladě vydaných.

Hospodaření církve v sledovaném období opět pokročilo ve stabilisaci a náklady odpovídaly prokázaným potřebám a finančním možnostem církve jako celku.

I. S b o r o v é h o s p o d a ř e n í

stejně jako hospodaření základních složek jiných církví se dělilo na hospodaření řádné a hospodaření mimořádné. Obojí spočívá na projednaných a schválených rozpočtech.

Řádné hospodaření sborů, ve kterém je soustředěn tzv. provoz sborového života ("výdaje pravidelně každoročně se opakující"), proběhlo v sledovaném období 1975 a 1976 bez zřetelnějších výkyvů. Řádné příjmy (prakticky vlastně pouze salár a chrámové sbírky pro potřeby vlastního sboru) se scházely pravidelně a v obvyklém rytmu každého sboru, - a jim odpovídaly i řádné výdaje. Řádné hospodaření musí být v zasedě vyrovnané. Kde tomu tak není (vedle sborů soběstačných v řádném hospodaření máme i sbory hospodářsky slabé), musí být v řádném rozpočtu uznaný schodek vyrovnaný příspěvkem na schodek, který od r. 1954 poskytuje církev z vlastních prostředků - z celocírkevních repartic - podle výsledků hospodaření a očekávaných příjmů a výdajů - čtvrtletně. Na provozní schodky sborům byl poskytnut příspěvek v r. 1975 ve výši 140.500 Kčs, a v roce 1976 v úhrnné částce 121.500 Kčs.

Protože senioráty, v nichž bylo soustředěno více sborů, odkazanych na příspěvek na vyrovnaní schodku řádného hospodaření, poukazyvaly na skutečnost, že lineární rozpis repartic je vůči těmto sborům nespravedlivý, zabýval se věcí z pověření synodu a synodní rady poradní odbor hospodářský synodní rady a po přezkoumání a rozboru celé záležitosti dal synodní radě návrh nových zásad rozpisu repartic, který byl přijat jarním synodním zastupitelstvem 1976 na rok 1977 a opětně jarním zastupitelstvem synodním 1977 na rok 1978 (do definitivního schválení synodem ve smyslu ust.círk.zřízení). Tyto zásady nového rozpisu repartic budou předloženy XX. synodu. Zatím tedy v r. 1977 se ve sborovém hospodaření

(různé informace)

projevují prvně. Posoudit a zhodnotit výsledek bude možno až po uzavření kalendářního roku 1977.

V rámci mimořádného hospodaření zajišťují sbory především opravy svých objektů, chrámů, modliteben, sborových domů a far. Vedle udržovacích oprav většího rozsahu jde mnohdy i o nákladné adaptace objektů a přizpůsobení starých či přestárklých objektů potřebám dneška. O své budovy se starají sbory celkem svědomitě a každoroční obětavou péčí jsou udržovány v dobrém stavu. - V některých případech je však nutno vážit skutečnou nynější potřebu sboru s velikostí objektu, zděděného po otcích a finančními možnostmi církve. Zde je třeba, aby byl slyšen hlas odborníků ze stavebních odborů seniorátních i synodní rady spolu s hlasem odpovědných činitelů církve.

Je ovšem nutno vyzdvihnout skutečnost, že na opravdu rozsáhlou a nákladnou opravu či adaptaci svého objektu dnes nemůže stačit žádný sbor sám, a že se na takovém velkém podniku dříve či později bude účastnit církev veškerá. To nutno konstatovat při vší vděčnosti k těm členům sboru, kteří se na díle účastní obětavě vlastníma rukama. Vždy v takových případech je a bude třeba mimořádné pomoci.

Mimořádná finanční pomoc z celocírkevních prostředků se poskytuje na podkladě usnesení synodní rady, a to formou jednak bezúročných zá-půjček z Jubilejního tolerančního daru (stavebních záloh), jednak darů z repartic. - Kromě toho měrou podstatnou přispívá sborům na opravy Jeronymova jednoty, poradní odbor synodní rady, a to dary v seniorátech ze seniorátní kvoty a dary z ústředí (2/3 sbírky darů a hlavní dar lásky).

Tak v roce 1975 dostalo 71 sborů dary z repartic na opravy v celkové výši 730.800 Kčs a 46 sborů bezúročné zápůjčky z JTD ve výši 929.200 Kčs. - V roce 1976 dostalo 62 sborů dary z repartic v úhrnné výši 560.400 Kčs, a 44 sborů bezúročné půjčky z JTD v částce 718.800 Kčs.

Po stránce technické byla zavedena koncem šedesátých let praxe, že při větších částkách synodní rada sborům poskytne na jejich žádost půjčku z JTD - a teprve před koncem kalendářního roku po zvážení hosp. situace sboru a svých možností synodní rada rozhodne, kolik z poskytnuté pomoci (půjčky) zůstane půjčkou z JTD a kolik bude darem z repartic. Takto poskytnuté částky (půjčky z JTD) byly ovšem vyšší než výše uvedeno. V roce 1975 činily 1,660.000 Kčs a v r. 1976 - 1,279.200 Kčs. - Vypůjčené částky sbory vracejí Jubilejnímu tolerančnímu daru - většinou splátkami činícími jednu desetinu původního dluhu ročně. V mnoha pří-

(různé informace)

pedech však splatí sbory svůj dluh rychleji, takže vrácené peníze mohou posloužit jinému potřebnému sboru.

Jeronymova jednota sebrala (a prakticky rozdělila) mezi sbory na opravy sborových objektů v roce 1975 - Kčs 1,388.219,60 - z toho HDL 190.928,-Kčs na sbírku darů 1,197.291,60 Kčs. - V roce 1976 sebrala Jeronymova jednota 1,468.533,95 Kčs, z toho na HDL 205.980,45 Kčs a na sbírku darů 1,262.553,50 Kčs. - V roce 1977 překročila akce Jeronymovy jednoty již částku 1,500.000 Kčs.

Dále je nutno připomenout, že na nákladech udržování sborových objektů naší církve se podílí i státní správa, a to mimoř.fin.pomocí poskytovanou cestou ONV na opravy prováděné v rámci schválených mimořádných rozpočtů. Zde neznáme přesnou částku, protože v mnoha případech, kde faktury proplácí přímo ONV sbory tuto pomoc nezachycují a nevykazují ve svých pokl.denících, i když byly vyzvány, aby tak činily. Z toho, co v pokl.denících bylo zaznamenáno, můžeme uvést, že v r.1975 poskytla státní správa mimořádnou finanční pomoc na velké opravy 14 sborům ve výši 725.011,64 Kčs a v r. 1976 9 sborům ve výši 383.756,44 Kčs. - Znovu však upozorňujeme, že jde zřejmě o čísla neúplná, protože v letech 1973 a 1974 to bylo 1,070.447,03 Kčs a 1,010.930,54 Kčs - a to také nebylo zřejmě podchyceno všechno.

Ve svém úhrnu je přínosem i částka vyplacená sborům státní pojišťovnou na úhradu utrpěných škod. Tak v r. 1975 obdrželo od St.pojišťovny 22 sborů náhradu škody ve výši 113.085,05 Kčs a v r.1976 - 31 sborů v částce 65.575,20 Kčs. - Sbory mají své objekty vesměs pojištěny. Během doby však vznikl dojem, který pak byl i potvrzen, že některé sbory nedbají možností, na které mají smluvní nárok, a neuplatňují nárok na vzniklou škodu u přísl.pobočky Stát.pojišťovny a raději se domáhají pomoci z celocírkevních prostředků.

(různé informace)

II. Hospodaření synodní rady

se dělilo rovněž ve dva okruhy. V prvním - řádném - byl zabezpečován provoz synodní rady, jejích odborů, ústřední kanceláře církve a všech vedlejších činností (círktisk, školení, rekreace atd.) včetně péče o udržování objektů patřících církvi a spravovaných přímoc synodní radou.

Náklady na provoz synodní rady, odborů synodní rady a ústřední kanceláře církve byly nižší než předpokládal plán a schválený rozpočet. Tyto náklady byly hrazeny jednak vlastními příjmy - z nich především z nájemného - jednak dotací z repartic, která vyrovnává skutečný schodek hospodaření. Na rok 1975 byl plán schodku (dotace) po zpřesnění a úpravě 679.200 Kčs a skutečná dotace činila 667.000 Kčs; na rok 1976 byl plán schodku po úpravě a zpřesnění 683.000 Kčs a skutečná dotace činila 595.000 Kčs. I v tomto období se však projevilo, že výše dotace byla ovlivněna prováděním oprav v celocírkevních objektech spravovaných synodní radou, - a to zvláště proto, že nebylo dosud ve větší míře čerpáno z rezervy na opravy celocírkevních budov, která ke konci roku 1976 dosáhla výše 931.148,-Kčs. Celá akce oprav budov (zvl.přeměny elektr.napětí ve 4 pražských domech se rozbíhá pomalu pro nedostatek kapacit provádějících podniků a pro obtížnou dokumentaci. - V této souvislosti třeba uvést, že památný chrám u Martina ve zdi v Praze, užívaný naší církví, který je vlastnictvím NVP, je v současné době opravován a do jara 1977 bylo na tuto opravu vynaloženo přes 3.500.000 Kčs ze státních prostředků. Je naděje, že koncem roku 1977 budou v něm opět zahájeny naše bohoslužby.

V mimořádném hospodaření hospodařila synodní rada v uplynulém období s celocírkevními prostředky (se jméním účelovým), které jsou jí svěřeny. O půjčkách z JTD, o darech z repartic a o darech Jeronymovy jednoty na opravy a adaptace sborových budov byl podán přehled v od-díle této zprávy věnované sborům. Kromě toho zahájila synodní rada na podzim 1975 výstavbu bytové jednotky (sbor.domu) v Horních Počernicích pro tamní sbor, který nemá vlastního objektu; stavba má být dokončena do konce r. 1977. - V roce 1977 zakoupila synodní rada dům pro faru sboru v Praze 10 - Vršovicích.

V uplynulém období shromažďovala synodní rada prostředky z celocírkevních chrámových sbírek a užívala jich k určeným účelům.

Sbírka pro pomoc 3.světů a pro praktickou pomoc strádajících (např. živelní pohromy) vynesla v r.1975 - 117.734,25 Kčs a bylo z ní tehdy posláno Všeafrické křesťanské konferenci 40.000 Kčs a Presbyterní církvi v Mosabíque 40.000 Kčs. V roce 1976 vynesla tato sbírka 131.356,32 Kčs. Bylo z ní posláno přes Čs.červený kříž 40.000 Kčs postiženým v Guatemale. - Použití sebraných peněz pro zamýšlený účel není snadné a podléhá předpisům o mezistátním finančním styku.

Sbírka pro křesťanskou službu činila v r. 1975 72.314,30 Kčs a v roce 1976 vynesla 103.857,40 Kčs a potřebným členům církve bylo v tomto roce z této rezervy pomoheno celkovou částkou 103.957,42 Kčs.

Sbírka pro bohoslovce činila v r.1975 199.075,80 Kčs a v r. 1976 205.364,10 Kčs.

Sbírka pro posílení Jubilejního tolerančního daru činila v r.1975 96.808,30 Kčs a v roce 1976 218.158,77 Kčs.

Na základě souhlasu Sekretariátu pro věci církevní MK po řadu let synodní rada soustřeďuje dary jednotlivých sborů na rezervu pro sociální výpomoc kazatelům. Celá tato akce má charakter dobrovolnosti. - V roce 1975 vynesla akce 847.445 Kčs a v roce 1976 - 858.112,90 Kčs. - V obou letech ji bylo třeba doplnit dotací z repartic, aby se dosáhlo potřebné částky k minimální sociální výpomoci. - Synodní rada je vděčná sborům a všem členům církve, všem, kdo pochopili naléhavost a děkuje jim za jejich dílo lásky a praktické pomoci. - Zde také budiž zaznamenána pomoc sesterských církví zahraničních, které prostřednictvím Světového reformovaného svazu poskytují našim duchovním a církevním pracovníkům PK 500 jako vánoční dar. I tento dar přijímáme se souhlasem Sekretariátu pro věci církevní MK.

V posledních měsících r. 1975 bylo hospodaření synodní rady podrobena periodické revizi, provedené Útvarem resortní kontroly Min. kultury ČSR. Výsledkem revise byla obsáhlá podrobná zpráva. Ministerstvem kultury ČSR, sekretariátem pro věci církevní, byla doporučena některá opatření, zvl.soustředit účelové jmění synodní rady do menšího počtu rezerv, odepsat pohledávky, jejichž realizace je pochybná a provést inventarisaci veškerého majetku synodní rady. Na těchto úkolech bylo pracováno v roce 1976 a v r. 1977.

Ke konci zprávy je třeba připomenout, že 28.5. 1975 zemřel ve věku 69 let br.Frant.Neděla, ved.účetníúcel.zařízení "Kalich", který velmi obětavě pracoval i pro synodní radu a její účetnictví - a k 30.6.1976 odešel po letech věrné služby do důchodu ved.účetní synodní rady br. Jan Apl, v 79.roce svého věku. Na jeho místo byla přijata s.Jaroslava Jeschkeová.

(různé informace)

Z P R Á V A

o revizi hospodaření synodní rady československé církve evangelické
za léta 1975 a 1976

Revizi provedli během měsíce září 1977: Ing. Lubor Franců
Josef Lajner

Podle předložené syntetické a analytické evidence za účetní období 1975 a 1976 byl odsouhlasen účetní výkaz Úč 20-02, a to k 31. prosince 1975 a k 31. prosinci 1976. Oba výkazy souhlasí se zůstatky na příslušných účtech rozvahových.

V evidenci za rok 1976 je třeba ještě doplnit údaje o převodu na konečný účet rozvázný k 31.12. 1976.

V zájmu návaznosti jednotlivých ročních období doporučujeme zapsat rozvahu k 31.12. 1975 a k 31.12. 1976 do vázané knihy bilancí obdobně, jak je tomu za rok 1974 a léta minulá.

Dále doporučujeme provádět v předepsaných lhůtách inventarizace ke všem rozvahovým účtům.

Namátkovou kontrolou byly přezkoušeny zápisy na analytických účtech podle předložených dokladů za účetní období 1975 a 1976.

Účetní závěrky za rok 1975 a 1976 byly sestaveny v předepsaných lhůtách.

Jelikož v uplynulém období došlo k odchodu dlouholetých zkušených pracovníků (br. Neděla a br. Apl) je žádoucí, aby se synodní rada zajímala o otázku doplnění stavu pracovníků, stálými pracovníky, kteří i nadále budou zaručovat dobrý stav účetní evidence a hospodaření synodní rady.

Doporučujeme, aby výsledky za léta 1975 a 1976 uvedené ve zprávě o hospodaření byly synodem schváleny.

V Praze 1. října 1977

podpisy:

Ing. Lubor Franců v.r. Josef Lajner v.r.
revisor revisor

12a V ý p l a t y z r e p a r t i c 1 9 7 5Sborům a seniorátům

dary sborům na mimořádná stavební vydání	730.800,-	
příspěvky sborům na schodky řád.hospodaření	102.300,-	
příspěvky seniorátům na schodky řád.hosp.	10.000,-	843.100,-

Ústředí církve

Úhrn provozních nákladů činil celkem Kčs 1,194.769,-.
 Na tuto částku byla poskytnuta dotace ve výši . . . 440.000,-
 zbytek nákladů byl hrazen z výnosů (nájemné, poplatky
 za ubytování)

Náklady na zařízení a objekty patřící celé církvi

Dům v Praze 6 Bubenči	7.000,-	
Dům České diakonie	18.000,-	
Sborový dům-Kobylisy: archiv	27.003,05	
hospic	51.962,10 ⁺)	
Horský domov-Herlíkovice	55.047,-	
Sola fide - Janské Lázně	23.150,-	
Domek v Kunvaldě	4.000,-	
Dům v Choceň	10.000,-	
Středisko ve Vrbně	13.000,-	
Středisko v Chotěboři	16.353,-	
Kostel u Martina ve zdi	10.000,-	
Kostel u Michala	4.000,-	
Kostel u Salvátora	22.000,-	
Kostel v Herlíkovicích	2.000,-	263.515,15

Jiné celocírkevní potřeby

Sociální výpomoc duchovním	333.682,-	
Individuální výpomoci	6.184,-	
Rekreace duchovních	124.805,50	
Biblické kursy Vrbno-Praha dotace	13.500,-	
Teologické semináře pro kazatele	14.500,-	
Český bratr - dotace	10.000,-	
Příspěvek ERC v ČR	6.500,-	
Příspěvek SRC	3.555,-	
Cesty do zahraničí, zahraniční hosté	27.097,10	
Horní Počernice-stavba sborového domu	149.540,-	689.363,60

Kčs 2,235.978,75

⁺) Tyto náklady za hospic v Kobylisích jsou kryty
 poplatky za ubytování.

(různé informace)

12b Výplaty z repartic 1976Sborům a seniorátům

dary sborům na mimořádná stavební vydání	560.400,-	
příspěvky sborům na schodky řád.hospodaření	79.600,-	
příspěvky seniorátům na schodky řád.hospod.	10.000,-	650.000,-

Ústředí církve

Uhrn provozních nákladů činil celkem 1,100.570 Kčs	
Na tuto částku byla poskytnuta dotace z repartic	350.000,-
Zbytek nákladů byl hrazen z výnosů (zejména z nájemného a poplatků za ubytování)	

Náklady na zařízení a objekty patřící celé církvi

Dům v Praze 6-Bubenči	49.390,-	
Dům České diakonie v Praze 2	15.000,-	
Kobylisy-hospic	30.788,65 ⁺)	
Horský domov, Herlíkovice	60.000,-	
Sola fide, Janské Lázně	58.759,-	
Domek v Kunvaldě	6.000,-	
Středisko ve Vrbně	13.000,-	
Středisko v Chotěboři	25.100,-	
Kostel u Martina	22.000,-	
Kostel u Michala	39.440,80	
Kostel u Salvátora	20.000,-	
Kostel v Herlíkovicích	3.000,-	342.478,45

Jiné celocírkevní potřeby

Sociální výpomoc duchovním	409.761,-	
Individuální výpomoci	16.500,-	
Rekreace duchovních	77.539,-	
Biblické kursy (Vrbo-Praha) dotace	17.000,-	
Teologické semináře a kurs pro kazatele	21.767,-	
Mírový seminář	10.905,60	
Český bratr - dotace	25.000,-	
Příspěvky ERC, SRC, KMK	13.540,80	
Cesty do zahraničí, hosté ze zahraničí	35.810,-	
Horní Počernice-stavba sbor.domu	1.970,50	
Opatření archiv.materiálu z ciziny	14.710,-	
Různé menší dotace	13.848,70	658.352,60

celkem	Kčs	2,000.831.05
= = = = =	= = = = =	= = = = =

⁺) Tyto náklady za hospic v Kobylisích jsou kryty poplatky za ubytování

(různé informace)

13. Stav účtu repartic 1975

Stav účtu repartic k 1.1. 1975	Kčs	2,158.308,50
Inkaso repartic v r.1975	1,947.881,-	
Inkaso dlužných repartic minul.let	142.628,50	
splátky na repartici 1976 došlé		
v roce 1975	52.750,-	<u>2,143.259,50</u>
	celkem	Kčs 4,201.568,-
Vydání z repartic 1975 dle specifikace	"	<u>2,235.978,75</u>
Zůstatek na účtu repartic k 31.12. 1975	Kčs	1,965.589,25
	= = = = =	= = = = =

S t a v ú č t u r e p a r t i c 1 9 7 6

Stav účtu repartic k 1.1. 1976	Kčs	1,965.589,25
Inkaso repartic 1976	1,974.359,-	
Inkaso dlužných repartic	203.884,-	
Splátky na repartice 1977	85.780,-	" <u>2,264.023,-</u>
	celkem	Kčs 4,229.612,25
Vydání z repartic v r.1976 dle specifikace	"	<u>2,000.831,05</u>
Zůstatek na účtu repartic k 31.12. 1976	Kčs	2,228.781,20
	= = = = =	= = = = =

(různé informace)

14. DARY Z REPARTIC A ZÁPŮJČKY Z JUBILEJNÍHO TOLERANČNÍHO DARU

	1 9 7 5		1 9 7 6	
	Dar z repartic	JTD Zápůjčky	Dar z repartic	JTD Zápůjčky
1. Pražský seniorát				
Praha-Braník		15.000		
Praha-Jarov			20.000	30.000
Hrdlořezy			4.600	
Praha Salvátor	10.000			50.000
Praha Smíchov			1.000	
Praha Spořilov		5.000		
Praha Strašnice			5.000	
Praha-Žižkov I			3.500	
Benešov				
Horní Počernice	3.000			
Hořovice	5.000		10.000	
Libčice n.Vlt.			5.000	
Příbram	2.000		500	
Soběhrdy	3.000	8.000		
Škvorec	6.000	10.000	3.500	

29.000	38.000	53.100	80.000
--------	--------	--------	--------

2. Poděbradský seniorát

Český Brod	20.000	55.000		
Kolín	5.000	10.000		
Křines-Bošín			6.000	8.000
Krakovany		25.000		
Liběchov			5.000	10.000
Libice n.Cidl.	7.000	15.000		20.000
Lysá n.Lab.			8.000	sen. 31.000
Mělník	5.000	10.000	11.800	30.000
Mšeno			5.500	
Nymburk	5.000	10.000		10.000
Předhradí	1.000			
Vtelno u Mělníka				15.000
Vysoká u Mělníka	60.000	150.000	10.000	

103.000	275.000	46.300	124.000
---------	---------	--------	---------

3. Jihočeský seniorát

Písek		10.000	45.000
Soběslav		10.000	15.000

-	-	20.000	60.000
---	---	--------	--------

(různé informace)

	1 9 7 5		1 9 7 6	
	Dar z repartic	JTD Zápůjčky	Dar z repartic	JTD Zápůjčky
4. <u>Západočeský seniorát</u>				
Aš	3.000	7.000		
Černošín		20.000		
Domažlice	5.000		5.200	8.000
Cheb	60.500	142.000	56.000	196.000
Chodov		10.000	5.000	15.000
Kdyně	15.000	20.000	4.400	20.000
Kralovice	2.300			
Merklín	5.000			
Nejdek	20.000	40.000	30.000	110.000
Ostrov n. Ohří	20.000	65.000	20.000	80.000
Plzeň-záp.sbor	5.000		4.000	
Podbořany	5.000		3.000	29.000
Přeštice	10.000	20.000		
Rokycany	10.000	20.000		
Teplá	6.000	30.000		
	166.800	374.000	127.600	458.000

5. Ústecký seniorát

Děčín	5.000			
Duchcov			3.000	6.000
Chomutov	5.000		6.000	6.000
Chotíněves	5.000		6.000	
Krabčice		35.000		
Teplice	4.000			
Třeбенice	10.000		4.000	
Ústí n. Lab.		40.000		
Žatec	5.000			
	34.000	75.000	19.000	12.000

6. Liberecký seniorát

Doksy	10.000		10.000	8.000
Jablonec n. Nisou		10.000		
Kovance	4.000	8.000		
Křížlice			15.000	30.000
Rumburk	6.000	12.000		
Šluknov	5.000		3.000	
	25.000	30.000	28.000	38.000

(různé informace)

	1 9 7 5		1 9 7 6	
	Dar z repartic	JTD Zápůjčky	Dar z repartic	JTD Zápůjčky
7. <u>Královéhradecký sen.</u>				
Bohuslavice			5.000	8.000
Hořice v Podkrk.	15.000		15.000	
Hronov	4.000	4.000		
Klášteř n.Děd.	10.000			
Kostelec n.Orl.	4.000			
Králíky	2.000		3.500	
Trutnov	5.000			
Třebechovice p.O.				20.000
	40.000	4.000	23.500	28.000

8. Chrudimský seniorát

Bukovka	5.000		5.000	
Česká Třebová	30.000		15.000	
Dvakačovice	10.000	45.000	10.000	
Džbánov			3.000	
Holice v Čech.	10.000	66.000		
Horní Čermná			5.000	20.000
Choceň		25.000		
Chrudim	6.000	10.000		10.000
Chvaletice			10.000	40.000
Lanškroun				10.000
Opatovice		15.000		
Pardubice	20.000	55.000		
Přelouč			30.000	60.000
Semtěš	10.000	55.000	10.000	20.000
Vilémov			5.000	5.000
	91.000	271.000	93.000	165.000

9. Poličský seniorát

Hlinsko v Čech.	10.000	15.000	5.500	
Svratouch	3.000			
	13.000	15.000	5.500	-

(různé informace)

	1 9 7 5		1 9 7 6	
	Dar z repartic	JTD Zápůjčky	Dar z repartic	JTD Zápůjčky
10. <u>Horácký seniorát</u>				
Daňkovice				10.000
Horní Krupá	3.000		4.000	
Horní Vilémovice	2.500			
Jihlava	20.000	50.000		
Moraveč			5.000	
Sázava		68.000		
	25.500	118.000	9.000	10.000
11. <u>Brněnský seniorát</u>				
Boskovice			5.000	
Brno I. Pletalova				10.000
Brno-Židenice	20.000	55.000	6.000	
Břeclav	10.000	50.000		
Dambořice	10.000			
Nikolčice	5.000		5.500	
Prosetín	5.000	10.000		
Rovečné				10.000
Silůvky			4.000	
Svitavy	10.000		20.000	30.000
Vanovice		25.000		
	60.000	140.000	40.500	50.000
12. <u>Východomoravský seniorát</u>				
Hodonín			3.000	
Hošťálková	20.000	70.000		
Hrubá Vrbka				25.000
Jasenná			15.000	30.000
Kateřinice	9.000		10.000	15.000
Kroměříž	80.000	200.000	25.000	100.000
Kyjov	3.000			
Rusava			6.000	
Střítež		20.000		
	112.000	290.000	59.000	170.000

(různé informace)

	1 9 7 5		1 9 7 6	
	Dar z repartie	JTD Zápůjčky	Dar z repartie	JTD Zápůjčky
13. Moravskoslezský seniorát				
Jeseník			4.000	28.000
Krnov	10.000	20.000	14.000	10.000
Opava			5.000	
Ostrava I.			10.000	10.000
Prostějov	5.000			
Lipová kz.st.	2.000			
Vyškov kz.st.	2.000			10.000
Suchdol n.O.	6.000	10.000	3.700	
Štřamberk	2.500			
Šumperk				27.000
Vítkov	4.000			
	31.500	30.000	36.700	85.000

S o u č t y seniorátů

1. Pražský	29.000	38.000	53.100	80.000
2. Poděbradský	103.000	275.000	46.300	124.000
3. Jihočeský	-	-	20.000	60.000
4. Západočeský	166.800	374.000	127.600	458.000
5. Ústecký	34.000	75.000	19.000	12.000
6. Liberecký	25.000	30.000	28.000	38.000
7. Královéhradecký	40.000	4.000	23.500	28.000
8. Chrudimský	91.000	271.000	93.000	165.000
9. Poličský	13.000	15.000	5.500	-
10. Horácký	25.500	118.000	9.000	10.000
11. Brněnský	60.000	140.000	40.500	50.000
12. Východomoravský	112.000	290.000	59.000	170.000
13. Moravskoslezský	31.500	30.000	36.700	85.000

	730.800	1,660.000	561.200	1,280.000
	=====		=====	
Po odečtení darů z repartie		730.800		561.200
Výše zápůjček z JTD činila		929.200		718.800
		=====		=====

1.

N á v r h na usnesení synodu ve věci změn církevního zřízení
a Řádu o správě cír' ve

XX. synod se u s n á š í :

- I. Členové a náhradníci správních orgánů buďtež voleni na šest let.
- II. Řádná zasedání synodu buďtež konána jednou za tři roky. Poslanci na synod se volí na 3 roky.
- III. Věková hranice pro členství ve sborovém zastupitelstvu a staršovstvu se snižuje ze 24. na 21. rok.
- IV. Ve výjimečných případech mohou být za členy seniorátních výborů a synodní rady voleni i kandidáti, kteří v den volby dosáhli 70 let věku. K jejich zvolení je však třeba dvoutřetinové většiny odevzdaných hlasů příslušného správního shromáždění.

Vzhledem k tomu se m ě n í a d o p l ň u j í příslušná ustanovení církevních předpisů takto :

A. Církevní zřízení :

1. V § 7, odst. 4, písm. a/ se slova "na čtyři roky" nahrazují slovy "na šest roků".
2. V § 19, odst. 2 se slova "kteří dovršili 24. rok, na čtyři roky sborové zastupitelstvo" nahrazují slovy "kteří dovršili 21. rok věku, na šest let sborové zastupitelstvo".
3. V § 20, odst. 2 se slova "kteří dovršili 24. rok věku" nahrazují slovy "kteří dovršili 21. rok věku".
4. V § 23, odst. 4, první větě, a v § 27, odst. 2, písm. d/ se slovo "dvoutleté" nahrazuje slovem "tříleté".
5. V § 25, odst. 1, se připojí na konec věta: "Ve výjimečných případech mohou být za členy /náhradníky/ seniorátního výboru voleni i kandidáti, kteří v den volby již dosáhli 70 let věku. K jejich zvolení je však třeba dvoutřetinové většiny odevzdaných hlasů na konventu."
6. V § 27, odst. 3, druhé větě se slova "za dva roky" nahrazují slovy "za tři roky".
7. V § 27, odst. 8, se připojuje na konec věta: "Ve výjimečných případech mohou být za členy /náhradníky/ synodní rady voleni i kandidáti, kteří v den volby již dosáhli 70 let věku. K jejich zvolení je však třeba dvoutřetinové většiny odevzdaných hlasů na synodu."

8. V § 30, odst. 7 se slovo "čtyřletí" nahrazuje slovem "šesti-letí."

B. Řád o správě církve :

1. V čl. 28, odst. 2, první věta se slova "kteří dovršili 24. rok rok, zvoliti na čtyři roky zastupitelstvo" nahrazují slovy "kteří dovršili 21. rok věku, zvoliti na šest let zastupitelstvo".
2. V čl. 31, odst. 1:
 - a/ ve druhé větě se slova "kteří překročili 24. rok věku" nahrazují slovy "kteří dovršili 21. rok věku";
 - b/ osmá věta zní takto: "Starší se volí na šest let";
 - c/ v desáté větě se slova "po dvou letech" nahrazují slovy "po třech letech";
 - d/ v jedenácté větě se slova "na dvě léta" nahrazují slovy "na tři léta".

- - - - -

2.

XX. synod se usnáší na těchto přechodných ustanoveních ve věci voleb, vyplývajících z přijatých změn církevního zřízení a Řádu o správě církve :

Změny církevního zřízení a Řádu o správě církve usnesené XX. synodem nabývají účinnosti dnem vyhlášení synodní radou. Vztahují se na členy a náhradníky správních orgánů a sborových zastupitelstev a na poslance na synod zvolené po tomto dni. Synod zmocňuje synodní radu, aby provedla i jiné opravy slovního znění církevního zřízení a řádů ve smyslu usnesení XX. synodu, kde se toho ukáže potřeba.

- - - - -

NÁVRHY ZE SYNODNÍ RADY A Z KONVENTŮA) N Á V R H Y Z E S Y N O D N Í R A D Y1. Dík synodnímu seniorovi Dr. Václavu Kejřovi

"XX. synod vyslovuje upřímný dík bratru synodnímu seniorovi Dr. Václavu Kejřovi za jeho dlouholetou obětavou službu ve vedení církve a prosí ho, aby jako celocírkevní kazatel (§ 30, o.7 Círk.zřízení) konal i nadále podle svých možností zvěstovatelskou a evangelizační službu v církevních sborech."

2. Otázka nového katechismu

Této věci je věnován samostatný jednací bod v programu XX. synodu (3. zasedání č. 3). TISK 7. Návrh synodní rady je uveden na závěr přílohy TISK 7A.

3. Kazatelský revers

Synodní rada - po vyjádření PO teologického a PO právního navrhuje, aby XX. synod potvrdil závaznou platnost dosavadního kazatelského reversu. Pro informaci synodálů cituje jeho znění:

"KAZATELSKÝ REVERS

Budu-li povolán k práci a službě kazatelské v českobratrské církvi evangelické, slibuji před Bohem, že se budu snažiti opravdově a ze všech sil s Boží pomocí povinnosti sobě uložené věrně a svědomitě vykonávati a tak pečovati o vzdělání a spasení duší lidských i dobra celé církve. Zejména se zavazuji, že budu Evangelium Kristovo podle Písma svatého a v duchu konfesí českobratrské církve evangelické zvěstovati, jakož i o to chci pracovati, abych měl svědomí bez úrazu před Bohem i lidmi vždycky. Také slibuji, že budu řády českobratrské církve evangelické zachovávat i že budu dbáti předpisů nadřízených úřadů církevních.

To vše potvrzuji svým vlastním podpisem na místě přísahy.

Datum:

vlastnoruční podpis"

4. Výzva k psaní dějin sborů

Viz závěrečnou část přílohy - TISK 12A

5. Vyjádření PO teologického k prohlášení učitelů KEBF

Synodní rada přijala vyjádření PO teologického k prohlášení ("osmi tézím") učitelů KEBF a navrhuje XX. synodu, aby doporučil celé vyjádření připojené ke zprávě PO teologického (TISK 9, s.1-2) ke studiu ve sborech jako pomoc pro vnitřní orientaci církve.

B) N Á V R H Y Z K O N V E N T ŮI. ZMĚNY CÍRKEVNÍHO ZŘÍZENÍ A ŘÁDŮ

1. Navrhujeme, aby § 20 čl.8 Círk.zř. byl pozměněn takto:

"Staršovstvo volí, ze svého středu ... poslance na konvent, a to ve sborech do 2000 duší dva, přes 2000 duší tři a stejný počet náhradníků."

Zdůvodnění seniorátu: Počet sborů, jejichž členstvo klesá pod 600 duší, roste. Na seniorátním zastupitelstvu automaticky každý sbor je zastoupen dvěma delegáty; tím by se rozdílnost zastupitelstva a konventu ztrácela.

(Ústecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Tuto změnu lze uvítat. Musí ovšem být provedeno řízení podle § 27 o.5 c.zř., takže ji lze přijmout nejdříve na dalším synodu.

- 2a. Návrh na objasnění výkladu církevního zřízení v tom bodě, kdo je členem konventu (a analogicky: seniorátního zastupitelstva):
- Círk.zřízení § 23,2 stanoví sice, kdo je členem seniorátního zastupitelstva, konventu. Nikde však není informace, jak je tomu v případě, že farář nebo kurátor sboru jsou členy seniorátního výboru. (Círk.zřízení: členové seniorátního výboru jsou členy.) Podle dosavadní praxe potom sbor není zastupován svým farářem nebo kurátorem, protože jsou členy seniorátního výboru; sbor je tudíž na seniorátním shromáždění zastupován jedním členem míň; je možno zde použít článku, že nepřítomný kazatel (a kurátor) jsou zastupováni kurátorem nebo jiným členem staršovstva?

(Ústecký seniorát)

- 2b. Návrh na doplněk § 24, odst. 1 Círk.zř.: Je-li kurátor některého sboru členem seniorátního výboru

MOŽNOST A

- a. je místo něho členem seniorátního zastupitelstva místokurátor příslušného staršovstva, ev. jiný staršovstvem zvolený zástupce;
- b. za předpokladu, že je kurátorem uprázdněného sboru, vysílá staršovstvo na seniorátní zastupitelstvo 2 volené zástupce.

MOŽNOST B

- a. nemůže být nikým ze starších nahrazen a účastní se zasedání seniorátního zastupitelstva z titulu funkce v seniorátním výboru;
- b. za předpokladu, že je kurátorem uprázdněného sboru, vysílá příslušné staršovstvo jen 1 dalšího zvoleného zástupce.

Zdůvodnění seniorátu: Círk.zřízení § 24,1 ani Řád o správě církve 47,5 výslovně nepamatují na možnost, že kurátor sboru je současně členem seniorátního výboru. Analogicky k postavení kazatelů, členů seniorátního výboru, které nikdo na zasedání seniorátního zastupitelstva nezastupuje, by měla být výslovně formulována možnost B. - Současně znění uvedených článků umožňuje výklad ve smyslu možnosti A, tedy rozšířit plat-formu seniorátního zastupitelstva. Pro praxi je však nutný jednotný výklad.

(Ústecký seniorát)

Komentář synodní rady

Synodní rada má za to, že v této věci stačí dosavadní předpis církevního zřízení, který byl zatím vykládán tak, že nemohl-li se seniorátního zastupitelstva či konventu účastnit kurátor, staršovstvo zvolilo za něj náhradního člena. Byl-li kurátor členem seniorátního výboru, žádný náhradník se za něj nepovolával. Za nepřítomné kazatele, tedy ani za neobsazené sbory se žádný náhradník nepovolával. Synodní rada má za to, že synod by měl tento výklad církevního zřízení svým usnesením potvrdit.

3. Změna církevního zřízení (§ 25,2). Volba farářů do seniorátního výboru se děje jen z kandidátů vybraných volbou seniorátního zastupitelstva a z dalších kandidátů na každé duchovenské místo, pro které se vyslovila nejméně jedna třetina staršovstev seniorátu při přípravě volby.

Zdůvodnění seniorátu: Máme za to, že dosavadní znění na dva kandidáty je nežádoucím zúžením při výběru na volby kandidátů pro volbu do seniorátního výboru. Hlas jedné třetiny je takovým hlasem, který je třeba při přípravě volby brát vážně (tak se to děje např. podle § 23,3 c.zř.).

(Západočeský seniorát)

Komentář synodní rady:

Zdůvodnění přehlíží, že kromě kandidátů vybraných staršovstvy navrhuje seniorátní zastupitelstvo ciferně neomezený počet dalších kandidátů. Přitom jistě přihlédne k osobám doporučeným ze sborů. Je proto další rozšiřování počtu kandidátů nadbytečné.

4. Návrh na změnu řádu o správě církve. Čl.31.odst.2 doplnit: za nepřítomného staršího nastupuje náhradník. V tom případě má ve schůzi při hlasování hlas plný. - Čl.61.odst.7 doplnit podobně pro seniorátní výbor: nepřítomného člena seniorátního výboru zastupuje náhradník. - A pak též doplnit čl.32 odst.2 slovy: a náhradníci. Takže bude jeho úvod znít: starší a náhradníci, kteří byli po prvé zvoleni, vykonávají ...

Zdůvodnění seniorátu: a) Příprava náhradníků na plnou práci ve staršovstvu. b) Příprava náhradníků na odpovědnost ve staršovstvu. c) Zdůraznění i jejich přítomnosti ve schůzích a jejich služby.

(Liberecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Smyslem uvedeného návrhu je zřejmě sankcionování nesprávné praxe, která se provádí v některých staršovstvech. Aby bylo dosaženo nadpoloviční většiny potřebné k jednání, je do počtu přítomných řádných členů započítáván i některý (nebo několik) z přítomných náhradníků, který (kteří) doplní k platnosti jednání potřebný počet pro tu kterou schůzi. Jde přitom o něco jiného než o řádné povolání náhradníka na uprázdněné místo, ke kterému je staršovstvo zmocněno podle § 7, o. 7 c. z. ř. Synodní rada navrženou změnu řádu o správě církve nedoporučuje. Správná cesta by byla působit ve sboru ke zvýšení zájmu starších o práci staršovstva.

5. Návrh na změnu Řádu pro kazatele § 7 odst. 1.: "Vikář, který je absolventem bohoslovecké fakulty a působil ve sboru 5 let, je povinen podrobit se praktické zkoušce bohoslovecké - farářské zkoušce,"

Zdůvodnění seniorátu: Řád o správě církve stanoví mezi povinnostmi kazatelů: "Jejich povinností je, aby se ve svém povolání vědecky a prakticky stále vzdělávali...". Nemá-li být tato povinnost dalšího vzdělávání samoučelná a má-li církev své pracovníky k jejímu plnění vést, měla by s touto povinností být spojena i povinnost farářské zkoušky. Podle stávajícího církevního zřízení a řádu je vlastně jen farář zcela samostatným správcem sboru (C. z. ř. § 10, 3 Řád o správě čl. 42, 2 Řád pro kazatele § 1b) a tedy také v případě dnes tak častého uprázdnění sboru může jen on být administrátorem (Řád o správě čl. 48, 1-8). Také pouze faráři jsou volitelní do vyšších církevních funkcí (C. z. ř. § 25, 1 § 27, 8). Zachovávat platná ustanovení v této věci však při zmenšujícím se počtu duchovních znamená přetěžování některých a nevyužití sil a schopností druhých, což by navrhovaná změna mohla odstranit.

(Poděbradský seniorát)

Komentář synodní rady:

Návrh postrádá sankce. Co se stane, když se vikář(ka) ke zkoušce nepřihlásí? Proklamativní a právní zásady nelze pojímat do řádu. Musela by být stanovena sankce, což je obtížné a za dané situace církve nevhodné. Lze pouze usnést přání synodu, aby se kazatelé ke zkoušce nejpozději do pěti let přihlašovali, ale nelze to učinit doplněním Řádu pro kazatele.

6. Synod se usnází na této zásadě: Všichni členové správních orgánů se volí na funkční období shodné pro celý správní orgán. Uprázdnil-li se některé místo ve správním orgánu, povolá se náhradník podle pořadí, a to na zbytek období celého správního orgánu. (Všecky funkce se posunou o příslušný stupeň výše.) Sejde-li se správní shromáždění dříve než uplyne funkční období celého správního orgánu, vykoná se pouze doplňující volba na potřebné nižší funkce (většinou místo náhradníka), a to jen do zbytku období celého správního orgánu. Synod zmocňuje synodní radu, aby provedla přechodná opatření ve smyslu mimořádného prodloužení nebo zkrácení funkčního období jednotlivých členů správních orgánů za účelem regulace funkčního období, shodného pro celý správní orgán.

Zdůvodnění seniorátu: aby 1. nemusel být každý synod či konvent volební,
2. funkce náhradníků měla odpovědnější charakter.

(Královéhradecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Jde tu o návrh na změnu církevního zřízení. Podle § 7 o.7 c.zř. povolává se náhradník jen na dobu než se sejde nejbližší shromáždění, jež provede doplňovací volbu.

Podle navrhované zásady by např. v případě uvolnění funkce synodního seniora nastoupil na jeho místo jeho náměstek a vykonával by jeho funkci třeba pět let až do skončení volebního období zvolené synodní rady. Je to v rozporu se zásadou, že nejbližší synod má provést volbu nového synodního seniora. Zásada je to "matematicky" pěkná, ale těžko proveditelná. Ostatně je k prospěchu věci, když se správní orgán neobnovuje najednou, ale postupně, noví členové se zapracují za účasti dřívějších členů. Synodní rada doporučuje přejít k dennímu pořadu.

7. Synod se usnází, aby jednání všech konventů v církvi a synodu na sebe časově navazovalo. Proto řádné konventy budou svolávány v přiměřené půlroční lhůtě před zasedáním synodu. Synod synodní radu pověřuje upravit působnost konventů tak, aby toto pravidlo bylo možné již od příštího synodu.

Zdůvodnění seniorátu: Tento návrh předpokládá shodná období svolávání konventů a synodů - např. v období dvouletém. Kdyby konventy měly období jiné než synody, je jejich zasedání časově nesouměřitelné; stalo by se, že některé konventy^b byly dva roky před zasedáním synodu, jiné v téže roce.

(Královéhradecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Jde o změnu církevního zřízení. Konventy nesvolává synodní rada, nýbrž seniorátní výbor. Lze pouze doporučit, aby se konventy sešly v období 1/2 - 1 rok před synodem. Takové doporučení může synod usnést. Jinak by bylo třeba zahájit proceduru podle § 27, o.5 c.zř. a příslušné změny církevního zřízení by mohl provést nejdříve příští synod.

II. ZMĚNA HRANIC SENIORÁTŮ

- 8a. Konvent vyslovuje předběžný souhlas s přeřazením sboru v Kovanci k seniorátu Poděbradskému za předpokladu, že budou dodržena všechna ustanovení církevního zřízení pro tento případ daná.

(Liberecký seniorát)

- 8b. Konvent souhlasí, aby byl sbor v Kovanci připojen jako 29. sbor ke svazku sborů Poděbradského seniorátu.

(Poděbradský seniorát)

Komentář synodní rady:

Na základě vyjádření obou seniorátů doporučuje synodní rada synodu přijmout toto usnesení ve smyslu čl.58,2 ř.s.c.: "XX. synod se usnází

"XX. synod se usnází vyjmout sbor v Kovanci ze svazku sborů seniorátu Libereckého a připojit jej k seniorátu Poděbradskému, a to k 1. lednu 1978."

- 9a. Konvent chrudimského seniorátu se přimlouvá za co nejrychlejší vydání nového zpěvníku. (Chrudimský seniorát)
- 9b. Synod doporučuje synodní radě, aby intensivně usilovala o vydání nového zpěvníku. (Poličský seniorát)
- 9c. Synod se usnáší vydat co nejdříve nový zpěvník, který byl již vícekrát projednáván a se souhlasem přijat, a který je k vydání připraven již delší dobu. (Horácký seniorát)
- 9d. Synod prosí, aby byly urychleně dokončeny redakční práce na novém zpěvníku a byla zahájena potřebná jednání o jeho vydání. Potřeba zpěvníku je rok od roku naléhavější. (Východomoravský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada upozorňuje na "Zprávu o přípravě nového zpěvníku", která je připojena na závěr zpráv z poradních odborů synodní rady. (Tisk synodu č. 9)

10. Je velký nedostatek zpěvníků. Vydání nového zpěvníku je zatím v nedohlednu. Synod vyzývá synodní radu, aby se postarala o další vydání dosavadního zpěvníku, a to podle vydání z roku 1965. (Chrudimský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada upozorňuje i v této souvislosti na "Zprávu o přípravě nového zpěvníku" (Tisk synodu č.9)
Je si vědoma toho, že je v církvi nedostatek zpěvníků a i ty exempláře, které zatím slouží, jsou opotřebovány. - Novým vydáním dosavadního zpěvníku by však byla značně oslabena váha argumentů pro souhlas k vydání nového zpěvníku.
(Za předpokladu, že státní správa kladně vyřídí žádost synodní rady o mimořádný přiděl papíru, mohl by být chorálník a nový zpěvník vydán do konce roku 1980.)

- 11a. Konvent Chrudimského seniorátu s lítostí zjišťuje, že usnesení XIX. synodu o přípravě nového katechismu nebylo dosud uskutečněno, dokonce že se s jeho uskutečněním dosud ani nezačalo. XX. synod ukládá synodní radě, aby tu neprodleně zjedнала nápravu. (Chrudimský seniorát)
- 11b. Synod pověřuje faráře Milana Hájka vypracováním nového katechismu československé církve evangelické.

Zdůvodnění seniorátu: O novém katechismu se v církvi již dlouho mluví, ale sbory jej stále postrádají. Máme za to, že podle dřívější praxe v naší církvi katechismus snáze vytvoří jeden člověk, který má dobré zkušenosti z práce na sboru, když bude k tomu úkolu pověřen celou církví. (Moravskoslezský seniorát)

Upozornění: Otázce nového katechismu je věnován v návrhu programu XX. synodu samostatný bod jednání. (3. zasedání, bod č. 3)

12. Konvent navrhuje, aby ze všech podkladů a elaborátů, které se sejdou k tématu synodu bylo po teologickém zvážení a rozhovoru na synodu vypracováno stručné a jasné vyznání.

(Poděbradský seniorát)

IV. OTÁZKY ORDINACE A SVÁTOSTÍ

13. Synod pověřuje teologický a právní poradní odbor synodní rady prozkoumáním teologických a právních předpokladů, které by umožňovaly ordinovanému duchovnímu na základě přesvědčení plynoucího z jeho duchovního poznání nebo z tísně svědomí odmítnout v konkrétní situaci vykonání některé svátosti.

Zdůvodnění seniorátu: V případě křtu nemluvnětek pro nedostatek biblických důkazů pro tento způsob svátostí, v případě svaté večeře Páně pro tíseň svědomí způsobenou situací v rodině nebo ve sboru.

(Jihočeský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada má porozumění pro to, že v konkrétních případech může staršovstvo z vážných důvodů kázeňských vykonání některého křtu nebo vysluhování večeře Páně v určité situaci odmítnout, avšak vzhledem k řádům i teologickým předpokladům naší církve očekává od všech kazatelů, že budou ve sborech, v nichž pracují, vysluhovat svatou večeři Páně a sloužit křtem svatým dětem i dospělým podle řádů církve i vzhledem k závazku, který na sebe vzali podepsáním kazatelského reversu.

14. Vzhledem k tomu, že otázka ordinace se dosud řeší a životním zájmem církve je její laicizace, souhlasí synod s možností, aby se na vysluhování svátostí mohli spolupodílet i neordinovaní členové sboru, ustanovení k tomu buď trvale nebo případ od případu příslušným staršovstvem.

Zdůvodnění seniorátu: Tento návrh vychází z usnesení XIX. synodu č. 7 ("Vzhledem k tomu, že na otázku ordinace není jednotný názor ani v naší církvi ani v ekumenických rozhovorech, usnází se XIX. synod neměnit v přítomnosti dosavadní ordinační řád. Doporučuje však vrátit se k této otázce po projednání ve sborech a seniorátech na některém z příštích synodů, zvláště v souvislosti s jednáním o agendě.") a se zřetelem k usnesení č. 8 ("Synod opakuje výzvu XVIII. synodu, aby sbory v bohoslužebném životě i jinde v životě sboru podporovaly aktivní účast svých členů, aby při bohoslužbách působili členové sboru svými svědectvími, modlitbami, čtením Písma a pod.")

Není zásadních teologických důvodů pro to, aby neordinovaným nebyla svěřena spoluúčast na službě při svátostech. Svědectví NZ o životě prvotní církve dává dnešním sborům dostatek svobody k tomu, aby i ve svých řádech sledovaly růst království Kristova uprostřed lidské společnosti.

Jestliže aktivní spoluúčast neordinovaných při svátostech přispívá k prohloubení sborového společenství, ke vzdělávání a aktivizaci členů, je třeba tuto spoluúčast vítat a umožnit ji i v rádech sborového života.

(Západočeský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada připomíná, že vysluhování svaté večeře Páně jsou v naší církvi pověřeni ordinovaní kazatelé a presbyteři.

15. Synod souhlasí s tím, aby v některých případech mohlo staršovstvo po bedlivém uvážení a modlitbách pověřit některého ze svých členů sboru samostatnou službou při večeři Páně ve vlastním sboru.

(Západočeský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada připomíná, že vysluhování svaté večeře Páně jsou v naší církvi pověřeni ordinovaní bratři a sestry. Upozorňuje na to, že v odůvodněných případech jsou ordinováni také presbyteři. Děje se tak na doporučení staršovstva sboru a seniorátního výboru.

V. VÝZVY

16. Synod vybízí sbory církve, aby se spojily zvláště v neděli ránc k stálým strážným modlitbám za všechny sbory, za seniorátní výbory, za synodní radu a za bratra synodního seniora.

(Moravskoslezský seniorát)

17. Synod konstatuje, že ekumenické styky se omezují téměř výlučně na konání aliančního týdne na počátku roku. Obrací se na představitele ostatních církví s touhou po rozmnožení spolupráce mezi církvemi. Nechť je uvažováno i o přípravě možného sblížení či spojení s některými církvemi.

(Západočeský seniorát)

Komentář synodní rady

Synodní rada vítá tento návrh jako podporu své snahy o rozšíření ekumenických styků s ostatními církvemi i o vzájemné sbližování.

18. Synod vyzývá všechna církevní shromáždění a správní orgány: Ve svých slovních projevech, jimiž se obracíte dovnitř církve i navenek, dbejte toho, aby se z nich neztratil vyznavačský a svědecký ráz, rodící se ze svobodného vanutí svatého Ducha, aby byly naplněny duchem smíření a tolerance při zachování sloužící kritiky tam, kde je jí třeba. Varujte se projevů, které nemohou obstát před Ježíšovým požadavkem: "Vaše slovo buď ano, ano - ne, ne", projevů, jimž nelze správně rozumět bez znalosti pozadí, jestliže toto pozadí nemůže být zároveň objektivně sděleno.

(Západočeský seniorát)

VI. ORGANIZACE CÍRKEVNÍ PRÁCE

19. Synod považuje za potřebné, aby synodní rada uložila příslušnému poradnímu odboru (případně několika poradním odborům) promyslet možnost nového uspořádání sborové práce v důsledku vzrůstající rekreace o víkendů.

Zdůvodnění seniorátu: Život městských sborů je odjížděním rodin na konci týdne nepříznivě poznamenán. Uznáváme potřebu odpočinku v klidnějším a čistším prostředí venkova, ale také máme vážnou starost o přítomnost a budoucnost našich sborů. Považujeme za velmi potřebné, aby tato otázka byla posouzena teologicky, aby byly shromážděny zkušenosti ze sborů, kde se už pokoušejí o řešení v této věci a aby se několika konkrétními radami postavila hráz stýskání, jemuž snadno propadáme.

(Pražský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada soudí, že by se touto záležitostí měly zabývat především samy sbory, jichž se to týká (např. organizováním zvláštních bohoslužeb v neděli večer či v týdnu). Situace v jednotlivých sborech je natolik rozdílná, že celocírkevní komise by mohla vyslovit jen doporučení 'značně všeobecná.

20. Synod ukládá synodní radě i seniorátním výborům, aby věnovaly zvýšenou pozornost neobsazeným sborům, zvláště pokud jde o udržení sborového života do příchodu nového kazatele.

Zdůvodnění seniorátu: Povolání nového kazatele je podmíněno státním souhlasem, o nějž žádá synodní rada. Doba uprázdnění duchovenského místa je však někdy příliš dlouhá. Touto otázkou by se měl zabývat především PO synodní rady pro organizaci církevní práce. Také seniorátní výbory se svými PO a obsazené sbory seniorátu mají plánovat svou práci s myšlenkou na pomoc sborům, které nemají kazatele. Ustanovením administrátore není vyřešena nesnadná situace neobsazených sborů.

(Pražský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada soustavně sledovala a sleduje, jakou pozornost věnují seniorátní výbory neobsazeným sborům. Může konstatovat, že podle svých možností seniorátní výbory i administrátoři o neobsazené sbory svědomitě pečují. Synodní rada sama má na zřeteli obsazování neobsazených sborů absolventy Komenského fakulty. Těchto absolventů je však nedostatek a v některých případech ještě nejsou pro církevní práci dostatečně vnitřně připraveni.

21. Členy poradních odborů synodní rady nechť synodní rada jmenuje podle návrhů z konventů. Rovněž seniorátní výbory jmenují členy seniorátních poradních odborů podle návrhů ze sborů v seniorátu.

Zdůvodnění seniorátu: Poradní odbory jsou důležitou složkou církevní práce. Sbory mohou být velice nápomocny ve výběru členů PO synodní rady a seniorátu, zvláště pokud se týče členů z řad laiků. Dosavadní jmenování členů PO, zvláště PO synodní rady je administrativního rázu, což je na škodu. (viz k tomu Řád o správě čl.65, 59/2ex.).

(Ústecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Poradní odbory synodní rady jsou jmenovány z bratří a sester, o nichž je známo, že k tomu mají potřebné obdarování, event. i odborné předpoklady. Většinou dochází ke jmenování na základě návrhu členů odboru, resp. i zástupců ze seniorátů. Synodní rada uvítá podněty i přímo z jednotlivých seniorátních výborů. Soudí však, že vázat jmenování členů odborů na návrhy z konventů by nebylo dostatečně pružné a neodpovídalo by ani povaze věci. (Jde o skupiny poradců synodní rady, kteří jsou také synodní radě odpovědní.)

VII. CÍRKEV A STÁTNÍ SPRÁVA

22. Ve dnech 29. a 30. června 1976 byl v Berlíně podepsán evropskou konferencí komunistů a dělnických stran dokument, který si mimo jiné všímá i podílu věřících na vývoji Evropy v duchu demokracie a společenského pokroku. Tvůrci dokumentu si přitom uvědomují nutnost dialogu s příslušníky katolické církve i "s příslušníky jiných náboženských obcí a věřícími jiných vyznání".
- Domníváme se proto, že i naše církev by měla být na tento rozhovor připravena. Proto navrhujeme, aby synodní rada ustavila komisi, kterou by pověřila vypracováním základních materiálů pro rozhovor naší církve se státní správou, a to zvláště o nejasných otázkách církevně právních. Mnohá nedorozumění, pocit křivdy ba i konfliktovní situace pramení z nejasností v této oblasti. Tím na straně církve vzniká určitá desorientace v politické etice, na straně státu pak namnoze unáhlená snaha po urychlení procesu odnáboženštění života za cenu diskvalifikace křesťanské víry na rovinu měšťackých přežitků.
- Otevřený rozhovor by mohl taková nedorozumění odstranit a nastolit ovzduší větší důvěry, tak nutné pro spolupráci na společných úkolech.

(Východomoravský seniorát)

Komentář synodní rady:

V otázkách vztahu církve a společnosti, zvláště vztahu církve ke státu, se jedná o starou a složitou problematiku obecně. Stala se znovu velmi živou v období posledního vývoje naší společnosti. Je pravda, že řešení těchto otázek se dotýká -někdy citelně- téměř každého člena církve. Stav v tomto oboru života církve zná nejlépe synodní rada. Je to otázka, jejíž řešení jí také podle řádů církve přísluší. Opírá se především o Zásady českobratrské církve evangelické. V nejasných otázkách církevně právních se často obrací jednak do literatury (k pracím některých našich bratří, kteří se těmito problémy zabývali), jednak si vyžaduje vyjádření poradního odboru teologického a poradního odboru právního. Spolupráce synodní rady s těmito odbory se ukázala velmi prospěšná a je proto žádoucí, aby v ní bylo dále pokračováno. Kromě toho spolupracuje v těchto složitých otázkách také s bratry duchovními, kteří vystudovali práva a

mají právě v tomto oboru odborné znalosti. Zve také k přednáškám na kursech a seminářích odborné politické pracovníky ČSAV a některých státních úřadů. Ve své snaze o ujasnění problematiky, odstranění nedorozumění a nastolení větší důvěry hodlá synodní rada pokračovat.

23. Dozvídáme se od členů naší církve, že je jim při různých příležitostech v jejich zaměstnáních zdůrazňováno i od odpovědných činitelů, že účast na životě církve je neslučitelná s funkcí občanů, kteří buď jakožto (byť i nevyšší) vedoucí nebo jinak mají styk s lidmi nebo mohou působit na lidi. K tomu si dovoluujeme říci státním orgánům:

Církev - na jedné straně - nemůže a nechce vynucovat pro sebe žádná privilegia; je-li vůlí jejího Pána a Spasitele, aby trpěla, musí na sebe vzít utrpení v jistotě víry, že také tím jde věc Boží ke svému vítěznému cíli. Ovšem společnost, která působí utrpení, tím podkopává sama sebe a jen s o b ě škodí. A právě to - na druhé straně - musí vést církev k tomu, aby dala najevo, že každý nátlak na lidi, jenž je chce odvést od života v církvi, a který má vždy ráz mocensko materiální, staví mnoho lidí před těžkou krizí svědomí; z této krize se mnozí hledí zdánlivě dostat přetvářkou a dvojakostí, jak zkušenost ukazuje. Tak již v době pobělohorské se mnozí na oko přihlásili k tomu, k čemu byli přinucováni a tajně zůstávali tím, čím byli. Právě tento postoj sice nemusí škodit státu vždy ihned viditelným neprospěchem, ale ve svých důsledcích se škody - a veliké - se zákonitou nutností dříve nebo později určitě dostaví. Víme, že náš stát si vzal na starost mzdu duchovních a zčásti i opravy kostelů. Je to však právě zájem o tento náš národ a stát, který nás vede k žádosti, aby kromě toho náš stát nechal všechny občany - i profesory, doktory, různé vedoucí, učitele atd. - plně se účastňovat života v církvi, pokud oni sami chtějí, i když přitom zastávají svá občanská povolání a zaměstnání, k nimž se odborně připravili a jež často vykonávají vynikajícím způsobem.

Bůh přivede k slavnému cíli své Boží království, i kdyby církev byla sebe víc ponížená. Ale společnost, kdyby z jakéhokoliv důvodu kladla církvi překážky, nadopadne dobře, když nedbá na základní zásady, na nichž má dobrá společnost státi. Naše církev nikdy neměla a nemá mocenské prostředky a ani je nechce mít. Vždy spíše trpěla (jak ukazují české dějiny a veliké utrpení, až i dlouholetý zákaz evangelické církve v nich), ale vděčně se hlásíme k nejlepším lidem českých dějin: Janu Husovi, Janu Amosu Komenskému a jiným mnohým, a nade vše pak se hlásíme k Ježíši Kristu, z jehož světla přijali

své světlo tito lidé, hovořící neumlčitelným svědectvím kristovským k celému národu dodnes. My nechceme nic, než jít pokorně a přece směle za tímto Světlem, které jediné je spásou světa.

(Horácký seniorát)

Zdůvodnění seniorátu: Konvent rozhodl, že tento návrh má být předán synodu s doporučením, aby byl použit jako text dopisu, který zašle synod ministerstvu kultury.

Komentář synodní rady:

Text tohoto prohlášení obsahuje zásady, které zastává i synodní rada a které také mnohokrát tlumočila -zejména ústy synodního seniara dr.V. Kejře- státní správě, resp. přímo resortnímu ministrovi. Synodní rada uznává dobrý úmysl a dobrou snahu navrhovatelů, ale v situaci, kterou církev v prošla a prochází, nepokládá za vhodné použít tento text, který je textem jednoho seniorátu, jako text dopisu celé církve, protože mnozí členové církve by jistě dali přednost méně emočním formulacím.

24. Konvent Horáckého seniorátu žádá synod, aby se zastal dětí a obrátil se na vládu a parlament se žádostí

- aby znovu přezkoumaly způsob přijímání dětí do středních a vyšších škol a zrušily rozhodování dle kádrových měřítek rodičů či dětí samých,
- aby bylo veřejně prohlášeno, že nikým ve státě nesmí být dětem nebo jejich rodičům připomínáno, že budou-li se hlásit ke křesťanské víře, nebudou moci studovat.

Zdůvodnění seniorátu: Zastat se dětí pokládáme za svou křesťanskou povinnost. Různými způsoby, zvláště prostřednictvím ředitelů a učitelů je mezi dětmi a rodiči vytvářeno ovzduší obav, že budou-li se děti zúčastňovat náboženského života, uškodí jim to při přijímacím řízení na školy. Po více let řadě dětí v našem státě, ačkoliv složily s úspěchem přijímací zkoušky, bylo pro kádrové posudky rodičů zabráněno v přijetí na střední či vysoké školy. Pokládáme to za diskriminaci dětí, porušování zákonů o svobodě vyznání a rovnosti všech občanů v právech, a za těžkou křivdu na těch nejbezbrannějších a nejslabších. Je to jednání, které je v rozporu s humanitními základy socialismu, ke kterému se hlásíme.

Každému z občanů našeho státu musí přece záležet na tom, abychom byli socialistickým státem, kde by se žádné dítě nemuselo bát, že bude kvůli náboženství či kvůli rodičům zkráceno ve svých právech a vstupovalo do života s pocitem křivdy a nespravedlnosti.

(Horácký seniorát)

Komentář synodní rady:

Meritorně jsou obě otázky sledovány synodní radou při téměř každém jednání se státní správou. Po stránce formální je třeba poznamenat, že obě podání by adresáti postoupili k vyřízení kompetentnímu orgánu pro řešení církevních otázek, jímž je podle zákona Sekretariát pro věci církevní ministerstva kultury ČSR.

VIII. HOSPODÁŘSKÉ A FINANČNÍ ZÁLEŽITOSTI

25. Synod se usnáší, že každý sbor má mít ke konání své práce zajištěno "existenční minimum" s ohledem na rozsáhlost sboru, počet kazatel-
ských stanic, počet budov a pod. Tato minimální částka musí za
každých okolností sboru zůstat.

(Západočeský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada upozorňuje, že tomuto požadavku vychází do značné míry
vstřícný nový repartiční klíč (viz tisk synodu č.13). Soudí však, že
není možné (a ani účelné) určovat v celocírkevním měřítku pevné částky
tzv. "existenčního minima". Pokud to vyžaduje specifická situace někte-
rého seniorátu, nechť v tomto duchu vypracuje svůj seniorátní repartiční
klíč příslušný seniorát.

26. Synod ukládá synodní radě, aby pověřila svůj stavební odbor vypra-
cováním elaborátu o stavu a potřebách budov pro naše sbory. Staveb-
ní odbor přitom nečkvejme v úvahu dobrozdání příslušných seniorát-
ních výborů a pokusí se navrhnout řešení pro získání budov tam, kde
je sbor nemá a naléhavě potřebuje; a pro zbavení se nepotřebných
budov. Synodní rada pak tento elaborát předloží XXI. synodu.

(Liberecký seniorát)

Komentář synodní rady:

Poradní odbor stavební a výtvarný se touto věcí zabývá. Synodní rada
doporučuje návrh přijmout.

27. Vzhledem k tomu, že někteří kazatelé odcházející do důchodu, nemají
náhradní byty a tím se oddaluje včasné řešení bytové otázky nástup-
ce, považuje synod za potřebné, aby synodní rada vytvořila komisi,
která by se touto problematikou zabývala.

Odůvodnění seniorátu: Zůstane-li kazatel po odchodu na odpočinek ve
služebním bytě, je tím ztíženo povolání kazatele nového. Velice záleží
na tom, aby kazatelé byli včas před důchodem informováni o příslušných
zákonných ustanoveních a aby dostali radu i praktickou pomoc od církve,
v jejíchž službách strávili svá aktivní léta. Komise složená z odborní-
ků příslušných oborů nechť v dohledné době vypracuje pokyny k této ože-
havé otázce.

(Pražský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada soudí, že jde především o záležitost pražských sborů.
Řešení by měl hledat seniorátní výbor tohoto seniorátu spolu se synod-
ní radou. Vytvářet celocírkevní komisi není potřebné.

28. Každý kazatel má nárok dostat od synodní rady bezplatně nový talár a nový baret při nástupu do církevní služby a pak vždy po deseti letech činné služby.

(Chrudimský seniorát)

Komentář synodní rady:

Synodní rada souhlasí s tímto podnětem. Doporučuje však, aby lhůta nároku na nový talár byla stanovena na 15 let.

C Í R K E V N Í H I S T O R I E

(Příloha k návrhům ze synodní rady, TISK 12)

Blížící se 200. výročí Tolerančního patentu r. 1981 je podnětem k zamyšlení církve nad jejími dějinami.

Již XIX. synod ve svém usnesení č.18 vybídl synodní radu, aby ve spolupráci s historickou katedrou Komenského fakulty vyhledala skupinu odborníků, která by se vědecky zabývala toleranční a předtoleranční dobou. Nově ustavený PO pro historická studia zvážil výzvu bratra synodního seniora ku zpracování dějin naší církve. Upozornil, že jedním z důležitých předpokladů k sepsání celkových dějin naší církve je postupné zpracování dějin jednotlivých sborů. V řadě případů k takovému zpracování již došlo dříve u příležitosti různých výročí, ale i v nové době z iniciativy bratří farářů a sborů.

Br.synodní senior uložil br.Zd. Maškovi úkol, aby psal dějiny současné církve.

Synodní rada vyzvala ke zpracování dějin sborů resp. k navazování a pokračování v práci předchůdců. Rozhodla se zakoupit nově vzniklé vhodné práce pro případné účele publikační a pro vědeckou práci našich církevních historiků. Tři nejlepší díla budou k r. 1981 odměněna peněžitými premiemi.

K podnětu PO archivního, učiněnému rovněž u příležitosti blížícího se 200. výročí Tolerančního patentu, přehlédla synodní rada úkoly na poli svého archivnictví a zachycení historie a 6. ledna 1977 vydala tuto výzvu:

"Všem seniorátním úřadům, všem sborům českobratrské církve evangelické

S vděčností Pánu Bohu za mnohé dary, které nám poskytoval, myslí synodní rada českobratrské církve evangelické na blížící se dvousté výročí vydání Tolerančního patentu roku 1781. Vzpomíná na těžké počátky práce našich novodobých církví, církve reformované i luterské, na těžké postavení a život "akatolických" rodin a jednotlivců v prvních osmdesáti letech po toleranci až do vydání protestantského patentu roku 1861, na pozvolný pozdější růst obou větví jednoho kmene, který hluboko kořenil v Jednotě bratrské a v zápase husitských otců. Vědomí této jednoty dochází výrazu ihned po skončení první světové války, po vzniku našeho

svobodného státu, kdy vzniká naše dnešní Českobratrská církev evangelická. Po dvaceti letech poměrně klidného života prožili jsme velmi intenzivně zlou dobu druhé světové války. Po ní vznikla velká řada sborů v našem pohraničí a církev rostla do dnešní podoby.

V naší církvi jsou cenné doklady jejího dřívějšího života ve všech naznačených epochách. V mnohých tolerančních sborech jsou archivní zprávy z prvních, dnes již zapadlých a zapomenutých počátků, archivní doklady z doby rovnoprávnosti, písemné památky na dobu vzniku naší současné církve a z dalších let jejího života. Obtížnější, pokud jde o zachované památky, je pak situace z doby druhé světové války. Co zde však bylo obětavosti, statečnosti a odvahy při pomoci pronásledovaným, bojujícím, kolik bratří a sester obětovalo své životy spolu s životy ostatních za pravdu, svobodu a spravedlnost. Kolik našich bratří odešlo do zahraničí, aby zde bojovali v naší armádě. Sebrání těchto údajů, dat, památek a mnohé další skutečnosti ještě dluhujeme příštím generacím. Evangelické fary podle vyznání mnohých lidí, patřily k místům útočištným v každé době.

Nové, nesmírně zajímavé skutečnosti duchovního života daly by se zachytit v kronikách sborů, vzniklých po druhé světové válce. Různé duchovní vlivy se zde setkávají a působí na sebe navzájem.

Synodní rada si uvědomuje, že v některých směrech existují dnes vlastně poslední možnosti zachytit z paměti přímých účastníků nebo ze zpráv předaných mladším generacím události od vzniku naší nové církve.

Vyzývá proto celou církev ke spolupráci.

1. 1. Obrací se nejprve na duchovní a starší v tolerančních sborech s výzvou o pečlivé vypracování soupisu celého sborového archivního fondu (s přihlédnutím k dřívě vypracovanému prohloubenému soupisu archivního materiálu).

2. Pro sbory naší nové českobratrské církve evangelické platí výzva k podchycení historie v přestupovém hnutí, v době konsolidace a srůstání sborů a zvláště pak k dokumentárnímu podchycení historie za druhé světové války.

3. Sbory v zniklé po druhé světové válce nechť pořídí záznamy o životě sboru, zachytí zejména významné skutečnosti z let minulých. To je nejlepe možné ve sborových kronikách. Nebyly-li dosud vedeny, budou ve sborech založeny od současné doby.

V každé z těchto tří kategorií vypisuje synodní rada tři peněžité prémie za tři nejlepší práce."

Synodní rada navrhuje: aby XX. synod usnesl tuto výzvu:

"XX. synod českobratrské církve evangelické s vděčností Pánu Bohu vzpomíná, že v roce 1981 uplyne 200 let od vydání Tolerančního patentu, začátku nového života českého evangelictví. Bere vděčně na vědomí péči br. synodního seniora Dr. Kejře o zpracování dějin naší církve i snahu celé synodní rady, PO historického i PO archivního oživit při této příležitosti práce na sepisování dějin církevních sborů a na zpracování výtěžků ze sborových archivů. Ukládá synodní radě, aby ve smyslu své výzvy z 6. ledna 1977 vytrvale sledovala tyto snahy a účinně jim pomáhala."

Z Á S A D Y N O V É H O R O Z P I S U R E P A R T I C

Jarní zasedání synodního zastupitelstva konané v Praze ve dnech 26. a 27. března 1976 přijalo usnesení, které mělo platnost do XX. synodu a tento synod je má schválit :

I. Zásady pro určování výše celocírkevních repartic : "Výše celocírkevních repartic bude určována na každý rozpočtový rok podle potřeby v celocírkevním hospodářství a s přihlédnutím k dosaženému stupni obětavosti ve sborech. Za tím účelem připraví synodní rada směrná čísla v očekávaných výdajích v řádném i mimořádném hospodaření, v očekávaných vlastních příjmech a předpokládanou výši schodků, jež by měly být hrazeny z celocírkevních repartic, pro jarní zasedání synod. zastupitelstva.

II. Zásady pro provádění rozpisu celocírkevních repartic :

Synodní zastupitelstvo po provedeném rozboru současného duchovního stavu jednotlivých sborů i seniorátů a s tím souvisejícího stavu stupně obětavosti uznává, že rozdílnosti mezi sbory i senioráty jsou takového rozsahu, že při provádění rozpisu repartic celocírkevních je nutno na to brát zřetel a v důsledku toho určovat výši repartic jednotlivým seniorátům s přihlédnutím k hospodářské síle jejich sborů."

III. Návrh výše repartic pro r. 1977 : "Pro r. 1977 určuje synodní zastupitelstvo výši repartic v částce 2.300.000 Kčs. - Současně se stanoví limity schodků na 55.000 Kčs." - /Tento rozpis byl uplatněn i pro přípravu rozpočtů na r. 1978./

N á v r h

ŘÁD PASTÝŘSKÉ SLUŽBY, PÉČE A KÁZNĚ

Oddíl I. OSOBNÍ ŽIVOT Z VÍRY

§ 1. Pastýřská služba

1. Život z víry a ve víře v Ježíše Krista, ve víře v jeho příklad a v jeho zvěst, je životem v odpovědnosti a v lásce. Takový uvědoměle křesťanský život vyžaduje především sebekázeň, ale i bratrskou pomoc a vzájemnou péči všech bratří a sester. O ten mají ve své práci usilovat starší, mezi něž patří též kazatelé.
2. Ustanovení tohoto řádu jsou proto především výrazem vzájemné služby, bratrské odpovědnosti i láskyplného odpuštění jednoho člena církve druhému. Pro slabost církve platí však ustanovení tohoto řádu povinně jen pro starší, mezi něž patří též kazatelé.
3. Služba kazatelů všech stupňů je spojena s prohloubenou odpovědností. Kazatelé si mají mezi sebou bratrsky pomáhat k poslušnému životu.
4. Vědomí vzájemné odpovědnosti vede živé členy církve k tomu, aby pastýřskou péčí od druhých pokorně a vděčně vyhledávali a přijímali, stejně tak jako ji bez pýchy a v upřímné lásce nabízeli a prováděli.
5. Pastýřská služba k poslušnému životu je pouhým pokusem o použití zásad křesťanské mravnosti na náš všední život a jako taková nemůže podléhat právním úpravám.
6. Podstatnou část (preventivní) péče upravuje řád sborového života - III. část.

§ 2. Pastýřská péče

Pastýřská péče církve se týká sice všech stránek života z víry a ve víře. Zvýšenou a neodkladnou péčí vyžadují však zvláště případy, kdy působení staršího ohrožuje vážně sborové společenství, vyvolává pohoršení ve veřejnosti, oslabuje vztah členů k církvi, nebo hrozí rozvratem v rodině staršího.

§ 3. Provádění pastýřské péče

1. Pastýřská péče jako zvláštní poslání je uložena komisím pastýřské péče.
2. V seniorátě volí konvent ze starších a kazatelů seniorátu pro dobu do příštího konventu seniorátní komisi pastýřské péče (dále "komisi") sestávající ze 3 členů a 3 náhradníků. Členem komise nemůže být člen nebo náhradník seniorátního výboru. Seniorátní komisi je svěřena pastýřská péče o starší celého seniorátu, pokud tato péče nepřísluší církevní komisi. Seniorátní komise upozorňuje církevní komisi na případy pastýřské péče spadající do příslušnosti ~~církevní komise~~.

3. Pro oblast celé církve volí synod ze starších a kazatelů na dobu do příštího synodu církevní komisi pastýřské péče (dále "církevní komise"), kterou tvoří 3 členové a 3 náhradníci. Členy této církevní komise nemohou být členové synodní rady ani jejich náhradníci, ani zaměstnanci kanceláře synodní rady. Církevní komisi je svěřena pastýřská péče o členy synodní rady a členy seniorátních výborů a pracovníky kanceláře synodní rady, pokud jsou staršími. Projednává dále případy, které jí byly postoupeny ze seniorátních komisí a případy dle oddílu II. tohoto řádu.
4. Komise se schází podle potřeby. Svolává je věkem nejstarší člen.
5. V případě, že komise projednává případ, kdy ten, proti komu je řízení vedeno, je v rodinném nebo užším přátelském poměru k některému členu, zastoupí člena náhradník. Náhradník také nastupuje, když se člen komise nemůže jednání zúčastnit. Náhradník zůstane až do skončení a uzavření celého případu.

§ 4. Zásady činnosti komisí pastýřské péče

1. Podnět k zahájení jednání může dát kterýkoli starší, orgán nebo shromáždění církve. O projednání svého případu může požádat též sám starší. Komise může jednat i z vlastního podnětu.
2. Způsob zahájení, průběh i ukončení projednávaného případu jsou ponechány zcela pastýřské moudrosti, víře, lásce a odpovědnosti členů komise. Komise jednájí svědomitě a uvážene, jak s vědomím příkazu odpouštět, tak i povinnosti dbát o učení i život v pravdě a poslušnosti Božích příkazů.
3. Účelem činnosti komise je pomoci tomu, o něhož jde, tak i všem, kdo jsou případem zasaženi.
4. Obvyklým postupem je nejprve osobní rozmluva pověřeného člena komise. Po jejím neúspěchu pak jednání celé komise s tím, s kým je vedeno řízení. Nevedlo-li jednání před seniorátní komisí k vzájemně přijatelným výsledkům, musí být věc postoupena církevní komisi s návrhem na opatření. Její řešení je v takových případech konečné. Řeší-li církevní komise případ jako orgán první instance (§ 3, o. 3 tohoto řádu) a nevedlo-li jednání k cíli, musí být záležitost předána synodu s návrhem na opatření.

§ 5. Mimořádné případy

1. Jestliže církevní komise nebo synod dojde k závěru, že projednávaný případ je tak závažný, že u kazatele spadá pod ustanovení § 21,7 c. zř. a není možno docílit dobrovolné řešení, které by odpovídalo přesvědčení církevní komise či synodu, předá případ synodní radě k vyřízení podle uvedeného ustanovení.
2. Synodní rada může však učinit opatření podle § 21,7 c. zř. nezávisle na jednání příslušné komise i před projednáním v komisi.

§ 6. Protokoly, náklady

1. O jednání komise se pořídí souhrnný závěrečný záznam. Předseda seniorátní komise informuje seniora, předseda církevní komise synodního seniora o výsledku jednání příslušné komise.
2. Zmíněné záznamy budou uloženy v zapečetěných obálkách u synodní rady po dobu 10ti let. Po této době budou bez otevření zničeny. Před uplynutím 10ti let smí být otevřeny jen v případě obnovy jednání o tomto případě, se souhlasem synodní rady před celou synodní radou a předány příslušné komisi.

3. Náklady spojené s prací seniorátní komise nese seniorát, náklady církevní komise nese synodní rada.

Oddíl II. ŽIVOT VE SPOLEČENSTVÍ SBORU A CÍRKVE

§ 7. Zsvedení individuálního kázeňského řízení

1. Život z víry a ve víře v Ježíše Krista je životem v odpovědnosti, v lásce a kázni v celé církvi. Takový uvědoměle křesťanský život v církvi vyžaduje sebekázeň, ale i respekt k svobodně přijatému zřízení a řádům. Všichni členové českobratrské církve evangelické budou svou prací, modlitbami i opravdovostí života pečovat o to, aby sbory byly budovány podle svědectví Písma svatého a ve shodě s církevními řády, tak aby církve ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista.
2. V případě, že vznikne důvodné podezření, že byly porušeny základní zásady církve či předpisy církevního zřízení a řádů, že nebyla zachována mlčelivost o věcech důvěrných, může synodní rada nebo seniorátní výbor v dohodě se synodní radou zavést individuální kázeňské řízení.
3. Kázeňskou pravomoc vykonává pro oblast celé církve a pro všechny její členy ~~tříčlenná~~ církevní komise pastýřské péče (§ 3,3 tohoto řádu). církevní komise

§ 8. Obhájce zájmů církve

Pro kázeňské řízení je třeba ustanovit obhájce zájmů církve. Jmenuje ho synodní rada.

§ 9. Obhajování

Ke kázni volaný obviněný (dále jen "obviněný") může si přibrati obhájce ze členů českobratrské církve evangelické. Tento je oprávněn přednésti vše, co pokládá za prospěšné k obhajobě.

§ 10. Řízení

Postup při individuálním kázeňském řízení je stanoven jen v zásadách, jinak je ponechán k volné úvaze církevní komise. Podmínkou však je, že o přijatém postupu musí být informován obhájce zájmů církve a obviněný i jeho obhájce.

§ 11. Příprava ústního řízení

Je-li to třeba k zjištění skutkové podstaty, může církevní komise dát provést potřebné zjištění v přípravném řízení. Toto zjištění svěří jednomu svému členu.

§ 12. Ústní jednání

Po zjednání podkladů pro rozhodnutí bude stanoveno ústní jednání. K němu se obešlou obviněný a jeho obhájce a obhájce zájmů církve. Nedostaví-li se bez dostatečné omluvy obviněný ani jeho obhájce, provede se ústní jednání i vynesení nálezu v jeho nepřítomnosti.

Ústní jednání je neveřejné. Obviněný však může žádati, aby byl dovolen přístup k jednání dvěma hlasovným členům církve jako jeho důvěrníkům.

§ 13. Nález

Při rozhodování o nálezu musí církevní komise přihlížet jen k těm důkazům a okolnostem, které byly uvedeny v jednání.

Nálezem musí být obviněný buď zproštěn nebo uznán vinným. Je-li uznán vinným, musí nález obsahovat: a) Jasný a určitý výrok o tom, čím se obviněný provinil; b) výrok o trestu a určení správního orgánu, který je provede; c) odůvodnění co do viny i co do trestu s uvedením okolností polehčujících i přitěžujících.

§ 14. Protokol

O ústním jednání se sepíše protokol, jenž musí obsahovat jména přítomných a vylicení průběhu jednání v podstatných věcech.

§ 15. Kázeňské tresty

Kázeňské tresty jsou

- a) ústní pokárání před orgánem určeným nápravným výborem
- b) písemná důtka
- c) písemná důtka s výstrahou
- d) zbavení volitelnosti pro jednu nebo více církevních funkcí na dobu nepřesahující 10 let
- e) zbavení církevního úřadu nebo funkce na dobu nepřesahující 10 let.

§ 16. Právní moc nálezu

Nález církevní komise nebude právní moci vyhlášením. Není-li při vyhlášení nálezu přítomen obviněný ani jeho obhájce, nebude nález právní moci jeho doručením obviněnému.

§ 17. Opatření po vynesení kázeňského nálezu

Předseda církevní komise zašle nález synodní radě a obviněnému. Synodní rada se postará o provedení nálezu a o vyznačení nálezu v osobních spisech a ve zvláštním seznamu kázeňských nálezů.

§ 18. Obnova kázeňského řízení

Obnova kázeňského řízení je možná do tří let od právní moci nálezu, vyjdou-li najevo takové nové okolnosti a skutečnosti, které by byly pravděpodobně způsobily jiný nález, kdyby byly bývaly známy v době vynesení nálezu. O žádosti o obnovu kázeňského řízení rozhodne synodní rada.

§ 19. Ochrana jednoty v církvi

1. Dojde-li v církvi k vážným, zřejmým a delší dobu trvajícím hlubokým rozdílům v základních otázkách věroučného či církevně-správního rázu, a projeví-li se i snaha praktické důsledky z nich plynoucí prosazovat v životě církve, a jsou tak zaujímány postoje ohrožující jednotu církve, kázeň v církvi a nezbytný respekt k voleným představitelům církve, musí být zahájeno řízení, směřující k nápravě poměrů v církvi podle dalších ustanovení.
2. Pod ustanovení odst.1. nespadají projevy bratrské, otevřené a vážné kritiky vedení seniorátů či církve, případy přirozené bratrské různorodosti v církvi, dané různým obdarováním, rozmanitostí duchovních tradic, z nichž církev ve svém složitém vývoji rostla a roste, či

zvláštními vyznavačskými důrazy, děje-li se tak s respektem k celku církve. To vše naopak přispívá k bohatosti života v církvi.

§ 20. Cíle řízení k ochraně jednoty církve

1. Prvým krokem v řízení je rozhovor, směřující k ujasnění stanovisek, k ujasnění rozdílů v názorech věroučných i právních. Toto ujasnění je základní předpoklad k tomu, aby tyto rozdíly byly v lásce a pochoopení překonány.
2. K tomu musí pracovat a o to usilovat komise při synodní radě pro jednotu církve, která podnikne všechny kroky, které uzná za vhodné, aby došlo k překonání rozporů.

§ 21. Komise pro jednotu církve

1. Tato komise je čtyřčlenná, složená z členů církve, duchovních i laiků, kteří požívají v církvi vážnosti. Jmenuje ji synodní rada. Jedním z členů komise je člen bohoslovecké fakulty, dalším člen synodní rady.
2. Komise má právo přizvat si odborníky, vyžádat si dobrozdání a obracet se o radu, na kterékoliv člena církve.
3. Po provedených rozhovorech, resp. vyjasnění otázek s nezaopatřenými odborníky, zpraví komise ve stručném, ale jasném vyjádření synodní radu o výsledcích svého šetření, především, zda se jí podařilo dospět k urovnání. Naznačí, jak se jí věc jeví, co by doporučovala učinit k dosažení cíle, tedy k nápravě narušených poměrů v církvi a k upevnění jednoty církve.

§ 22. Rozhodování synodní rady v řízení k ochraně jednoty církve

1. Synodní rada citlivě zváží zkušenosti a doporučení komise pro jednotu církve. Na tomto podkladě i podle vlastních znalostí a zkušeností rozhodne se zřetelem k církevním usnesením, k církevnímu zřízení a řádům, a se zřetelem na zájmy a potřeby církve o dalším opatření.
2. Z těch nejprve zváží možnosti dané jí předpisy o individuálním kázeňském řízení, § 7 - 18 tohoto řádu, v druhé řadě § 21,7 círk.zř.

§ 23. Mimořádné opatření synodní rady

1. Jestliže rozdíly v církvi přes zavedené řízení o ochraně jednoty církve jsou vytrvale udržovány tak, že to znamená trvalé ohrožení života a vývoje církve v jednotě a lásce a není naděje na smíření v pokání, vyzve synodní rada jednotlivé účastníky, aby domyslili své odmítavé a neústupné stanovisko. Přítomnost těchto bratří v církvi a jejich setrvávání ve sporech s církví narušuje samy základy křesťanského života. Bez pokání, odpuštění a smíření není možný život v církvi, zvláště pak řádné přistupování ke svatě večeři Páně v našich sborech. V tom stavu by šlo o přistupování, na které míří tvrdé varování před nevhodným přijímáním. (I.Kor. 11, 27,29)
2. Na takové případy je možno vztáhnout ustanovení čl.4 řádu členství československé církve evangelické o ztrátě členství v církvi. Rozhodnutí o vyloučení z církve může v těchto případech učinit synodní rada.

§ 24.

Řízení ve věcech pastýřské péče je kázně zahájena za platnosti dosavadního Řádu pastýřské služby, péče a kázně a podle Káňského řádu se

dokončí podle Řádu pastýřské ^{služby,} péče a kázně přijatého 20. synodem.

§ 25.

Tento řád byl přijat XX. synodem podle § 16.c.zř. dne října 1977 a nabude platnosti dnem jeho vyhlášení v Aktualitách z církve. Tím dnem pozbývají účinnosti dosavadní Kárný řád usnesený mimořádným synodním zastupitelstvem s platností do XX.synodu a Řád pastýřské služby, péče a kázně schválený XVII. synodem.

- - -

N á v r h
usnesení synodu na doplnění Řádu členství

Bude-li přijat synodem navržený řád pastýřské služby,
péče a kázně včetně § 23 o.2,

Čl. 4 se doplňuje dalším odstavcem 5.:

"V mimořádných případech při ochraně jednoty církve
může být člen církve vyloučen rozhodnutím synodní rady.
Podrobnosti o podmínkách a řízení stanoví řád pastýřské
služby, péče a kázně /§ 23 o.2 tohoto řádu/."

NÁVRH NA ALTERNATIVNÍ ŘEŠENÍ OTÁZKY
ŘÁDU PASTÝŘSKÉ SLUŽBY, PÉČE A KÁZNĚ

- a/ Synod ukládá synodní radě, aby ve spolupráci s poradním odborem pro církevní zřízení a řády do příštího synodu předložila nové znění Řádu pastýřské služby, péče a kázně.
- b/ Dosud platný Řád pastýřské služby, péče a kázně má být podle mínění synodu vykládán v tomto smyslu:
- § 2 zahrnuje též případy porušení církevního zřízení a řádů, zejména též kazatelského reversu.
- § 3 odst.2: Do příslušnosti církevní komise spadají případy přesahující svými souvislostmi anebo dosahem obvod seniorátu.
- § 5 odst.1. nevylučuje možnost užití nižších trestů než je uvedeno v § 21,7 církevního zřízení, jmenovitě
- a/ ústního pokárání
 - b/ písemné důtky
 - c/ písemné důtky s výstrahou
 - d/ zbavení volitelnosti pro jednu nebo více církevních funkcí na dobu nepřesahující 10 let
 - e/ zbavení církevního úřadu nebo funkcí na dobu nepřesahující 10 let.

V Ý P I S Z J E D N A C Í H O A V O L E B N Í H O S Y N O D U
pro informaci synodálů při zasedání synodu

10-23
15

- 4,1 Synod je způsobilý jednat, volit a usnášet se, jestliže byl řádně svolán a je-li přítomna nadpoloviční většina členů synodu.
- 3,6 Nemůže-li se člen synodu zúčastnit zasedání synodu, je povinen se včas omluvit synodní radě a seniorátnímu výboru, který povolá náhradníka (§ 9,3.5).
- 5,4 Nemůže-li se některý člen synodu v určitou dobu zasedání synodu zúčastnit, musí včas požádat (s uvedením překážky) předsednictvo synodu o dovolenou. Povolenu dovolenou nemá překročit.

Pořádek

- 6,1 Předsedající předkládá návrh na pořad jednání, oznamuje jeho pořádek, řídí rozpravu, uděluje slovo, předkládá otázky k hlasování a prohlašuje jeho výsledek. - Bdí nad pořádkem jednání a zastavuje takové rokování nebo usnášení, které přesahuje působnost synodu či odporuje zřízení neb řádům.
- 6,2 Každému členu synodu přísluší právo námitek proti takovému opatření předsedu k plénu synodu.
- 6,3 Předseda dbá, aby nikdo nebyl při svém projevu na synodu vyrušován. Řečníka, který se uchyluje od předmětu rozpravy, má předseda napomenout. Nedbá-li řečník napomenutí, a také při překročení povolené doby projevu, může mu předseda odejmout slovo.
- 17 Jednání synodu probíhá podle přijatého celkového pořadu. Pořádek pro příští zasedání má být oznámen v předcházejícím. Činí-li se proti pořádku zasedání námítka, rozhodne o nich synod sám.
- 11 Pokud synod jinak neurčil, projednávají se přednostně předlohy synodní rady, které musejí být zaslány všem členům synodu nejméně 15 dnů před zahájením synodu.

- 15 Před zahájením denního pořádku oznámí předseda členům synodu všechny spisy, které došly od posledního zasedání.
- 16 Každý člen synodu má právo informovat se ve věci, která není na denním pořádku, písemným nebo ústním dotazem (interpelací), adresovaným předsedovi synodu. Tyto dotazy nutno zodpovědět nejpozději v příštím zasedání synodu.

Rozprava

- 16,1 Řečníci mluví z řečniště v přihlášeném pořadí k tématu rozpravy. Přihlašují se písemně s uvedením, k čemu hodlají mluvit.
- 18,2 Předsednictvo může povolit pro část nebo celé zasedání ústní přihlášky a projev z místa. (S konečnou platností o tom rozhoduje synod prostou většinou).
- 18,3 O témže předmětu lze mluvit jen dvakrát a vždy ve lhůtě do 5 minut, leč by synod povolil výjimku.
- 18,4 Mimo pořadí lze udělit slovo těm, kteří chtějí podat návrh na konec rozpravy nebo připomenout ustanovení církv. zřízení či řádů, případně chtějí učinit opravu osobní nebo věcnou (faktická poznámka). Délka takového projevu nesmí přesáhnout 2 minuty.
- 14,4 a 18,5 Předsedové nebo referenti komisí, zvolených synodem, mají právo kromě referátu promluvit ještě jednou v rozpravě a jednou po jejím skončení a vedle toho i odpovídat na dotazy ke zprávě komise.

Výpis z jednacího a volebního řádu - str. 2

19,1 Rozprava musí skončit, uplynula-li doba pro ni určená v přijatém programu.

Byl-li podán návrh na konec rozpravy, může proti němu vystoupit jeden řečník mimo pořadí přihlášených (jako věcná poznámka-námítka do 2 minut). Pak dá předsedající hned hlasovat o návrhu na konec rozpravy. Byl-li návrh přijat, promluví již jen řečníci před podáním návrhu na konec rozpravy přihlášení, pokud neuplynula lhůta určená pro rozpravu.

19,2 Po skončení rozpravy dá předsedající hlasovat o všech návrzích, podaných v rozpravě.

Návrhy

8,3 Návrhy, vycházející z rozpravy o projednávané věci, mohou být podány kdykoli před ukončením rozpravy písemně. Předsedající dá o nich ve vhodné době hlasovat.

9,2 Kdo podává návrhy nebo se zúčastní rozpravy, je povinen tlumočit usnesená stanoviska i návrhy těch, kteří ho vyslali, avšak není jimi vázán.

8,4 Předsedající dbá o jasnou stylizaci návrhů a dá slovo (v časové lhůtě do 2 minut) tomu, kdo navrhuje jasnější znění.

8,5 O podaných a synodem k projednávání přijatých a projednaných návrzích musí být hlasováno. /1/ Nejprve se hlasuje, zda se návrhem vůbec zabývat (přechod k dennímu pořádku). /2/ Pak o odložení hlasování. /3/ Pak o návrzích opravných a dodatkových. /4/ Dále se hlasuje o původním návrhu buď s přijatými opravami nebo bez nich. /5/ Nakonec o případném protinávěru.

8,1 Každý člen synodu může podat samostatné návrhy písemně předsedovi synodu. Takový návrh musí být podepsán jednou čtvrtinou přítomných členů synodu a podán aspoň v době rozpravy o zprávě synodní rady. O přijetí takového návrhu rozhoduje synod. Projednávání bude podle souvislosti s otázkami jednání, jež jsou na programu, není-li takové souvislosti, až po vyčerpání schváleného programu. Nebude-li čas (a nebude-li synod prodloužen), odloží se projednávání takového návrhu na příští synod, kromě návrhu, obsahujícího stížnost na synodní radu. Synod se může usnést, že některé návrhy může projednat a vyřídit synodní rada.

Byl-li některý z těchto návrhů označen za pilný a je-li jeho pilnost - po vyjádření stanoviska synodní rady - známa nejméně dvěma třetinami přítomných členů synodu, bude o něm jednáno přednostně ve vhodné dobu, stanovenou předsednictvem.

Usnášení

9,1 K platnosti usnesení je třeba nadpoloviční většiny přítomných členů synodu.

9,3 Hlasuje se zvednutím ruky nebo povstáním. Žádá-li to, byť jediný člen synodu, hlasuje se tajně lístky. (Sčítání povádějí skrutatoři.)

9,4 Tajně se hlasuje vždy při rozhodování a) v otázkách, týkajících se členů synodu nebo jednotlivých členů církve, pokud nejde o projev uznání či díků, b) při rozhodování o stížnostech na synodní radu a její členy; (8,2 takový návrh se musí projednat v neveřejném zasedání).

9,6 Předsednictvo ohlásí výsledek hlasování ihned po jeho skončení. Vzejde-li pochybnost, zda je pro návrh potřebná většina, provede se sčítání skrutátory.

18,2 O procedurálních otázkách rozhoduje synod prostou většinou přítomných členů.

Výpis z jednacího a volebního řádu - str. 3

9,1 k § 27,5 cirk.zř. O zásadních otázkách církve může se synod usnést jen dvoutřetinovou většinou všech členů synodu.

A to jen tehdy, vysloví-li s nimi předem souhlas prostou většinou hlasů nadpoloviční většina konventů. Jestliže synod nebude souhlasit se stanoviskem konventů, bude věc vrácena staršovstvům a konventům k dalšímu projednání s odůvodněním synodu. Příští synod bude moci rozhodnout s konečnou platností, aniž by byl vázán stanovisky konventů.

Volby

- 31,3 Volby se konají aklamací nebo tajně (hlasovacími lístky); tajně se volí tehdy, žádá-li to, byť jediný, k volbám oprávněný člen.
- 30,2 Volí se zpravidla jeden (funkcionář) při jednom hlasování. Se souhlasem nadpoloviční většiny členů synodu může být v tajné volbě voleno současně více funkcionářů (osob). Není-li při tom vyznačeno pořadí, počítají se hlasy a zvolení jsou ti, kteří dosáhli nadpoloviční většiny přítomných.
- 30,3 Nedosáhne-li nikdo nadpoloviční většiny, přistoupí se k užší volbě do níž budou pojeti jen dva s největším počtem získaných hlasů. Je-li více kandidátů se stejným nejvyšším počtem hlasů, budou ti-to všichni pojeti do užší volby. Zvolen je ten, kdo dosáhl v této užší volbě nejvíce hlasů. Při rovnosti hlasů rozhoduje los.
(Pozn. Podle § 9, o.1 cirk.zř. je však vždy třeba k zvolení nadpoloviční většiny odevzdaných platných hlasů).

POSMĚSTVÍ XX. SYNODU SBORŮ

Milí bratři a milé sestry,

pozdravujeme vás z XX. synodu českokobratrské církve evangelické. Myslíme na vás všechny, kteří žijete v soustředěném společenství sboru či osaměle v rozptýlenosti. Děkujeme Pánu Bohu za vaši věrnost a prosíme, aby vás posiloval ve vašich zápasech víry a stál při vás svou láskou, ochranou a požehnáním.

Ve dnech 20. - 22. října 1977 jsme se v Praze shromáždili jako zástupci sborů a seniorátů. Poděkovali jsme dosavadní synodní radě v čele se synodním seniorem bratrem dr. Václavem Kejřem za dlouholetou obětavou službu. Za nového synodního seniora jsme volbou povolali bratra Miloslava Hájka, za jeho náměstka bratra dr. Josefa Hlaváče a za třetího člena bratra dr. Jana Pokorného. Novým členem synodní rady po bratru Miloši Lešikarovi je bratr Vladimír Chadim. Zamýšleli jsme se nad stavem své církve i nad posláním, které nám Pán v tomto čase ukládá. Žijeme uprostřed socialistické společnosti a svůj kladný vztah k úsilí o vytvoření společenského řádu, v němž by každý člověk mohl být šťasten a žít v míru, jsme vyjádřili v telegramu panu prezidentu republiky dr. Gustávu Husákovi i panu ministru kultury ČSR doc. dr. Milanu Klusákovi CSc. Chceme se podílet na každém dobrém úsilí o utvrzení spravedlivého míru mezi lidmi a národy, protože náš Stvořitel nechce, aby se lidstvo rozvrátilo nedostatkem pokoje, svobody a spravedlnosti.

S radostí jsme slyšeli z úst odstupujícího synodního seniora o některých nadějných jevech v životě církve: Církev žije ve svých věrných. Noví služebníci Slova se hlásí k dílu. V církvi stoupá obětavost, projevem lásky ke Kristově věci jsou nové a obnovené modlitebny. Sílí touha po jednotě lidu Kristova, byl dokončen nový překlad bible a v dohledné době má vyjít i nový zpěvník.

Jsou však i věci, které nás zarmucují. S bolestí pozorujeme vyprahlost srdcí a mdlobu víry mnohých. Myslíme tu nejen na bezpočet bratří a sester, kteří stojí na okraji církve a jsou evange-

elickými křesťany už jen podle jména, ale také sami o sobě s lítostí vyznáváme, že naše horlivost umdlévá a že přestáváme být solí a světlem. Zapomínáme na ty nejmenší mezi námi, i na lidi staré a opuštěné, trpící a nemocné. /Mat.25,31-45/ Nedovedli jsme pro ně vždy vytvářet bezpečný a teplý domov. Nedovedli jsme být pomocníky v jejich nouzi.

Chceme společně s vámi prosit o nové dary Ducha svatého a o nové vykročení v poslušnosti Evangelia. Chceme se spolu s vámi povzbudit k nové věrnosti lidu Kristova, a to i v jeho nejmenších shromážděních, k modlitbám a chvalozpěvům v rodinách i v osobním životě, k dychtivému očekávání na Boží slovo ve společenství i v osobní četbě bible, k radostné vděčnosti za svátost křtu, k slavení přítomnosti Kristovy u stolu Páně, k vytrvalým přímluvám za církve i za svět.

Vítáme každé duchovní hledání a každý příslib obnoveného života pod vládou Ducha svatého. Naše kořeny jsou v husitské i bratrské reformaci české. Navíc jsme byli zbožaceni důrazy reformovanými i luterskými. Jsme tedy společenstvím, které čerpá z různých tradic a neuzavírá se živému oslovení ze zvěsti Písma a jeho důsledků. Uvědomujeme si, že je to cesta náročná, a proto se musíme učit trpělivě naslouchat jeden druhému a neprosazovat svá vlastní stanoviska bez ohledu na druhé. Při společné svaté večeři Páně jsme prožívali hlubokou jednotu. Přes mnohé různosti v názorech i postojích jsme přijali ujištění Kristovo o jeho milosti jako dar i úkol k hledání stále hlubší jednoty ve sborech i v církvi.

Jsme Kristem voláni k svědecké službě, neboť všichni lidé mají podle Boží vůle slyšet evangelium smíření. /1.Tim.2,4/

Zveme vás všechny, horlivé i zemdlené, kazatele, presbytery i bratry a sestry v jakémkoliv sborové službě k nové věrnosti Ježíši Kristu. On sám a on jediný nás může posílit k následování, nově nás vyslat na svou vinici, zbavit nás únavy a bázně.

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

V Praze 22. října 1977

Dvacátý synod
českobratrské církve evangelické

Zápis o 1.zasedání XX.synodu

čtvrtek 20.října 1977 od 19,30 do 23,45 hod.

Zasedání bylo zahájeno společným zpěvem písně č.51.

Jednání synodu zahájil syn.sen.Dr.V.Kejř, který ve svém úvodním slovu vyslovil přání, aby tento synod naší církve byl synodem pravdy, odvahy postavit hráze proti všemu, co církvi škodí, a aby našel klíč k otevření nové cesty.

Dr.J.Pokorný přečetl seznam zesnulých církevních pracovníků, kterých vzpomenul synod povstáním.

Syn.sen. Dr.V.Kejř představil synodu bratry a sestru, kteří byli ordinováni v době mezi synody: Fér Jaroslav, Opočenská Jan, Drápal Jan, Matulová Věra, Nečas Jaroslav, Otřísal Michael a Větrovský Stanislav. Syn.sen. je pozdravil podáním ruky a vyprosil jim jménem církve Boží požehnání do jejich služby.

Synod byl ustaven zjištěním přítomnosti členů, povoláním náhradníků. Bylo zjištěno 96 přítomných řádných členů synodu. Následoval slib synodálů a společná píseň č.89.

Synod pak přikročil k volbě zapisovatelů a skrutátorů. Dr.J.Křivohlavý navrhl za zapisovatele: Pro první zasedání J.Sklenář a Dr.L.Chyba - pro druhé zasedání C.Horák a J.Čeliš - pro třetí zasedání Z.Soušek a J.Michalová - a pro páté zasedání B.Hájek a i.g. Hájek. Jako reserva J.Staněk a ing. J.Huml. Pro čtvrté bohoslužebné zasedání není zapisovatelů potřeba.

Tento návrh byl přijat jenomyslně, aklamací.

Za skrutátory byli navrženi a jednomyslně aklamací přijati M.Rozbořil, M.Frydrych, J.Kabíček, ing. V.Jech, Dr.P.Pištora a J.Jelínek.

Na návrh Dr.A.Sklenáře byl za předsedu synodu zvolen syn.sen.Dr.V.Kejř. Verifikační komise byla navržena a jednomyslně schválena v tomto složení: prof.Dr.J.Smolík, Dr.J.Veselý a Dr.E.Wagner.

Další členové předsednictva synodu byli z několika navržených kandidátů ~~byli~~ zvoleni takto: za duchovní Dr. V. Brož a J. Čapek, za kultu Dr. J. Ondra a za laiky M. Lešikar a Dr. J. Huml. Tato volba byla provedena tajným hlasováním. Počty hlasů: Brož 90, Čapek 51, Ondra 74, Lešikar 72 a Huml 62.

Za právního poradce synodu byl povolán Dr. P. Šimek.

K účasti na synodu s hlasem poradním byli přijati Dr. Vl. Čapek a br. Miloš Šourek, dřívější členové SR. Za mládež Dr. Gaus, Sokol, Kovářová, Ženatý a Nohavica.

Na návrh br. Žárského byl jako další účastník synodu s hlasem poradním aklamací /52 hlasy/ přijat br. Vydrár z Třebíče.

Následoval dodatečný slib, který složil právě se dostavivší br. MUDr. V. Dědek, čímž počet synodálů se zvýšil na 97.

Na návrh z pléna synod pak přikročil k projednání b. 7, připraveného pro 2. zasedání, a to k volbě dvou stálých kontrolorů celocírkvního hospodaření. Na návrh br. Dusa byli jednomyslně aklamací zvoleni za kontrolory bři Lajner a Franců, za náhradníka br. Bleha.

Po úvodní debatě s uváděním jmen různých kandidátů byla pak zvolena komise pro poselství XX. synodu /bod 8 z 2. zasedání/. Tajným hlasováním byli do komise povoláni tito bratři: Dr. J. Křivohlavý /68 hlasů/, M. Heryán /64 hlasy/, J. Bateika /56 hlasů/ a Dr. J. Smolík /50 hlasů/. Dr. Hlaváč, který v 1. kole voleb dostal 48 hlasů byl pak aklamací v užší volbě /protikandidát P. Smetana 44 hlasy/ zvolen jako pátý člen komise 59 hlasy.

Nato byl schválen navržený program jednání XX. synodu s těmito změnami, které formuloval na základě předcházející široké diskuse Dr. Škarvan: 1. Komise pastýřské péče, která omylem nebyla zvolena na minulém synodu, bude ustavena po projednání b. 4 z 3. zasedání, 2. projev zástupce státní správy p. Černého bude zařazen jako bod 13 a/, 3. ředitel Jelínek z SVC ČSR bude moci pozdravit synod při sobotním zasedání.

Poté byly schváleny návrhy textů telegramů prezidentu republiky a ministru kultury ČSR.

Zástupce státní správy, náměstek Dr P.Černý, pozdravil synod jménem sekretariátu pro věci církevní ČSR. V první části svého příspěvku se zevrubně rozhovořil o hlavních úkolech a perspektivách rozvoje socialismu v naší vlasti, v druhé části pak upozornil na dosud komplikovaný vztah mezi státem a naší církví a vyslovil naději, že XX.synod se soustředí na řešení tohoto problému.

Bylo přistoupeno k volbě nového synodního seniora. Dr Škarvan ve svém úvodním slovu oznámil synodu jména kandidátů, kteří získali předběžný státní souhlas k volbě: Na synodního seniora brá M.Hájek, Dr J. Hlaváč a J.Batelka. S lítostí konstatoval, že br sen.Batelka se kandidatury z vážných důvodů vzdal. Na funkci náměstka syn.sen. pak mají souhlas státní správy M.Hájek, Dr Hlaváč a Dr Pokorný, který by však hned v prvním kole musel získat 2/3 většinu hlasů, protože na stejnou funkci kandiduje už po třetí. Titíž mají souhlas i na místo třetího duchovenského člena SR.

Po provedené tajné volbě syn.seniora skrutátoři zjistili, že bylo odevzdáno 97 platných hlasů, z nichž na jméno

M.Hájek	bylo odevzdáno 52 hlasů
Dr Hlaváč	25 "
J.Ruml	13
M.Brož	1
bílých lístků	6

Předsedající syn.sev. Dr.V.Kejř oznámil synodu, že novým syn.seniorem byl právoplatně zvolen 52 hlasy br.konsenior M.Hájek z Gottwaldova a zeptal se jej, zda volbu přijímá. M.Hájek volbu přijal. V krátkém projevu vzpomněl, že před XX lety přijal důstojenství úřadu kazatelského, nad které nezná vyšší. Dodal pak, že při jetím úřadu syn.sen. přijal úřad těžší a zodpovědnější.

Před volbou náměstka syn. sen. vyslechl synod právní výklad br.Dr Šimka o možnosti rozšířit kandidaturu na toto místo i o jména bratří R.Firbase a E.Otřísala. Přítomní zástupci stát.správy Dr Šimkovi potvrdili, že státní souhlas pro tyto dva kandidáty je rozšířen i na funkci náměstka. Při provedené skrutaci bylo sečteno 97 hlasů, z nichž na jméno

Dr Pokorný	bylo odevzdáno 50 hlasů
Dr Hlaváč	28 "
E.Otřísal	14 "
R.Firbas	2 "
J.Ruml	1 hlas
bílé listky	2

Místopředseda sen. M. Brož, který převzal předsednictví již před první volbou náměstka, oznámil, že Dr. Pokorný nezískal potřebnou 2/3 většinu, takže musí být provedena užší volba mezi kandidáty Dr. Hlaváčem a B. Otřísalem. V druhém kole bylo odevzdáno 96 hlasů, z nichž Dr. Hlaváč získal 54 hlasy

B. Otřísal 40 hlasů

bílé lístky byly 2.

Byl tedy právoplatně zvolen náměstkem sen. sen. br. Dr. J. Hlaváč. Na dotaz předsedajícího prohlásil, že volbu přijímá.

Následovala volba třetího laického člena SR. Z odevzdaných 97 hlasů získali br. M. Lešíkar 61 hlasů

R. Žárský 22 "

V. Chadim 12 "

E. Falátek 2 hlasy.

Protože M. Lešíkar nezískal požadovanou 2/3 většinu, byla provedena užší volba mezi bratřími Žárským a Chadimem. Po provedené volbě bylo sečteno 97 hlasů, z nichž na jméno

V. Chadim znělo 55 hlasů

R. Žárský 36 "

bílých lístků bylo 5

neplatný 1

Byl proto právoplatně zvolen třetím laickým členem SR br. V. Chadim. Volbu přijal.

Při volbě za třetího duchovenského člena SR bylo odevzdáno 95 hlasů.

Na jméno Dr. J. Pokorný zněla 61 hlasů

B. Otřísal 26 "

R. Firbas 6 "

bílé lístky byly 2.

Při volbě prvního duchovenského náhradníka SR bylo odevzdáno 96 hlasů. Na jméno J. Batelka bylo odevzdáno 52 hlasy

B. Otřísal 31 "

R. Firbas 8 "

B. Bašus 1 hlas

J. Ruml 2 hlasy

Bílé lístky byly 2.

Byl zvolen právoplatně prvním duchovenským náhradníkem br. J. Batelka, který volbu přijal.

Při volbě 3.náhradníka z řad laiků / protože 3.náhradník V.Chadim byl zvolen do SR/ byly odevzdány 93 hlasy, z nichž znělo na jméno

M.Lešíkar 56 hlasů

R.Žárský 28 "

E.Falátek 9 "

Byl tedy za 3.náhradníka z řad laiků právoplatně zvolen br.M.Lešíkar, který volbu přijal.

Při polední volbě 2. a 3.náhradníka z řad duchovních bylo odevzdáno 97 hlasů, z nichž získali B.Otřísal 82 hlasy

R.Firbas 66 "

J.Ruml 13 "

J.Miřejovský 3 hlasy

B.Bašus 2 "

a kromě toho bří Betka, Brož, Rozbořil Dr Veselý po 1 hlasu a 1 byl bílý. Volba byla provedena tajně podle usnesení synodu tím způsobem, že každý volič vepsal na lístek 2 jména.

Byl tedy za 2.náhradníka z řad duchovních zvolen právoplatně br.B.Otřísal, a za 3.náhradníka br.R.Firbas. Oba volbu přijali.

Modlitbou sestry M.Hofmanové a společnou písní 237 bylo toho první zasedání ukončeno ve 3,45 hod.

Zapsali

J. Sklenář

Dr L. Chyba

Zápis z 2.zasedání XX.synodu ČCE v Praze 21.října 1977.

V 7,45 modlitební chvíle vedená br.Dr.Dědkem : píseň č.138, výklad Ez 3,17 a několik krátkých modliteb synodálů.

Za řízení M.Brože zahájeno v 8,05 písní č.315, čtením Písma sv. /J 16,32-17,17/ a modlitbou s J.Kvízové. Přítomno 97 synodálů.

Poněvadž se nově dostavil delegát synodu far.Jan Miřejovský, který nemohl být přítomen včerejšímu 1.zasedání, složil předepsaný slib do rukou předsedy synodu.

Předsedající sen.Brož oznámil procedurální postup a spisy došlé synodní radě v posledních dnech a předané předsednictvu synodu : spis konsen.Pavla Pellara o řádu pastýřské péče, stížnost Jana Šimsy na synodní radu, odvolání Miloše Rejchrtů proti rozhodnutí syn.rady. Další spis má formální závadu, že obsahuje pouze strojem psané podpisy. B toho důvodu nemůže být zatím projednáván.

Pokračováno podle schváleného programu bodem 4, t.j. slovem synodního seniora Dr.V.Kejře k církvi na ~~xxx~~ závěr funkčního období. Projev byl ^{po předání} rozdělán cyklostilovaný pod názvem "Zpráva synodního seniora XX.synodu" a je přiložen k zápisu.

Sen.Brož poděkoval Dr.Kňážířovi a dal slovo Dr.Škarvanovi /bod č.5/.

Dr.Škarvan úvodem ke zprávám č.8, 9 a 10 připomněl, že pokračujeme v díle tolerančních otců: opatření kazatelů, chrámů a organizační výstavba církve. Druhá část zprávy č.8 byla již překonána vývojem, totiž udělením důtky s výstrahou. Výtisky tohoto nálezu byly rozeslány do sborů 8.října a další je ještě možno obdržet. Zprávu syn.seniora Dr.Kejře pokládá Dr.Škarvan za součást zprávy synodní rady. Syn.rada je ochotna zodpovědět všechny dotazy, prosí jen, aby byly věcné. Nález není projevem nelásky, chtěl jen bratry varovat. Chtěli bychom, aby XX.synod byl cestou ke smíření v lásce a pravdě.

M.Brož vyhlašuje 10-minutovou přestávku /9,25-9,35/ pro rozdání tištěných materiálů :

- 1.Zpráva synodního seniora Dr.Kejře XX.synodu
- 2.Historická studie dr.B.Valěše "Volby do synodní rady 1918-1975"
- 3.Rozhodnutí synodní rady ve správním provinění... č.j.1697/77 z 8.října 1977
- 4.Návrh na alternativní řešení otázky ~~řešení~~ řádu pastýřské služby, péče a kázně - TISK 14 B/.

Po přestávce v 10,35 řízení zasedání převzal Dr.Jar.Ondra. Do ~~diskuse~~ diskuse již před zahájením rozpravy přihlášeno 16 jmen. Br.V.Chadim navrhuje omezení řečnické lhůty na 3 minuty. Návrh přijat. Dr.Šimek připomíná, že předsedající musí odejmout diskutujícímu slovo po třech minutách. M.Hájek doporučuje, aby řečníci neopakovali, co už bylo řečeno jiným, a předsedající aby je na to upozornil.

B.Ostříal se vděčně přiznává k důrazu ve zprávě SR na instituční církve. Vždy měla církve své pevné řády a pořádky. Nesouhlasí s vylíčením, že existuje v církvi skupina odmítající instituční církve. Meritum věci je v něčem jiném: v odpovědnosti církve za společnost. Ve zprávě SR by čekal více zmínky o konkrétních bolestech církve

P.Tůma: Jediným cílem zprávy SR je připravovat synod na přijetí kázeňských opatření. Synodní rada tají výsledky jednání se státní správou. Důsledkem je hromadění odpovědnosti na bedrech několika jedinců. Neukládejme takové břemeno synodní radě. Dle CZ má SR skládat počet synodu ze svých jednání. Podává k věci písemný návrh.

Dr.J.Hlaváč podává 2 návrhy: návrh na usnesení o vstupu naší církve do Světového luterského svazu za předpokladu zachování členství ve Světovém reformovaném svazu. Návrh je podáván s ohledem na sbory dříve a.v., zejména v Č.Těšíně. Druhý návrh doporučuje, aby bohoslovci na KF byli připravováni na službu ve sborech původně luterských.

R-Šárský připomíná slova Ježíše ^{remiáše} "Pokoj , pokoj, a není žádného pokoje". Synodní senior mluvil o synodu pravdy. Zpráva SR však nebyla v něčem objektivní. Otázka ekumenické spolupráce: proč neexistuje praktická spolupráce mezi sbory ?

J.Čapek: Chybí uvedení motivu, jímž se zastání se bratří. Podání 31 bylo projevem důvěry k socialistickému státu, pešano loyálně k SR. Udělené dárky se nedají opřít o žádný platný církevní řád. Navrhuje, aby je SR stáhla zpět. Do sborů byly rozeslány argumenty br.Dr.Kejře vůči Dr.Trojanovi a otázky , nebyly však uvedeny odpovědi Dr.Trojana. ^{Předsedající poprvé napomíná} ~~galerii pro její potlesk.~~

J.Doležal podává návrh na theol.rozhovory o konfliktních problémech. K rozhovoru v dostatečné míře dosud nedošlo, proto anarchie. Nechť si v rozhovorech všichni uloží radostnou kázeň.

V.Pistor problematizuje obvinění forem činnosti u určitých bratří, že se scházejí, aby se radili. Jakou mají možnost, je-li jim bráněno v účasti na pastorálkách a kursech ? Je řešením postih jinak smýšlejících bratří ? Oběma stranám jde o církve a

o její jednotu.

D.Molnár: Pro lásku nelze nechat bratra v omylu, bludu a hříchu. Je nebezpečí, že si zvykneme na hřích. Čin 31 byl nebratrský vůči SR a její důtka správná. Navrhuje schválit zprávu SR.

J.Ruml nemohl souhlasit s druhou částí zprávy SR, ale má výhrady i k první části. Angažovanost nestačí, je nutná andělská stráž církve. Podstata života není racionální.

J.B.Šourek: Neobjektivní vyličení jednání bratří bylo rozesláno do sborů. Můžeme vysvětlovat činy jiných z nečestných počinů? Jednotu církve lze rozbít ~~na~~ různými věcmi; neměla by však být rozbita růzností náhledů na stejnou společnost, věcmi předposledními. Navrhuje zprávu SR přijmout pouze jako informaci.

Ing.Žďárek diskutuje k 8 tezím theol.ČO. Postrádá antiteze. Monolog v církvi nikdy nebyl a není užitečný. 6. teze učitelů KF odmítá nátlakové akce; týden předtím profesor téže fakulty se obrátil dopisem /uveřejněným v Kost.jiskrách/ na národní radu církve ve Spojených státech, aby se podobnou akcí zastaly navracení dětí paní Žlutkynové. Podání 31 bylo uplatněním petičního práva občanů.

B.Laštovka: Včera byl přiznán odborník pro zprávu SR s hlasem poradním, jakoby ji synodálové nečetli. Doporučuje přijetí zprávy SR jako celku.

E.Falátek zmiňuje, že odbor pro organizaci církv.práce provedl anketu o využití času farářů. Dotazník byl rozeslán 20 vybraným farářům, odpověděl jen jeden. Někdy mnoho mluvíme o právech, ale zapomínáme na povinnosti. Jaké je pracovní úsilí farářů, nerozptylují se příliš jinou činností?

Ing.Herold upozorňuje, že je nedůstojno odnímat řečníkovi slovo uprostřed věty. Předsedající dr.Ondra výtku přijímá.

Sestra Hofmannová se staví za to, co proslovili bratři Čapek, Ruml, Doležal, Pistor, Žárský a Žďárek. Nesmíme zdůrazňovat jednotu církve tak, abychom si zastřeli výhled k budoucí pravé jednotě. Připomíná slova z přílohy č.6 na str.11 a 15. Chceme všech na podezření rozptylovat. Předložená zpráva SR neprojevuje dost bratrského ducha.

Předseda synodu dr.Kajř upozorňuje, že na galerii je muž, který průběh jednání nahrává na magnetofon. Žádá, aby mu dotyčný sdělil, pro koho to dělá.

J.Kvízová považuje ve zprávě SR za pomýlené rozdělení na institucionální církev a charismatické ~~sk~~ skupiny, které tato chrání. Celá církev je charismatickým tělem! Hrozí nebezpečí zbytnění určitého charismatu /na př.mluvení jazyky/, jako v posledních akcích správního charismatu.

P.Smetana projevuje radost, že theologický PO /poprvé po letech/ zaujal jasné stanovisko, ale vyjadřuje politování, že se tak stalo právě v této situaci. K antitezi č.5 cituje z Bratrské konfese čl.6 odstr. 4 a 6 povinnost, kterou konfese ukládá vrchnosti. Navrhuje přepracování osmi tezí KF.

Předsedající dr.Ondra váhá udělit slovo br.Vydráři, který je účastníkem synodu s hlasem poradním. Dr.Šimek podává vysvětlení, že účastníci s hlasem poradním se mohou účastnit rozpravy, pro podání jejich návrhů je potřebí podpora alespoň 1 řádného synodála. Po tomto vysvětlení uděleno slovo prof.Vydráři.

F.Vydrář připomíná situaci v době příprav rodinného zákona. SR tehdy žádala, aby členové církve neposílali podání na úřední místa. Mnozí neuposlechli, státní správa s nimi jednala, znění zákona bylo změněno, jednota církve nebyla ohrožena. navrženého

R.Žárský vznáší protest proti způsobu podávání zpráv v 8. dokumentu /Zpráva SR/. Není možno je posoudit, není-li slyšena druhá strana. SR užila psychologického nátlaku vůči zastupitelstvu a nyní vůči synodu. Můžeme být v církvi na kterékoli rovině přesvědčení o neomylnosti? Připojuje se k návrhu J.B.Šourka, aby zpráva byla přijata jako informace. /Potlesk na galerii./

Předsedající dr.Ondra podruhé napomíná ke klidu s výstrahou, že při dalším porušení bude již jednání prohlášeno za důvěrné. Po tomto napomenutí již nedošlo k žádným rušivým projevům.

Prof.Smolík byl zaujat projevem br.synodního seniora. Synod by se měl zabývat příčinami úbytku počtu členů o 20.000. /Baptisté v Sov.svazu rostou, na Západě nerostou./ Odpoutat se od duchovních základů a stát se hnutím ovlivňovaným tlaky zvenčí je nebezpečné. Řády nejsou poslední věcí, jsou věcí dohody, ale vybočování z nich je chybou. Ani zastávání bratra není poslední věcí. Je nutné porozumění pro stanovisko druhých.

Bašus: Snažujme se vymýtit emocionálnosti, tím více, čím je případ ožehavější a čím výše jsme postaveni. Cituje Hemingwaye a Saroyana: Když se rozhněváte, buďte ^{hroty}dobří ^{le} a spravedliví.

J.Čapek: Je dobré, že úvod fakulty k 8 tezím byl vynechán /podkládání protisocialist.záměrů/ Rád by zachoval svůj studentský respekt k profesorům fakulty, ale takto je mu to nesnadno. Podle jedné z tezí někteří jednotlivci usilují zatlačit církev do illegality, tito "někteří jednotlivci" však naopak usilují o legalitu. Nejde o zastávání ~~círky~~ a udržení církve, nýbrž o zastávání slabých a uchování jejich práv. Tichost není němota.

J.Ruml dokončuje svůj příspěvek s citáty Dostojevského a Werfla o metafyzickém strachu /ze smrti, z hříchu sebezbožnění/ Právě lojalita státu se mění lojalitou Kristu

P. Tůma podává návrh nepřijmout zprávu SR a to ne z důvodů nedůvěry k ní, nýbrž proto, že neplní ustanovení CZ, bod 7.

Ing. Žďárek doplňuje svůj první diskusní příspěvek vysvětlením: dopis profesora KB do USA ve věci dětí Žlutkynových pokládá za správný. Na synodech byl vždy proto, aby kdo má církvi co říci, aby to říci mohl. Zprávy SR mají být objektivní, aby nepůsobily tíseň svědomí synodálů. Lituje, že dopis 31 nepochopila SR jako snahu pomoci jí. Druhou část zprávy SR nemůže schválit.

L. Hofmannová: Vážné je, že v dokumentech SR jsou bratři obviňováni z bludu a svévole. Ve Starém zákoně jsou svévolníky nazýváni ti, kteří od Pána Boha odpadli, což je hrozný soud nad jejich vírou.

Prof. Vydráň připomíná rozmanitost názorů v církvi apoštolské: církve přesto neztratila jednotu a rostla. I naše církve se unese ve svých rozdílech, bude-li se podřizovat jednomu Pánu.

J. Staněk: Institucí se rozumí doba úpadku církve, ale biblicky tomu tak není. Dokud apoštolské sbory žily pod firmou židovství, mohly si dovolit diskusi skupin. V ohrožení gnozí se však církve brání administrativně, eliminuje možnost konfliktů.

V 11 hod. předsedající přerušuje rozpravu. Příhlášení byli ještě: br. Hudec, Hromádka, Šourek, Heryán, Smetana a Laštovka. Závěrečné slovo uděleno Dr. V. Kejřovi. Ten vyjadřuje bolest nad některými výtkami na adresu SR: Jsem jedním z těch, kteří sedí na lavici obžalovaných! Ve svém úvodním kázání a při představování vikářů i v dnešní zprávě jsem řekl vše, co jsem chtěl církvi říci. SR řekla to, co považovala za svou povinnost. Mysla mnoho protřpět, ^{i přetrvávat} ale víc už unést nemohla. Nemám již dost sil, vy rozhodnete, zda zprávu přijmete nebo ne.

V 11,05 přejímá předsedání Dr. Ing. Jar. Huml. Přikročeno k projednávání 9. bodu programu - návrhy na změnu círk. zřízení.

Úvodní vysvětlení podává Dr. Škarvan. K návrhu změn CZ byl proveden průzkum ve sborech a seniorátech. Je potřebí dvoutřetinové většiny hlasů synodálů a shody s vyjádřením konventů. Nebude-li dosaženo shody, musí se jednat dále podle CZ.

J. Hromádka připomíná ze zkušenosti skrutátora při jednom z minulých synodů, že pro absenci 2 synodálů nemohlo být dosaženo rozhodnutí.

Vyhlášena přestávka od 11,10 do 11,20.

J. Soběslavský připomíná, že podle Řádu o správě církve par. 31 bod 1. náhradníci se volí na poloviční dobu. ~~Exx~~ Toto ustanovení je nutno uvést v soulad s CZ. Dr. Huml vysvětluje, že se náhradníci také volí na šest let, pouze o jedno tříletí později.

J.Soběslavský trvá na svém výkladu.

J.Kovář doporučuje rozpravu. Zamítnuto většinou hlasů.

P.Pellar: Měníme čl.4 CZ. Je to zásadní rozhodnutí týkající se všech správních orgánů církve. Řád o správě církve činí výjimku poše pro staršovstva. Předsedající Dr.Huml připomíná, že v materiálech synodu je návrh, aby SR provedla příslušné úpravy v církevních řádech. ~~Synod~~ Synod hlasováním schválil, že se jedná o změnu CZ.

Přikročeno k hlasování o návrzích na změny CZ a Řádu o správě církve. /TISK č.11./

Návrh č.I : pro 77 hlasů, proti 14 hlasů, přijato

Návrh č.II: pro 56 hlasů, proti 34 hlasy, nepřijato

Dr.Škarvan upozorňuje, že výsledek hlasování synodu k bodu II. je v rozporu s usnesením většiny konventů a návrh proto musí být vrácen do sborů a seniorátů.

M.Heryán a M.Rozbořil zdůrazňují, že dle CZ synod je povinen odlišné rozhodnutí církvi zdůvodnit. Z.Soušek doporučuje, aby 1-2 z nesushlasících uvedli své důvody. Názor B.Bašuse, že vysvětlením je, že návrh nedosáhl kvalifikované většiny, odmítá Dr.Šimek poukazem na par.27, dle něhož musejí být uvedeny důvody.

Návrh č.III: 83 hlasů pro, 5 hlasů proti, přijato

Návrh č.IV : 36 hlasů pro, 52 hlasů proti, nepřijato.

Pipomínku P.Smetany, že změna odmítnutá dvěma synody padá a že tento synod je druhý, který o věci jedná, byla odmítnuta Dr.Humlem: minulý synod o věci jen jednal, ale neusnášel.

M.Brož navrhuje, aby bratři Bašus a Smetana formulovali zdůvodnění pro konventy, proč synod neschválil změny č.II a IV.

M.Heryán uvádí tyto důvody: církev potřebuje možnost častějších rozhovorů; dvouletý rytmus synodů lépe odpovídá rytmu konventů. Z.Soušek doplňuje poukazem na mno ství materiálu, které se nahromadí za dva roky - tím více by ho bylo za tři roky.

J.Pumr připomíná rozdíl: pro II.návrh hlasovala většina synodálů, kdežto u IV.návrhu proti.

J.Kovář: Konventy se mají konat před synodem a ne po něm.

Schváleno, aby bratři Bašus a Smetana formulovali zdůvodnění rozhodnutí o dvouletém cyklu synodů a odmítnutí výjimky z omezení věkem 70 let.

J.Soběslavský připomíná, že je nutno upravit Řád o správě církve čl.31 odst.1, věta 11. Schválena změna dle TISKU č.11 s 2: ~~odst. 2d~~ 2d v upraveném znění: "y jedenáctá věta se vypouští".

Dále byl odsouhlasen oddíl 2. TISKU č.11 na str.2: "Synod se usnáší na těchto přechodných ustanoveních.... kde se toho

V 11,50 se předsednictví ujal Dr.J.Ondra. Jednáno k bodu 10 programu o návrzích vzešlých z rozpravy o zprávě SR.

Návrh č.1 Dr.Hlaváče :

"XX.synod českobr.církve evangelické vděčně uznává vzájemně se zbohacující tradice býv.luterských a reformovaných sborů. Pověřuje synodní radu, aby zahájila jednání o vstupu naší církve do Světového luterského svazu za předpokladu, že tím nebude dotčeno naše členství ve svazu církví presbyterních." Schváleno akla-
mací.

Návrh č.2 Dr.Hlaváče :

"Synod bratrsky žádá KF, aby při případně bohoslovců pamatovala na jejich případnou službu na býv.luterských sborech."

J.Miřejovský podotýká, že sjednocením jsme přestali být církví reformovanou i luterskou, stali jsme se presbyterní církví českobratrskou evangelickou. M.Hájek navrhuje přejít přes návrh k dennímu pořádku, což bylo odhlasováno.

Návrh č.3 J.Doležala :

"XX.synod ukládá synodní radě, aby v období do XXI.synodu pořá-
dala bohoslovecké rozhovory o základech naší víry s ohledem na
konfliktní projevy a postoje v církvi trvajících. Cílem rozhovorů
nechť je nalezení věroučné jednoty s bedlivým ohledem na svědec-
tví Písem."

Návrh přijat

Návrh č.4 P.Smetany /doplňený M.Hájkem/ :

"Synod ukládá synodní radě, aby poradní odbor theologický znovu
promyslel a přepracoval 8 thesů učitelů Komenského fakulty."

48 hlasů pro, 27 proti, 15 se zdrželo. Návrh přijat.

Návrh č.5 J.Sklenáře jménem moravskoslez.seniorátu :

"Synod děkuje synodní radě, že ve své činnosti měla neúnavně a
soustavně na mysli duchovní prohlubování života našich sborů.
Synod děkuje synodní radě za věrné, statečné a trpělivé zastá-
vání zájmů církve v jednání se státní správou. Synod ze zprávy
SR vyrozumívá, jak tato jednání nebyla lehká, hladká a snadná.
Podání 31 je svědectvím o určité pochopitelné netrpělivosti círk-
ve, že tato jednání nedošla vždy a brzy svých cílů.
"V důvěře, kterou chceme posílit v celé církvi, že nejsme a ne-
budeme vydáni nikomu všanc, protože nás Pán Bůh drží a chrání ve
Své dlani, synod zprávu synodní rady přijímá."

Po několika faktických poznámkách podává návrh synodní senior
M.Hájek, aby byly nejprve přečteny všechny návrhy.

Návrh č.6 seniora B.B.Bašuse :

"Synod tu část zprávy synodní rady, přednesenou synodním seniorem, schvaluje jako podklad pro budoucí práci církvi, a tu část zprávy SR, uvedenou synodním kurátorem, bere na vědomí."

V další části jednání byl návrh přijat 57 hlasy.

Návrh č.7 P.Tůmy :

"Synod nepřijímá zprávu synodní rady pro XX.synod a to nikoli z důvodů nedůvěry k synodní radě, ale proto, že nemůže na základě předložené zprávy plnit bod 7. par.27 církevního zřízení, totiž zkoumat a kontrolovat činnost synodní rady a synodního zastupitelstva. Synod připomíná synodní radě, že je povinna informovat synod konkrétně, podrobně a úplně o všech jednáních s orgány státní správy, o svých vlastních opatřeních a o jednáních synodního zastupitelstva."

Návrh č.8 sen.D.Molnára :

"Synod přijímá zprávu synodní rady s doplněním ~~Slova~~ ^{Slova} ~~zprávy~~ synodního seniora k církvi jakou součástí této zprávy."

Návrh č.9 br.Ing.M.Žďárka :

"Navrhuji, aby XX.synod hlasoval o zprávě SR, rozdělené na 2 části: 1/ tisk č.8 str.1-4 mimo posledního odstavce + tisk č.9 2/ tisk č.8 str.4 poslední odstavec dole až do konce."

Návrh č.10 J.B.Šourka :

"Synod byl informován synodní radou o situaci církve v souvislosti s podáním 31. Pro složitost celé situace a protože synod má úzkost z retržení jednoty v církvi, přijímá tuto část zprávy jen jako informaci."

Předsedající Dr.Ondra označuje návrh sen.Bašuse za pozměňující. J.B.Šourek a jiní soudí, že Bašusův návrh není pozměňovací, nýbrž samostatný. Hlasováno, a k jen malá menšina se přiklonila k tomuto výkladu. Br.Žárský navrhuje rozpravu, předsedající odmítá. Přiročeno k hlasování o návrhu č.5 J.Sklenáře /za MSS/. Pro bylo 34 hlasů, proti 30, zdrželo se 26, návrh ^{Dr.Ondra} nepřijat. Dr.Pokorný poznamenává, že členové SR /o nichž se jedná/, nehlasovali.

Ing.Kocna se táže, se tisky 8, 9 a 10 se posuzují jako celek. Dr.Ondra odpovídá, že návrhy se týkají pouze tisku č.8.

Hlasováno o návrhu č.6: 57 hlasů pro, nezjištěn počet hlasů proti a abstencí.

Br.Tůma předkládá druhou část svého návrhu jako samostatný návrh. Podporuje Šourek. M.Brož navrhuje přejít přes další návrhy v této věci č 7-10 k dennímu pořádku. Velká většina akla-

mací odhlasovala, aby se přešlo k dennímu pořádku.

Ve 12,35 řízení přejímá senior M.Brož. Předkládá návrh na časový rozvrh^h odpoledního 3.zasedání synodu :

zahájení	14,00
projednání hlavního tématu synodu	do 15,45
nový katechismus	15,45-16,00
dokončení hlasování o návrzích ze zprávy SR	
a návrhy SR a konventů	16,00-16,45
schválení zásad nového rozpisu repartic	16,45-17,00
návrh textu Pozdrav XX.synodu sborům	17,00-17,30
společná píseň	17,30.

J.B.Šourek doporučuje neodhlasovávat. Většina však se aklamací vyslovila pro předložený návrh časového rozvrhu.

Zakončeno zpěvem písně č.11 ve 12,45 hod.

Zapisovatelé : J.Čeliš

C.Horák

Cyrl Horák

Jar. Čeliš

Dle záznamu přepsáno 21.X.1977, ~~xxix,xx~~ dokončeno v 19,50 hod.

Zápis z 3. zasedání synodu konaného v pátek 21.10.1977 odpoledne

Zasedání bylo zahájeno ve 14 hod. společným zpěvem písně 320 CZ, modlitbou a čtením Písma Ž 33, které vykonala sestra H. Hudcová ze Zábřehu. První částí zasedání předsedal místopředseda synodu b. far. J. Čapek. Podle jednacího řádu oznámil, že bylo doručeno vyjádření od dvanácti bratří a sester z Poděbradského seniorátu o situaci sboru v Ml. Boleslavi a manifest mladé generace "Děti kajícíků", na němž je uvedeno 22 jmen; má sloužit jako příspěvek k vnitrocírkevnímu rozhovoru.

Dotaz b. B. Šourka: Bude-li se o doručených přípisech jednat.

Dr. Šimek: Tím by se jednání účastnili nesynodálové. Není důvodu, aby byly čteny. Musel by to synod chtít a pokud bude čas.

B. Šourek: Když se někdo obrátí na synod, měl by jeho hlas být slyšen.

Mělo by se to udělat tak, jako na minulém synodu, aby podání přečetlo předsednictvo a synod informovalo.

Dr. Šimek: Takový způsob je možný.

Čapek: Předsednictvo podání přečte, posoudí a podá zprávu.

Téma: V podáních byla též stížnost na synodní radu. Jak s tím bude naloženo?

Dr. Šimek: Stížnost na synodní radu může podat jen člen synodu.

Dr. Ondra navrhuje přechod k dennímu pořádku.

Návrh br. Dr. Ondry odhlasován většinou.

Z. Soušek: Jaký čas bude vymezen na úvod k hlavnímu tématu synodu?

Dr. Ondra: Neomezovat, nehlásovat, přejít k dennímu pořádku.

Návrh Dr. Ondry odhlasován většinou.

Předseda vyzývá děkana Dr. A. Molnára, aby přednesl úvod k hlavnímu tématu XX. synodu. Úvod přiložen. Příloha I.

Po předneseném úvodu připomíná předsedající J. Čapek, že senioráty měly prodiskutovat jednotlivé oddíly a připravit k nim své diskusní příspěvky. Dotazuje se, zda to opravdu připravily a zda tomu má být dána přednost.

Dr. Kejř: Tyto příspěvky mají být slyšeny nejdříve. Tím bude v diskusi uspořen čas.

J. Čapek zjišťuje, že všechny senioráty jim určené oddíly probraly a příspěvky připravily. Ptá se synodu, zda má být v diskusi dána přednost příspěvkům ze seniorátů. Většina synodu souhlasí

Přistoupeno k příspěvkům ze seniorátů.

I. Pověha církve /elaborát - tisk 6 - ~~st~~ odstavec 1-15/:

Za Hradecký seniorát promluvil sen. M. Brož. Jeho příspěvek přiložen. Příloha II.

Za Pražský seniorát promluvil B. Otřísal. Jeho příspěvek přiložen. Příloha III. Otřísal připojil k příspěvku návrh viz níže.

II. Poslání církve /elaborát - odst. 16-21/:

Za Poděbradský seniorát promluvil sen. D. Molnár. Jeho příspěvek přiložen. Příloha IV.

Za Chrudimský seniorát promluvil J. Doležal. Jeho příspěvek přiložen. Příloha V. Připojil návrh, viz níže.

III. Církev, do které patříme: Obdarování a obžaloba. Jednota Kristova lidu /elaborát - odst. 22-28/:

Za Poličský seniorát promluvil J. Sládek. Jeho příspěvek přiložen. Příloha VI.

Za Jihočeský seniorát promluvil C. Horák. Jeho příspěvek přiložen. Příloha VII.

IV. Dílo zvěstování /elaborát - odst. 29-36/:

Za seniorát Západočeský promluvil sen. Z. Laštovka. Jeho příspěvek přiložen. Příloha VIII.

Za Horácký seniorát promluvil J. Trusina. Jeho příspěvek přiložen. Příloha IX.

V. Služba pastýřská. Dar vidění. Bohoslužba /elaborát - ~~st~~ odst. 37-46/:

Za Ústecký seniorát promluvil br. J. Šplíchal. Jeho příspěvek přiložen. Příloha X.

Za Brněnský seniorát promluvil M. Rozbořil. Jeho příspěvek přiložen. Příloha XI.

VI. Sbor /elaborát - odst. 47-56/:

Za Liberecký a Východomoravský promluvil L. Horák z Libereckého seniorátu. Jeho příspěvek přiložen. Příloha XII.

VII. Církev a svět /elaborát - odst. 57-64/:

Za Moravskoslezský seniorát promluvil J. Hromádka. Jeho příspěvek přiložen. Příloha XIII.

Před další diskusí navrhuje E. Falátek, aby příspěvky byly zkráceny na 3 min.

P. Tůma navrhuje přejít k dennímu pořádku.

Předsedající J. Čapek dává hlasovat, jen 39 hlasů pro návrh P. Tůmy. Hlasováno o návrhu E. Falátka - jen 36 hlasů pro, tedy přece návrat k dennímu pořádku.

J. Ruml: K termínu nezastupitelnost. Ti, kdo jej navrhli, myslili nenahraditelnost. Nezastupitelnost je riskantní pojem. Chtělo se však zdůraznit, že Kristus je v církvi přítomen. Jedinečnost a dokonalost Kristovy oběti je v tom, že stačí

až do posledního dne zmocňovat a inspirovat k obětavému svědectví, až do té míry, že se církev stává obětí tělem Kristovým.

B. Šourek: Elaborát má řadu pěkných, ale i řadu nejasných až nesrozumitelných formulací. "splnil úkol, který mu byl dán, aby byl programem církve. Původní titul byl nahrazen jiným: Lid Kristův a jeho cesta. O cestě se však neříká dohromady nic. Původní titul měl být k povzbuzení a oživení vědomí naléhavosti a nezastupitelnosti církve právě uprostřed dnešního světa. Z elaborátu je cítit skleslost. Tím, že se opustil pojem nezastupitelnosti, zmizelo vědomí nenahraditelnosti poslání "ristova lidu ve světě.

V elaborátu chybí eschatologie: Cesta Božího lidu nemá cíl.

P. Tíma: Příspěvek přiložen. Příloha XIV.

J. Kabíček: Příspěvek přiložen. Příloha XV.

Závěrečné slovo Dr. A. Molnáře: Dík za podnětné návrhy. Uvítali jsme výzvu k většímu misijnímu zřeteli. Kritiky bereme vážně, některé však šly mimo elaborát. Otázka svědomí je závažná, ale ze svědomí nelze učinit kategorii teologické noetiky.

Návrhy z diskuse:

Spojený návrh J. Doležala a B. Bašuse:

20. synod přijímá elaborát PO teologického "Lid Kristův a jeho cesta" jako pracovní text pro staršovstva, pastorační konference i pro jiné příležitosti, při nichž se církev vzdělává.

Přijet většinou.

Návrh B. Otřísala:

Synod ukládá synodní radě, aby elaborát "Lid Kristův a jeho cesta", doplněný přijatými připomínkami, rozeslala sborům jako studijní materiál. Bude-li toho potřeba, nechť jsou některé příspěvky připojeny na zvláštním listě.

J. Čapek se ptá, kdo má příspěvky vybírat či zda mají být připojeny všechny, tj. z seniorátů i příspěvky jednotlivců.

Dr. F. Škarvan: Příspěvky nejsou stejné hodnoty.

VI. Pistor: pozměňovací návrh:

Nechť jsou k elaborátu připojeny příspěvky ze seniorátů a zaslány do sborů.

Dr. S. Doležel: pozměňovací návrh:

Ať je uloženo autorům elaborátu zapracovat příspěvky do textu.

M. Lešíkar: Pozměňovací návrh:

Synodní rada s PO teologickým zvaží, v jakém rozsahu a jakým způsobem budou výsledky diskuse připojeny k materiálu "Lid Kristův a jeho cesta".

Předsedající J. Čapek dává hlasovat o posledním pozměňovacím návrhu /návrh M. Lešíkara/. Návrh přijat většinou.

Návrhy B. Otřísala a V. Pistora pomínuty, protože jsou nahrazeny návrhem M. Lešíkara.

Návrh B. Šourka:

Nechť synod pověří synodní radu, aby vytvořila komisi, která by dle dosavadního elaborátu a připomínek synodálů připravila práci, která by srozumitelným způsobem ukázala nenahraditelnost našeho poslání a úkolu ve světě.

Pro návrh se vyslovilo jen 13 hlasů, návrh zamítnut.

Řízení se ujímá M. Brož, místopředseda synodu.

Probírána otázka nového katechismu. /Tisk 7, 7A a z 12 návrh 11a a 11b./

M. Brož doporučuje přijmout návrh Moravskoslezského seniorátu /11b, tisk 12/, který je stručnější než návrh synodní rady a přitom říká totéž. Bude tím vyřízen i návrh Chrudimského seniorátu.

A. Kocna: Ptal se někdo Milana Hájka, zda by pověření přijal?

P. Smetana: Návrh moravskoslezského seniorátu se nekryje s návrhem synodní rady.

M. Brož: Návrh synodní rady je nejširší.

Z. Laštovka: Je třeba se dohodnout, o jaký katechismus nám jde a pro koho má být určen. Nepleťme katechismus a konfirmační příručku.

Bl. Hájek: Je třeba několik verzí katechismu, aby bylo zasaženo různé prostředí; různost ne obsahová, ale metodická. Bude-li přijata jen jedna verze katechismu, neodstraní problémy.

R. Firbas: Navrhují, aby nebyl dělán žádný katechismus. Doležal říká, že je třeba napřed teologických rozhovorů. S tím souhlasím, jinak na příštím synodu bude opět volání po novém katechismu.

J. Doležal: Já jsem to nemyslel tak, jak říká Firbas. Naopak, řekl jsem, že tvorba katechismu bude vhodnou přípravou k rozpravám.

Dr. V. Kejř: Zdá se, jako bychom najednou řekli, že nemáme chuť ani odvahu dělat nový katechismus. Na druhé straně vidíme jeho nutnost. Nepřehlédněte v tisku 7 odpovědi na dotazy o katechismu. Důrazně připomínám návrh synodní rady /tisk 7A/

J. Doležal dává návrh na konec diskuse a navrhuje hlasovat nejprve o návrhu synodní rady.

Konec diskuse. odhlasován většinou.

Hlasováno o návrhu synodní rady. Přijat velkou většinou.

Nechť je pověřen přípravou nového katechismu ten, kdo bude mít nejširší důvěru církve /synodu/, aby s přibráním spolupracovníků a poradců dle vlastní úvahy začal připravovat předběžné znění katechismu. Na konkrétní práci se patrně nejlépe ověří i nejvhodnější podoba katechismu.

M. Brož navrhuje, aby z návrhu Moravskoslezského seniorátu bylo přijato pověření svěřit práci na katechismu novému synodnímu seniorovi M. Hájkovi.

Návrh Moravskoslezského seniorátu:

Synod pověřuje M. Hájka vypracováním nového katechismu českobratrské církve evangelické,
přijat velkou většinou.

M. Brož: Činí dotaz, jak se ke synod stává k návrhu Poděbradského seniorátu /návrh 12, tisk 12/, aby ze všech podkladů a elaborátů, které se sejdou k tematiku synodu bylo po teologickém zvážení a rozhovoru na synodu vypracováno stručné a jasné vyznání.

M. Lešikar: Přijetím elaborátu jako pracovního textu a návrhem na vypracování nového katechismu stává se tento návrh bezpředmětným. Navrhuje přejít k dennímu pořádku.
Návrh M. Lešikara přijat většinou.

Desetiminutová přestávka.

Po přestávce řídí zasedání opět M. Brož. Sděluje, že se předsednictvo synodu o přestávce vzhledem k časové tísní dohodlo na tomto dalším pořadu:

Nejprve probrat návrh poselství sborům; potom diskuse k návrhu; nakonec otázka repartice.

Návrh poselství XX. synodu sborům čte svolavatel pětičlenné komise pověřené vypracováním poselství Dr. J. Hlaváč.

P. Tůma: Navrhují přijetí poselství v podobě, jak bylo předloženo.

Drobnější formulační úpravy navrhuji: Z. Laštovka, P. Smetana, J. Mírejovský a L. Horák.

B. Šourek: Možná, že jsem přeslechl, ale zdá se mi, že tam chybí volání k misijní a evangelizační činnosti. To by chybět nemělo.

B. Bašus dává návrh na konec diskuse. Návrh přijat.

Předsedající M. Brož se dotazuje, kdo souhlasí s navrhovanými připomínkami. Velká většina souhlasí.

Dále se dotazuje M. Brož, zda synod přijímá text komise jako podklad pro závěrečnou revizi. Synod přijímá velkou většinou.

B. Bašus a P. Smetana předkládají synodu zdůvodnění, proč nebyly synodem přijaty změny církevního zřízení, k nimž se vyslo-
vila většina seniorátů, totiž o tříletém období synodů
a o hranici volitelnosti nad 70 let. /Tisk ~~11~~ 11, část 1,
bod II. a IV./ Byli pověřeni synodem zdůvodnění vypracovat.

A. Kocna: K zdůvodnění dvouletého cyklu synodů těžko obстоjí argument, že by tříletým cyklem se z církve presbyterní stala církev episkopální.

Z. Laštovka říká v podstatě totéž, co Kocna.

B. Šourek: Měli bychom se dotázat těch, kteří hlasovali proti přijetí změn církevního zřízení, zda s předloženým zdůvodněním souhlasí.

Dr. J. Huml: Toto nemá být vlastní návrh synodu, jde jen o pomoc synodní radě, která bude odůvodnění formulovat.

J. Pumr: V návrhu B. Bašuse a P. Smetany je nejasná formulace a ve zdůvodněních týkajících se hranice volitelnosti; tato nejasnost je už i v návrhu změny. Jedná se o slovo "dosáhli" /kteří v den volby dosáhli 70 let věku/. Přesněji by bylo překročili.

J. Čapek: Nechť Kocna a Pumr odůvodnění přepracují.

B. Bašus: Podali jsme několik aspektů. Nechť jiní dodají další.

A. Kocna odmítá cokoliv dodávat, J. Pumr je ochoten návrh doplnit. Zdůvodnění předáno J. Pumrovi k doplnění.

Přikročeno k projednání zásad nového rozpisu repartic. /Tisk 13/.

Úvodní slovo podává V. Chadim. Přiloženo jako příloha XVI.

M. Lešikar podává návrh:

Synod schvaluje Zásady pro určování výše celocírkevních repartic a Zásady pro provádění rozpisu celocírkevních repartic. Pověřuje synodní zastupitelství, aby vždy v jarním zasedání určilo jejich konkrétní výši.

Návrh přijat velkou většinou /proti nebyl nikdo, 6 se zdrželo hlasování/.

M. Brož předkládá k schválení časový rozvrh 5. zasedání. Návrh schválen. Dále sděluje M. Brož, že se na 5. zasedání omlouvají bří. M. Dobrkovský a J. Ruml.

M. Lešikar podává návrh:

Synod se usnáší, aby mimopražským členům synodu včetně přizvaných členů církve s hlasem poradním se poskytla náhrada cestovních výloh /cestné, diety a nocležné/ podle směrnic o náhradě cestovních výloh. Pražským členům synodu se poskytne jednorázová náhrada ve výši Kčs 50,-. Tato vydání, jakož i všechna ostatní vydání spojená s přípravou a konáním XX. synodu, se uhradí z repartic 1977. Návrh přijat. jednomyslně.

J. Pumr předkládá opravené znění zdůvodnění, proč nebyly přijaty 2 návrhy změn církevního zřízení:

K změně z dvouletého na tříletý cyklus synodů:

34 synodálů 20. synodu se vyslovilo proti návrhu, aby se řádná zasedání synodu konala jednou za tři roky. Tím se stalo, že tento návrh nedosáhl kvalifikované většiny a nebyl tedy přijat, třebaže se pro něj předem vyslovila většina seniorátních konventů. 34 synodálů bylo při svém rozhodování vedeno několika aspekty. Z nich uvádíme tyto:

1/ Jednali jsme ve snaze podepřít a prohloubit presbyterně-synodní charakter církve. Prodloužený interval mezi jednotlivými synody podporuje episkopální a konsistoriální tendence.

2/ Při prodlouženém intervalu by se nahromadilo množství materiálu, který by pak byl sotva zvládnut.

3/ Při nutnosti řešení aktuálních otázek by toto řešení bylo odloženo na příliš vzdálenou dobu.

K změně o volbě kandidátů nad 70 let věku ve vyjímečných případech: Návrh na změnu církevního zřízení ve věci omezení věku volitelnosti pracovníků ve správních orgánech církve nestanoví, kde a za jakých okolností rozhodne, že jde o vyjímečnou situaci. Formulace usnesení nevymezuje také s dostatečnou jasností rozsah věkové licence. Dosavadní znění umožňuje církevním pracovníkům, aby bez hořkosti mohli ukončit své aktivní působení ve správních orgánech církve.

Zdůvodnění přijato většinou a bude předáno synodní radě.

Společným zpěvem písně 28 CZ zasedání v 17,45 hod. zakončeno.

Zapsali:

Jiřina Michalová

Zdeněk Soušek

Z á p i s

z 5. zasedání XX. synodu konaného 22. října 1977 .

Zasedání předcházela modlitební chvíle uvedená společnou písní 280 a biblickým úvodem Dr. A. Sklenáře z Olomouce na text 1. Petrova 4, 8 - 12.

Vlastní zasedání bylo zahájeno v 8,00 hod. modlitbou J. Michalové z Brna. Píseň 36, bibl. oddíl Řím. 12.

Předseda synodu Dr. Kejř zahajuje zasedání a oznamuje , že při leteckém neštěstí zahynula manželka presidenta G. Husáka. Dr. Kejř vyjádřil účast synodu.

Další řízení zasedání přejímá sen. M. Brož .

Omluvení : Ruml, Dr. Veselý, Dobrkovský.

Oznamuje program zasedání a připomíná, že další návrhy již nelze podávat. Synodu došlo 5 dopisů a předsednictvo oznámí své stanovisko.

Dr. Kejř vítá jako dalšího zástupce státní správy p. tajemníka Hrbka .

J. Čapek oznamuje jménem předsednictva obsah pěti dopisů a stanovisko k nim.

1) F. Pellar : Poznámky k řádu pastýřské péče a kázně.

Doporučuje pozastavit platnost § 21,7 cír. zř. do příštího synodu.

2) Manifest mladé generace s 22 podpisy.

Dožadují se pokání církve, v tomto smyslu se odvolávají na období 50. a 60. let, žádají se jak rozumět službě kazatelské. Jako přílohy uvádějí poselství, dokumenty a memoranda, z této doby a všechno uvádějí jako příspěvek k rozhovoru v církvi.

3) 12 bratří a sester z Mladé Boleslavi oznamuje stav ve sboru a táže se, proč se církev nezastala br. far. Kocába.

4) Stížnost br. far. Šimay na syn. radu.

Brání se, že mu důtka byla neprávem udělena, navrhuje ji zrušit a doporučuje seznámit synod se stanoviskem prof. Komárkové a 31 autorů podání.

5) Br. vik. M. Rejchrt podává odvolání ve věci udělené důtky a odmítá lítost. Přeje si, aby se křkazeňsky postižení duchovní mohli zúčastňovat kurzů pro kazatele. Navrhuje text zákona č. 120 sb. z roku 1976 zozeslat do sborů.

Předsedající Dr. sen. Brož oznamuje, že předsednictvo nemůže

souhlasit s jednáním o těchto spisech, protože nikdo ze synodálů nedal v příslušné lhůtě návrh.

Jednání o návrhu na Řád pastýřské služby, péče a kázně (tisk 8. 14)

M. Hájek zdůvodňuje návrh, podaný dodatečně - tisk 14 b - a doporučuje jej přijmout. Uznává, že minulý řád myslel jen ne případy osobní kázně. Je zapotřebí i služební, pracovní kázně. Dále je třeba vypracovat nový, protože tento byl připraven příliš spěšně. Doporučujeme ponechat prozatím v platnosti dosavadní řád, ale připojit výklad: vztáhnout i na případy služebních povinností. Do příštího synodu připravit návrh nového řádu.

Dr. Šimek: Prozatímní kárný řád, přijatý jarním zastupitelstvem, pozbývá platnost. Případy, projednávané podle dosavadního řádu budou projednávány podle nového.

Dr. Ondra: Nový ~~Řád~~ je možno použít pro stará provinění jen tehdy, je-li z nového řádu výměr trestu nižší.

Dr. Šimek ještě upřesňuje návrh na doplnění a změny platného Řádu pastýřské služby, péče a kázně usneseného XVII synodem v roce 1971 :
K § 2 se připojí na konci věta :

Patří sem však i případy porušení církevního zřízení a řádů, zejména též kazatelského reversu.

K § 3 odst 3 se doplní poslední věta slovy :

" ... a případy přesahující svými souvislostmi nebo dosahem obvod jednoho seniorátu.

V § 5 - nadpis Pastýřské kázně :

Dosavadní odstavec 1 se označí jako 2. a doplní se novým odstavcem tohoto znění :

Církevní komise nebo synod uloží podle závažnosti provinění jeden z těchto trestů :

- a) ústní pokárání
- b) písemnou důtku
- c) písemnou důtku s výstrahou
- d) zbavení volitelnosti pro jednu nebo více církevních funkcí na dobu nepřesahující 10 let
- e) zbavení církevního úřadu nebo funkcí na dobu nepřesahující 10 let

Provedení trestu přísluší Synodní radě.

Tyto změny nabudou platnosti dnem vyhlášení Synodní radou v Aktualitách z církve.

Hlasování o tomto návrhu : Přijat .

Většina pro, nikdo proti, zdrželi se 3 .

Dr. Škarvan : Návrh SR na jmenování členů komise pastýřské služby, péče a kázně : Ondra, Vl. Rejchrt, B. Fér.

Náhradníci : Soběslavský, Tytl, Čáp, dále Ing. Novotný, Dr. Wagner.

Další návrhy z plenu : Krčmář, Ruml, Růžička, Pistor, M. Šourek.

Dr. Kejř doporučuje větší počet náhradníků pro dosavadní časté omluvy v těchto funkcích.

J. Doležal uvádí teologický výklad o potřebě kázně v církvi. Slovo Boží má moc přemáhat cizí učení a působí k jednotě ve věcech podstatných.

E. Palátek : Má-li být více náhradníků, doporučuje v § 3 odst. 2 navrhovaného řádu doplnit stávající formulaci o této komisi.

V 1. větě se doplní slovo : nejméně 3 náhradníků.

V § 3 odst. 3 v první větě se doplní slovo : nejméně . . . 3 náhradníci.

Hlasování o tomto návrhu : Přijat .

Většina pro, 5 proti, zdrželo se 7 .

Volba komise pastýřské služby, péče a kázně . Koná se lístky.

Odevzdáno 92 lístků

Výsledek : Dr. Ondra 69, Vl. Rejchrt 52 - Oba zvoleni.

Další pořadí hlasů : Fér 44, M. Růžička 20,

Soběslavský 19, Ruml 18, Šourek 18,

Pistor 15, Dr. Krčmář 7, Čáp 4,

Dr. Wagner 4,

Bílé 2

Užší hlasovací volba 3. člena komise :

Odevzdáno 91 hlasů.

Výsledek : Fér 49 - zvolen, Růžička 39

Bílé 2

Ruml 1

Rozprava o počtu náhradníků :

Navrženo volit buď 5 nebo 8 náhradníků. V průběhu rozpravy bylo ověřeno, že všichni navržení o kandidatuře vědí a souhlasí s ní s výjimkou M. Růžičky.

S. Hromádková uvádí, že br. Růžička je nemocen.

Hlasování o alternativách 5 nebo 8 náhradníků :

Výsledek : pro 5 náhradníků 38 hlasů - přijato
pro 8 náhradníků 37 hlasů.

Volba 5 náhradníků do této komise .

Volba 5 náhradníků do této komise :

Odevzdáno 86 lístků

Výsledek : Soběslavský 67, Šourek 60, Čáp 45
- zvolení

Další pořadí hlasů : Tytl 42, Pistor 39,
Ruml 38, Wagner 36, Krčmář 31, Novotný 31,
Růžicka 10, Heryán, Šimsa, Kejř po 1,
bílé 2.

Volba dalších náhradníků do komise.

Odevzdáno 84 lístků

Výsledek : Pistor . . . 46, - zvolen

Další pořadí hlasů : Tytl 41, Ruml 29,
Wagner 22, Krčmář 12, Novotný 7,
Heryán, Růžicka, Šimsa, Trojan po 1 hlas,
bílé 2.

Užší volba 5. náhradníka komise :

Odevzdáno 89 hlasů

Výsledek : Tytl 50, - zvolen
Ruml 39 .

Jednání o návrzích ze Synodní rady a z konventů - tisk č. 12.

Předseda Dr. Ing. Jaroslav Huml.

Návrh č. 1 - Přijat většinou, 1 se zdržel hlasování.

Návrh č. 2 - Vyřešen při 3. zasedání při jednání o katechismu.

Návrh č. 3 - o kazatelském reversu.

Rozprava : Návrh br. Tůmy : ~~xx~~ Synod žádá syn. radu, aby předepsanou cestou připravila tento doplněk pro kazatelský revers tak, aby mohl být přijat na 21. synodu:
" Také slibují, že budou řády Českobratrské církve evangelické zachovávat i a že budou dbáti předpisů nadřízených úřadů církevních, aby církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista." Slib synodálů, slib starších i navrhovaný řád pastýřské služby obsahuje podstatnou doložku, která celému našemu snažení dává smysl i směr : " .. aby církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista". V kazatelském reversu tato základní doložka chybí.

Pozměňovací návrh Zd. Jokla : Jako kazatel povoláný k službě v Českobratrské církvi evangelické slibují před Bohem a jeho lidem, že se budou snažit vykonávat

uložené povinnosti věrně, svědomitě a opravdově a tak pečovat o spasení lidských duší a dobro celé církve. Zejména se zavazují, že budu zvěstovat evangelium Kristovo a vysluhovat svátosti v poslušnosti Písma svatého a podle svědectví konfesií platných v československé církvi evangelické. Také že se budu vždy snažit mít čisté svědomí před Bohem i lidmi. Slibuji dále, že budu zachovávat řády československé církve evangelické a dbát předpisů nadřízených církevních úřadů. To vše potvrzují bez výhrad a dodatků svým vlastním podpisem na místě přísahy.

Dr. Šimek se vyslovuje k proceduře řízení pro případ, že by příští synod měl přijmout nové znění kazatelského reversu (schválení konventy atd.).

B. Bašus - Jestliže je znění reversu zproblematisováno, ať se vyjádří celá církev.

M. Hálek - Nedoporučoval by zavést řízení v církvi v této věci nyní. Otevřelo by to otázky, jež nám nejsou jasné. Revers je text právní a teologickým dosahem. Bylo by povážlivé otvírat tyto otázky nyní

Zd. Laštovka navrhuje potvrdit dosavadní znění platného reversu.

Hlasování o tomto návrhu : Přijat .

Většina pro, 3 proti, zdrželo se 11.

Návrh č. 4 - Výzva k psaní dějin sborů.

Hlasováním přijat jednomyslně .

Návrh č. 5 - o 8 tezí učitelů KEBF. Už odhlasováno v souvislosti jednání o elaborátu Lid Kristův a jeho cesta.

Návrhy z konventů :

Návrh č. 1 - Větší počet poslanců na konvent z malých sborů (změna círk. zřízení).

Soběslavský : Pozměňovací návrh : Ať každý sbor vyšle 2 zástupce mimo faráře.

Janovský podává vysvětlení navrhovatele :

Slabé sbory jsou na konventu snadno přehlasovány.

Hlasování o pozmen. návrhu br. Soběslavského :

neprošel

Pro 32, proti 30, zdrželo se 6

Hlasování o původním návrhu : Přijat

Většina pro, 2 proti, zdrželo se 7 .

Návrh č. 2 - Výklad církevního zřízení o zastupování sborů na konventu.

Po krátké diskusi přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 3 - o jmenování kandidátů do seniorátního výboru .
Výsledek krátké diskuse : Ať navrhovatel věc projedná s právním odborem. Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 4 - o zastupování náhradníků ve staršovstvu.

Po krátké diskusi návrh neprošel , přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 5 - O povinnosti vikářů skládat farářskou zkoušku.

D.Molnár vysvětluje za navrhovatele, že farářská zkouška má patřit mezi povinnosti kazatele.
Nesplnění má být postiženo sankcemi.

Lešikar - pozměňovací návrh doplněný M.Brožem:

" Synod apeluje na bratry a sestry vikáře, kteří jsou absolventy bohoslovecké fakulty, aby se podrobili praktické zkoušce bohoslovecké (farářské)".

Hlasování o původním návrhu poděbradského seniorátu - neprošel. 18 hlasů pro .

Hlasování o pozměňovacím návrhu br. Lešikara :
Přijat většinou hlasů.

Návrh č. 6 - Shoda funkčního období ve správních orgánech.
Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 7 - Časová návaznost konventů a synodu .
Přechod k dennímu pořádku.

Předsednictví se ujímá M. Lešikar

Návrh č. 8 - Změna hranic seniorátu
Návrh většinou přijat.

Návrh č. 9 - vydání nového zpěvníku.

Dr.Kocna se dotazuje na pravděpodobný termín vydání.

Br. Lešikar : Nově otevřená možnost vydání zpěvníku v zahraničí by měla celou věc podstatně urychlit.
Předchozí odhad byl rok 1980 (optimálně).

Nyní závisí jen na dokončení grafických prací.

Dr. Kašp navrhuje toto usnesení :

"Synod bere vděčně na vědomí, zprávu SRŠ

že státní správa vyhověla naší žádosti a otevřela nám možnosti k vydání církevního zpěvníku v zahraničí. Synod rovněž bere na vědomí, že se SR obrátila o pomoc na Reformovaný svaz v Ženevě a vedení Reformované církve v Holandsku."

Tento návrh přijat většinou, tím padají původní návrhy ze seniorátů.

Návrh č. 10 - nové vydání starého zpěvníku.
Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 11 - nový katechismus : Vyřešeno při 3. zasedání.

Návrh č. 12 - nové vyznání : Vyřešeno při 3. zasedání.

Návrh č. 13. - Odmítnutí svátostí.

Dr. Smolík - SR pro /
Doporučuje předat tento návrh komisi pro otázky ordinace. Nejsme kompetentní toto rozhodnout bez kvalifikované většiny staršovstev.

Návrh č. 14 - Návrh na usnesení :

Návrh č. 15. - "Návrhy 13, 14, a 15 buďtež předány SR, aby byly projednány v souvislosti s elaborátem o ordinaci, který bude předložen staršovstvům a projednán na příštím synodu."

Tento návrh přijat většinou .

Dr. Kejř - připomíná, že platí ordinace jako oprávnění k vysluhování svátostí .

Návrh č. 16 - přímluvné modlitby za církve .

Návrh přijat většinou.

Návrh č. 17 - Ekumenické styky .

B. Šourek - pozměňovací návrh:

2. věta původního návrhu: Synod pověřuje SR aby se jménem synodu obrátila na představitele ostatních církví . . .

S tímto dodatkem návrh přijat.

Návrh č. 18 - Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 19 - Sborová práce s ohledem na vzrůstající víkendovou rekreaci.

M. Hájek - Sbory potřebují platformu pro sdílení zkušeností.

B. Betka - Večerní bohoslužby se neosvědčily.

Návrh na přechod k dennímu pořádku neprošel.

Pro 35 hlasů, proti 36 hlasů.

Dr. Smolík - pozměňovací návrh - dodatek - za poslední větu připojit " ... a nového stylu života ".

C. Horák - pozměňovací návrh :

"Synod považuje za potřebné, aby SR uložila odboru pro organizaci církevní práce a evangelizačnímu odboru prozyslet možnost"

Dr. Kocna - Nejde o problém jen pražský, ale o to, aby se i venkovské sbory staraly o ty, kteří u nich tráví rekreaci.

Návrh s oběma doplňky přijat.

Návrh č. 20 - Neobsazené sbory .

R. Žárský - pozměňovací návrh :

"Synod doporučuje SR, aby uložila poradnímu odboru pro organizaci práce v církvi a odboru pro práci s laiky, aby promyslely možnost stálé služby zdatných presbyterů jako laických kazatelů v dlouhodobě oprázdňených sborech. Tuto službu by pak konali při svém normálním civilním povolání."

Návrh přijat většinou.

Návrh č. 21 - Jmenování poradních odborů.

Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 22 - rozhovor se státní správou.

M. Brož - pozměňovací návrh :

"Synod prosí SR, aby měla na zřeteli, že ve dnech 29. a 30. června 1976 byl v Berlíně podepsán evropskou konferencí komunistických a dělnických stran dokument, který si mimo jiné všímá i podílu věřících na vývoji evropy v duchu demokracie a společenského pokroku. Tvůrci dokumentu si přitom uvědomují nutnost dialogu s příslušníky katolické církve i s příslušníky jiných náboženských obcí a věřícími jiných vyznání, a žádá SR, aby v tomto smyslu vedla rozhovor naší církve se státní správou."

Návrh přijat většinou.

Návrh č. 23 - Rozhovor se státní správou - neslučitelnost církevního života s občanskou funkcí na vyšších místech.

M. Brož - návrh na přechod k dennímu pořádku .

Většina souhlasí, ale po vznesení pochybnosti sečteny hlasy : 58 pro přechod k dennímu poř.

Návrh č. 24 - děti na školách .

M. Hálek - Nejasná intence návrhu

J. Čapek - za navrhovatele vysvětluje, že v horáckém seniorátě se učí náboženství na školách. Odhadujeme, že kdyby rodiče nebyli školou varováni, aby své děti nepřihlašovali na náboženství, bylo by ve 12 sborech asi o 240 dětí více.

Návrh na přechod k dennímu pořádku neprošel. Při tajném hlasování odevzdáno 89 hlasů, z nich 60 proti přechodu k dennímu poř., 23 pro, 6 se zdrželo .

Pozměňovací návrh :

"Synod pověřuje SR, aby se sekretariátem pro věci církevní při ministerstvu kultury dále projednávala žádost synodu, aby byl znovu přezkoumán způsob přijímání dětí do středních a vyšších škol a zrušeno rozhodování dle kádrových měřítek rodičů či dětí samých, a aby bylo veřejně prohlášeno, že nikým ve ve státě nesmí být dítětem nebo jejich rodičům připomínáno, že budou-li se hlásit ke křesťanské víře, nebudou moci studovat."

Dr. Kejř - připomíná, že v řadě případů, kdy byly konkrétně uvedeny podobné křivdy SR o nich jednala a byla zjednána náprava a státních úřadů. Doporučuje proto, aby tyto konkrétní případy byly SR písemně hlášeny.

Pozměňovací návrh byl přijat většinou hlasů.

Návrh č. 25. - Existenční minimum sborů.

Přechod k dennímu pořádku.

Návrh č. 26 - Potřeby našich budov.

Návrh přijat většinou hlasů.

Návrh č. 27 - Byty kazatelů důchodců.

J. Vetter - Zpochybňuje komentář SR k návrhu a doporučuje, aby se synod návrhem zabýval.

B. Bašus - jde jen o problém pražských sborů.

J. Křivohlavý - pozměňovací návrh :

"Vzhledem k tomu, že někteří kazatelé odcházející do důchodu, nemají náhradní byty a tím se oddaluje včasné řešení bytové otázky

nástupce, považuje synod za potřebné, aby se SR touto problematikou zabývala . "

Návrh přijat většinou hlasů.

Návrh 28

- Talár .

Návrh na přechod k dennímu pořádku neschválen .

Původní návrh přijat .

Tím je ukončeno jednání o návrzích a předsednictví se ujímá M. Brož.

D. Molnár se vrací k návrhu č. 12 a přeje si nové projednání. Připomíná, že včera přečetl návrh poděbradského seniorátu na zkrácené vyznání.

M. Lešikar - Návrh je nejasný, dalo by velkou práci dospět k usnesení, i nepřijaté podněty SR projednává.

M. Hájek - osobní příslib, že se tím SR bude zabývat.

Přechod k dennímu pořádku.

Poselství synodu sborům

Dr. Blaváč - Čte nový návrh textu poselství, jehož rozmnožený text mají všichni synodálové k dispozici.

B. Šourek - doporučuje ještě zapracovat ~~text~~ dodatek o zkušenosti večere Páně minulého večera.

J. Sládek - doporučuje zmínku o křtu .

Po několika drobných doplňcích stylistického rázu usnesen definitivní text. (Viz příloha.)

Dokončení rozpravy o elaborátu Lid kristův a jeho cesta

Synod se rozhodl vyslechnout i ty bratry, kteří při včerejším zasedání pro časovou tíseň nemohli přednést svoje příspěvky. Většina z nich se vzdala již slova, hovoří pouze dva :

Hudec - za studenty bohosloví :

- 1) Děkuje sborům za finanční podporu.
- 2) Upozorňuje na obtíže studia i umístování vikářů na sbory. Studenti mají mnoho otázek a za některé postoje jsou šikanováni. Přeje si, aby se s nimi SR více stýkala .
- 3) Nechtě se synod zastane jejich možnosti studia v zahraničí.

Dr. Kejř - SR pořádala rozhovory se studenty dvakrát do roka, ale vždy měla pro ně dveře otevřeny. Žádost o umožnění studia v zahraničí byla předložena SVC, doporučujeme, aby studenti pilněji studovali jazyky. Při otevření této možnosti bychom dali přednost mladým vikářům po 4 - 5 letech služby na sboru.

P. Smetana - Z elaborátu cituje větu z odstavce 26 "Jestliže církev v něčem ostatní svět předchází, pak v tom, že je jí dáno činit pokání." Zamýšlí se nad významem pokání : Je to sebeponížení, jež musí vyústit ve smíření.

Pozdrav představitelů státní správy

Dr. Pavel Černý náměstek ředitele sekretariátu pro věci církevní při MK.

Omlouvá ředitele Dr. Jelínka, že se ještě nevrátil do Prahy. Zdraví synod jménem jeho i jménem ministra, blahopřeje novým členům SR. Noví členové SR budou skládat slib věrnosti republice do rukou ministra. Děkuje těm, kteří odcházejí ze SR a zvláště vděčně vyzdvihuje zásluhy Dr. Kejře. Dále děkuje všem za přijetí i za možnost účasti na bohoslužbách. Jménem delegace státní správy sděluje, že si toho nesmírně váží. Byla nastoupena dobrá cesta a prosí členy synodu, aby v ní pokračovali a nevyhýbali se pracovníkům státní správy. Teší se na shledanou na 21. synodu.

Předseda M. Eroz děkuje a vzkazuje pozdrav řediteli SVC.

Synodní senior M. Hájek osobně děkuje p. náměstkovi. Věřá v účinnost osobních kontaktů. Náš stát se hlásí k ateismu a proto k nedorozumění docházet musí. Ale osobní kontakty dokáží nedorozumění rozptýlit a sporné vyřešit. Však i mezi námi na synodu zůstává mnoho nedorozeseného a v napětí. Pozoruhodné bylo volání po jednotě. Mohu slíbit, že budu čtít každého pozorně vyslechnout, ač nemohu slíbit, že budu vždy souhlasit. Děkuje dosavadní SR za přípravu tohoto synodu, děkuje kanceláři SR, zapisovatelům, předsednictvu synodu, vinohradskému sboru. Dík všem synodálům. Pozoruji v jednání víc než dobrou vůli lidí, věřím, že Ježíš Kristus byl svým

slovem a duchem mezi námi. Teď se rozjedeme do svých sborů, kde je těžiště práce církve.

Dr. Kejř - oznamuje, že synodu došel telegram od spojené presbyterní církve v USA : "S ujištěním našich modliteb, aby přítomnost a moc Ducha svatého byla projevena mezi Vámi. William P. Thompson."

Připomíná společenství českých sborů v USA.

K již vysloveným díkům připojuje dík skrutátorům, dík za diskusní příspěvky, dík varhaníkům, vinohradskému sboru, sestrám - hostitelkám i hostům na galerii.

V závěru čte verš Jozue 3,17 v novém překladu.

Přirovnává cestu Izraele Jordánem k církvi v proměnách časů. Cesta proudem je vždy nebezpečná. Církev musí stát nepohnutě a držet neporušitelnost Božího zákona uprostřed proudů. V Kristu máme pevný a nepohnutelný základ.

Bůh vás posiluj, vyprošuji pro vás jeho ochranu i požehnání.

Modlitba.

Píseň 424 .

Zasedání skončilo v 13,30

Zapsali : Blahoslav Hájek
Ing. Pavel Hájek

Blahoslav Hájek Pavel Hájek

USNESENÍ XX. SYNODU

20. - 22. 10. 1977

I. Texty přijaté XX. synodem

1. Synod přijal text pozdrazného telegramu prezidentu republiky dr. Gustávu Husákovi.
Text bude otištěn v Českém bratru 1977 č.10.
2. Synod přijal text pozdrazného telegramu ministru kultury ČSR doc.dr. Milanu Klusákovi CSc.
Text bude otištěn v Českém bratru 1977 č.10.
3. Synod přijal text dopisu do sborů, nazvaný "Poselství XX.synodu sborům". Text byl rozaslán do sborů jako příloha Aktualit z církve ze dne 27.10. 1977. Bude otištěn v Českém bratru 1977 č.10.
4. Synod tu část zprávy synodní rady, přednesenou synodním seniorem, schvaluje jako podklad pro budoucí práci církve, a tu část zprávy synodní rady uvedenou synodním kurátorem, bere na vědomí.
5. Synod přijímá elaborát poradního odboru teologického "Lid Kristův a jeho cesta" jako pracovní text pro staršovstva, pastorální konference i pro jiné příležitosti, při nichž se církev vzdělává.
Synodní rada s poradním odborem teologickým zváží, v jakém rozsahu a jakým způsobem budou výsledky diskuse připojeny k materiálu "Lid Kristův a jeho cesta".

II. Záležitosti právní

6. /Kazatelský revers/

XX. synod potvrzuje závaznou platnost dosavadního kazatelského reversu:

"Kazatelský revers - Budu-li povolán k práci a službě kazatelské v českobratrské církvi evangelické, slibuji před Bohem, že se budu snažit opravdově a ze všech svých sil s Boží pomocí povinnosti sobě uložené věrně a svědomitě vykonávat a tak pečovat o vzdělávání a spasení duší lidských i dobra celé církve. Zejména se zavazuji, že budu Evangelium Kristovo podle Písma svatého a v duchu konfesí českobratrské církve evangelické zvěstovat, jakož i o to chci pracovat, abych měl svědomí bez úrazu před Bohem i lidmi vždycky. Také slibuji, že budu řády českobratrské církve evangelické zachovávat a že budu dbát předpisů nadřízených úřadů církevních. - To vše potvrzuji vlastním podpisem na místě přísahy. - Datum - vlastnoruční podpis."

7. /Změna hranic seniorátů/
XX. synod se usnází vyjmout sbor v Kovanci ze svazku sborů seniorátu Libereckého a připojit jej k seniorátu Poděbradskému, a to k 1.lednu 1978.
8. Změna věkové hranice volitelnosti
XX. synod se usnází: Věková hranice pro členství ve sborovém zastupitelstvu a staršovstvu se snižuje ze 24. na 21.rok.
 Vzhledem k tomu se mění a doplňují příslušná ustanovení církevních předpisů takto:
- A. Církevní zřízení:
1. V § 19, odst.2 se slova "kteří dovršili 24.rok", nahrazují slovy "kteří dovršili 21.rok věku,..."
 2. V § 20, odst.2 se slova "kteří dovršili 24.rok věku" nahrazují slovy "kteří dovršili 21.rok věku".
- B. Řád o správě církve:
1. V čl.28, odst.2 v první větě se slova "kteří dovršili 24.rok" nahrazují slovy "kteří dovršili 21. rok věku".
 2. V čl. 31, odst.1 ve druhé větě se slova "kteří překročili 24.rok věku" nahrazují slovy "kteří dovršili 21.rok věku".
9. Změna délky volebního období správních orgánů
XX. synod se usnází: Členové a náhradníci správních orgánů ~~buďtež~~ voleni na šest let.
 Vzhledem k tomu se mění a doplňují příslušná ustanovení církevních předpisů takto:
- A. Církevní zřízení:
1. V § 7, odst.4, písm.a/ se slova "na čtyři roky" nahrazují slovy "na šest roků".
 2. V § 30, odst.7 se slovo "čtyřletí" nahrazuje slovem "šestiletí".
- B. Řád o správě církve:
1. V čl.28, odst.2, v první větě se slova "zvoliti na čtyři roky zastupitelstvo" nahrazují slovy "zvoliti na šest let zastupitelstvo".
 2. V čl.31, odst.1 zní 8.věta takto: "starší se volí na šest let"
 3. V téže odstavci v 10. větě se slova "po dvou letech" nahrazují slovy "po třech letech".
 4. V téže odstavci se 11. věta vypouští.
10. Přejícná ustanovení ve věci voleb
 XX. synod se usnází na těchto přechodných ustanoveních ustanoveních ve věci voleb, vyplývajících z přijatých změn církevního zřízení a Řádu o správě církve:
 Změny církevního zřízení a Řádu o správě církve usnesené XX. synodem nabývají účinnosti dnem vyhlášení synodní radou. Vztahují se na členy a náhradníky správních orgánů a sborových zastupitelstev a na poslance na synod zvolené po tomto dni. Synod zmocňuje synodní radu, aby provedla i jiné opravy slovního znění církevního zřízení a řádů ve smyslu usnesení XX. synodu, kde se toho ukáže potřeba.

11. Řád pastýřské služby, péče a kázně

- a. Synod ukládá synodní radě, aby ve spolupráci s poradním odborem pro církevní zřízení a řády do příštího synodu předložila nové znění Řádu pastýřské služby, péče a kázně.
- b. Synod se současně usnává na těchto změnách v dosud platném Řádu pastýřské služby, péče a kázně:

K § 2 se připojí na konci věta: Patří sem však i případy porušení církevního zřízení a řádů, zejména též kazatelského reversu.

K § 3 odst.3 se doplní poslední věta slovy: "... a případy přesahující svými souvislostmi nebo dosahem obvod jednoho seniorátu.

V § 5 - nadpis Pastýřská kázeň:

Dosavadní odstavec 1. se označí jako 2. a § 5 se doplní novým odstavcem tohoto znění:

1. Církevní komise nebo synod uloží podle závažnosti provinění jeden z těchto trestů:

- a/ ústní pokárání
- b/ písemnou důtku
- c/ písemnou důtku s výstrahou
- d/ zbavení volitelnosti pro jednu nebo více církevních funkcí na dobu nepřesahující 10 let
- e/ zbavení církevního úřadu nebo funkcí na dobu nepřesahující 10 let.

Provedení trestu přísluší synodní radě.

12. Návrh na změnu církevního zřízení - zahájení řízení

Navrhujeme, aby § 20 čl.8 Círk.zř. byl pozměněn takto:
"Staršovstvo volí ze svého středu ... poslance na konvent, a to ve sborech do 2000 duší dva, přes 2000 duší tři a stejný počet náhradníků."

XX. synod vítá tento návrh na změnu círk.zřízení a žádá synodní radu, aby bylo zahájeno řízení podle § 27, odst.5 c.zř., aby mohlo být o tomto návrhu právoplatně rozhodnuto na příštím synodu.

III. Život a vyznání církve13. Pořádání bohosloveckých rozhovorů

XX. synod ukládá synodní radě, aby v období do XXI. synodu pořádala bohoslovecké rozhovory o základech naší víry s ohledem na konfliktní projevy a postoje v církvi trvající. Cílem rozhovorů nechť je nalezení věroučné jednoty s bedlivým ohledem na svědectví Písem.

14. Příprava nového katechismu

Nechť je pověřen přípravou nového katechismu ten, kdo bude mít nejhlubší důvěru církve /synodu/, aby s příbráním spolupracovníků a poradců dle vlastní úvahy začal připravovat předběžné znění katechismu. Na konkrétní práci se patrně

nejlépe ověří i nejvhodnější podoba katechismu.

Synod pověřuje M. Hájka vypracováním nového katechismu česko-bratrské církve evangelické.

15. Přepřacování teologických tézí

nebylo ověřeno
Synod ukládá synodní radě, aby poradní odbor teologický znovu promyslel a přepracoval 8 tézí učitelů Komenského fakulty.

16. Rozšíření ekumenických styků

4
2
Synod konstatuje, že ekumenické styky se omezují téměř výlučně na konání aliančního týdne na počátku roku. Synod pověřuje synodní radu, aby se jménem synodu obrátila na představitele ostatních církví s touhou po rozmnožení spolupráce mezi církvemi. Nechtějí je uvažováno i o přípravě možného sblížení či spojení s některými církvemi.

17. Jednání se Světovým luterským svazem

ověřeno
proposice
2
XX. synod česko-bratrské církve evangelické vděčně uznává vzájemně se zbohacující tradice býv. luterských a reformovaných sborů. Pověřuje synodní radu, aby zahájila jednání o vstupu naší církve do Světového luterského svazu za předpokladu, že tím nebude dotčeno naše členství ve Světovém reformovaném svazu.

18. Služba laiků v uprázdněných sborech

ověřeno
Synod doporučuje synodní radě, aby uložila poradnímu odboru pro organizaci práce a poradnímu odboru pro práci laiků, aby promyslely možnost stále služby zdatných presbyterů jako laických kazatelů v dlouhodobě uprázdněných sborech. Tuto službu by pak konali při svém normálním civilním povolání.

19. Nové uspořádání sborové práce

ověřeno
akceptace
Synod považuje za potřebné, aby synodní rada uložila poradnímu odboru pro organizaci církevní práce a pro evangelizaci promyslet možnost nového uspořádání sborové práce v důsledku vzrůstající rekreace o víkendy a nového stylu života.

20. Ordinance a svátosti

ověřeno
proposice
neodstoupil od
ale vyžaduje
Návrhy uvedené v synodním tisku č. 12 pod čís. 13, 14 a 15 / týkající se ordinance a svátostí / budou předány synodní radě, aby byly projednány v souvislosti s elaborátem o ordinaci, který bude předložen staršovstvům a projednán na příštím synodu.

21. Vydání nového církevního zpěvníku

Synod bere vděčně na vědomí zprávu synodní rady, že státní správa vyhověla naší žádosti a otevřela nám možnosti k vydání církevního zpěvníku v zahraničí. Synod rovněž bere na vědomí, že se synodní rada obrátila o pomoc na Světový reformovaný svaz v Ženevě a vedení reformované církve v Holandsku.

22. Přijímání věřících dětí do škol

Synod pověřuje synodní radu, aby se Sekretariátem pro věci církevní při ministerstvu kultury dále projednávala žádost synodu, aby byl znovu přezkoumán způsob přijímání dětí do středních a vyšších škol a zrušeno rozhodování dle kádrových měřítek rodičů či dětí samých, a aby bylo veřejně prohlášeno, že nikým ve státě nesmí být dětem nebo jejich rodičům připomínáno, že budou-li se hlásit ke křesťanské víře, nebudou moci studovat.

23. Dialog věřících a nevěřících

Synod prosí synodní radu, aby měla na zřeteli, že ve dnech 29. a 30. června 1976 byl v Berlíně podepsán evropskou konferencí komunistických a dělnických stran dokument, který si mimo jiné všímá i podílu věřících na vývoji Evropy v duchu demokracie a společenského pokroku. Tvůrci dokumentu si přitom uvědomují nutnost dialogu s příslušníky katolické církve i s příslušníky jiných náboženských obcí a věřícími jiných vyznání. Synod žádá synodní radu, aby v tomto smyslu vedla rozhovor naší církve se státní správou.

24. Výzva k strážným modlitbám

Synod vybízí sbory církve, aby se spojily zvláště v neděli ráno k stálým strážným modlitbám za všechny sbory, za seniorské výbory, za synodní radu a za bratra synodního seniora.

25. Výzva k psaní dějin sborů

XX. synod českobratrské církve evangelické s vděčností Pánu Bohu vzpomíná, že v roce 1981 uplyne 200 let od vydání Tolerančního patentu, začátku nového života českého evangelictví. Bere vděčně na vědomí péči br. synodního seniora Dr. Kajře o zpracování dějin naší církve i snahu celé synodní rady, poradního odboru historického i archivního oživit při této příležitosti práce na sepisování dějin církevních sborů a na zpracování výtěžků ze sborových archivů. Ukládá synodní radě, aby ve smyslu své výzvy z 6. ledna 1977 vytrvale sledovala tyto snahy a účinně jim pomáhala.

26. Výzva ke skládání praktické zkoušky bohoslovecké

Synod apeluje na bratry a sestry vikáře, kteří jsou absolventy bohoslovecké fakulty, aby se podrobili praktické zkoušce bohoslovecké /farářské/.

IV. Poděkování

27. XX. synod vyslovuje upřímný dík bratru synodnímu seniorovi Dr. Václavu Kajřovi za jeho dlouholetou obětavou službu ve vedení církve a prosí ho, aby jako celocírkevní kazatel /§ 30, o.7. Círk.zřízení/ konal i nadále podle svých možností zvěstovatelskou a evangelizační službu v církevních sborech.

český [9] bratr

ČASOPIS ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
ROČNÍK 53/LISTOPAD 1977

O pravém dávání / Matouš 6, 1-4

MILOŠ ŠOUREK

Když prokazuješ dobrodiní...

Tak čteme v novém překladu místo kralického „Ty když almužnu dáváš...“. Při slově almužna se nám hned vybaví žebrající bída na jedné straně a blahosklonná štědrost (nebo také lakomství) na straně druhé. Díky Bohu za to, že sociální zákonodárství tuto nedůstojnou a ponižující praxi odstranilo.

Avšak Ježíšovo slovo míří hlouběji do života věřících v každé sociální situaci. Když prokazuješ dobrodiní... Není to opravdu náš úkol a pověření, abychom činili dobro a prokazovali skutky milosrdenství? Ježíšovo slovo zde postihuje — stejně jako v další řeči o modlitbě a postu — zlou praxi, kdy člověk skrytě či zjevně více nežli na Boha a bližní myslí sám na sebe. Skutky milosrdenství mají být projevy pravé zbožnosti — a víra bez zbožnosti a vyznávání je spíše jen názor nežli odevzdanost Bohu —, mají být výrazem vděčnosti za přijaté dary a prokázaná milosrdenství. V praxi se však mnohdy stávají projevem skutkařského záslužnictví,

ješitné chlouby a pobožné povýšenosti. Jak snadno těmto pokušením podléháme!

Pokusme se postihnout stále a aktuální poselství tohoto Ježíšova varování.

1. Vždy tu budou lidé chudí a bohatí. V době pronikavých sociálních přeměn a a zápasů jsme si příliš zvykli vidět bohatství jen v majetkových souvislostech. I když se však tyto poměry upraví tak, aby rozdíl nebyly drastické, přece tu vždy budou lidé, kteří se budou cítit bohatí svým zdravím, a naopak jiní, kteří ve své nemoci nebo nemohoucnosti budou prožívat pocit chudoby a opuštěnosti. Budou tu mladí s bohatstvím rozvíjejícího se života a staří s ubýváním schopností. Mohli bychom dlouho pokračovat. Pro nás křesťany tu také vyvstává otázka: Nemáme zvláštní bohatství, které druzí nemají? Pán Ježíš o něm mluví: Skládejte sobě poklady v nebi, kde ani mol ani rez nekazí a kde zloději nevykopávají a nekradou... (Mt 6, 20). A opravdu, přítomnost Boží milosti, jeho odpuštění v Kristu a nový život v něm je možno přijímat a prožívat jako nesmír-

né bohatství a štěstí, které by člověk neměnil za všechny poklady světa. Nuže — máme bohatství, s nímž bychom se měli snažit něco dělat, o něž bychom se měli dělit s druhými, neboť

2. jsme spojeni se svými bližními. To je hlubový smysl slova o dávání. Nic, co máme, není výhradně naše, všechno patří Bohu a v něm i našim bližním. Kristus nás spojuje, abychom byli jedni druhým k dispozici a vzájemně sdíleli všechno, co máme. Jsme-li zdraví, nemáme si své zdraví sobecky ponechat jen pro sebe, ale dávat z něho v obětavé službě těm, kdo jsou chudší. Dostalo-li se nám schopností, vzdělání, darů, máme se dělit s těmi, kteří mají méně. Jak by to pak nemělo platit i ve světovém měřítku, mezi bohatými a chudými zeměmi? Dr. Albert Schweitzer znal bohatou Evropu i chudou Afriku a osobním příkladem probouzel odpovědnost majících za nemajících. O to více pak i v oblasti víry. Dějiny křesťanské církve a mise jsou — přes všechny hříchy a omyly — projevem štědrého sdílení se těch, kteří přijali Boží bohatství a považovali je za dluh vůči těm, kteří je ještě nepoznali. Stejně tak dějiny křesťanské charitativní péče, kdy křesťanské církve často v nesmírně těžkých poměrech budovaly domovy pro sirotky a opuštěné děti, nemocnice, ústavy pro duševně choré, malomocné, útulky pro lidi bez přístřeší a domova... Toto obrovské dílo rostlo pod tlakem Ježíšova slova a jeho díla milosrdenství. A je tomu tak stále.

3. Jak sdílet to, co nám bylo dáno? Sem mluví Kristovo slovo „nechtěj budit pozornost..., ať neví levice tvá, co činí pravice...“. Je tedy možné činit dobro s pocitem nadřazenosti, veden přáním ukázat se, získat obdiv, chválu, uznání.

Jak je to lidské, jak velmi lidské — a jak proti Kristovu duchu! Avšak je tu i druhá možnost: přicházet k druhým lidem v duchu kristovské služby. Bez reklamy, bez propagandy, bez snahy na sebe upozornit a něco z toho mít. Tam, kde je člověk opuštěný a ubohý, ukřivděný a utlačený, vyprahlý a zoufalý — tam všude chce Kristus skrze svou věrnou církev přicházet se svým milosrdenstvím. Avšak nikoliv církev především jako instituce, jako neosobní úřad, nýbrž Kristus osobně ve svých věřících, rozptýlených po domovech i polích, továrnách i dílnách — prostě všude, kde je člověk. Čeká-li se, „co udělá církev“, myslí se obvykle na neosobní instituci a lidé často chtějí něco viditelného, co vzbuzuje respekt a uznání. Ale křesťané jsou na svém místě tam, kde ve vší skrytosti konají své dílo bez nároků na viditelnost, uznání a pochvalu.

Zajisté nelze konat veliké dílo bez organizace, bez instituce, nelze se také vyhnout veřejnosti ani ve společné a často ani individuální akci. Ba, některý počín, některá akce se může stát i vyznavačským činem před veřejností (jak o tom lze číst v následujícím článku). Není také třeba se se vším skrývat. Záleží přece na záměru, který sledujeme: zda nám jde o ochotnou pomoc bez nároku na uznání a odměnu — ať Boží nebo lidskou, nebo pomoc, při níž přece jen (alespoň v koutku duše) usilujeme o vlastní uspokojení.

Jestliže sám Pán mluví o odměně, nenahrává tím lidské sobecké touze mít „něco za něco“, nýbrž chce prostě říci, že samo království Boží, sám Bůh je tou nejvyšší „odměnou“ a spravedlností těm, kteří v následování Krista činí dobro, aniž by o tom věděli nebo to nějak počítali, prostě přemožení dobrotou nebeského Otce.

Ježíš odkazuje naše dobré skutky do „skrytosti“, neboť je jedině správné, když se o nich pomlčí. Tam, kde září slunce, světlo svíčky se ztrácí. Svíčka proto nemá opovážlivě tvrdit, že ona je původcem denního světla.

Brunner — Luthi

„Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budít pozornost, ... aby bylo tvé dobrodiní v skrytosti.“ Patrně není třeba příliš zdůrazňovat, jak potřebné je slyšet takové varování a jak důležitou věc připomíná.

Jednu stránku věci možná vystihneme, nahradíme-li termín „v skrytosti“ výrazem „plaše“. Je to zvláštní slovo, ale myslím, že dobře ukazuje záměr Ježíšovy výzvy. Máme prokazovat dobrodiní skoro až s určitým ostychem, nenápadně, abychom svou snahou pomáhat druhého nezahanbili, nedotkli se necitlivě jeho nouze, abychom mu usnadnili přijmout nabídnutou ruku, dar, slovo, které chce potěšit.

Ježíšovo slovo chce také naznačit, že naše dobré činy mají být *spontánní*, bezprostřední. Uvědomuji si ovšem, že se takto nedá organizovat celá sociální práce či dokonce přestavba společenských struktur k humánnější podobě naší zeměkoule v příštích letech a desetiletích. Charitu i zápas o sociální pokrok je jistě třeba promýšlet a realizovat zcela věcně a v jistém smyslu i neosobně. A přece nic nemůže nahradit zcela bezprostřední projevy blízkosti a dobrodiní jednoho člověka vůči druhému. Najednou se stane ten zázrak, že se mně otevrou oči a já uvidím druhého, všimnu si, že vyhlíží „číši vody studené“, pohled, který by mu porozuměl, či dotek ruky, která by jej pohládila, nebo slovo, které by varovalo. A tak bez dlouhého rozmýšlení, jestli se to vyplatí, jestli to budu dobře umět, jestli se do něčeho nezapletu, z jakéhosi vnitřního puzení docela obyčejně a samozřejmě pomohu.

A ovšem je toto Ježíšovo slovo také chválou *bezejmenné*, každodenní, prosté služby. Neboť právě takovou službu má na mysli Ježíš především, když mluví o dobrodiní v skrytosti. Snad i vy si dovedete představit docela konkrétní lidi z vašeho sboru nebo z vašeho okolí, o nichž se třeba až po letech dozvíte, že pravidelně několikrát týdně navštěvovali určitého člověka

a pomáhali mu v domácnosti. Nešlo jim o to, aby se to někdo dozvěděl. Spíše je jim trapné, že se to dostalo ven. A patrně by ani neřekli, že to dělají proto, aby jim Pán, který vidí v skrytosti, jednou odplatil. Prostě vidí druhého člověka v nouzi a jsou „hnuti milosrdenstvím“, je jim ho líto — a tak se stávají bližními. Díky za takového člověka. Neboť na nich stojí svět a oni připravují jeho dobrou budoucnost víc než ti, kdo před sebou „vytrubují“ (Mt 6, 2) a chtějí budít pozornost. Anonymní svatí Boží lidé.

Tak tedy rozumím té Ježíšově výzvě k dobrodiní v skrytosti. Je to výzva i dnes aktuální pro naše vychloubovávé srdce, které má rádo, když je druhí po zásluze ocení. A přece bych rád připojil i další odstavce, v nichž chci upozornit, že podle mého soudu existují situace, kdy je možné (a snad dokonce nutné) při určitém dobrém činu či slovu vystoupit ze skrytosti, chtít „vzbudit pozornost“ — ovšem z jiných motivů, než byly ty, před nimiž varoval Ježíš.

Zdá se mně, že zejména mezi mladými lidmi (ale nejen mezi nimi) existuje ve vztahu k prokazování dobrodiní zvláštní *nepravý stud* — jako by v dobrém činu bylo cosi slabošského. Když uvidíme potřebného člověka, jako by byl na místě spíše nějaký vtip než soucit. Jinak by se nám druhí smáli. A tak si třeba vzpomeneme, že Ježíš řekl, abychom dělali dobré činy „v skrytosti“, schováme se za to a pro jistotu neuděláme nic, aby to nebylo „zjevné“. To je podle mého soudu situace, kdy je třeba, aby se našel někdo odvážný, kdo by dosvědčil sobě i svým přátelům, že v činění milosrdenství je cosi slavného, velikého, mužného. Je třeba, aby se našel někdo, kdo jako první (či jako jediný) vykročí z vtipkující party a projeví sympatii, blízkost, úctu.

Podobně myslím, že je třeba určité „zjevnosti“ tehdy, když se při činění dobra dostává ke slovu *stranictví a taktika*. Mezi

těmi, kdo potřebují pomoc, jsou vždycky lidé sympatičtí a nesympatičtí, lidé, kteří si milosrdenství zaslouží a nezaslouží, lidé, jimž můžeme pomoci s podporou veřejného mínění, a lidé vyvržení a odstrčení, lidé, jichž si vážíme, a lidé, jimiž opovrhujeme. Je přirozené, že člověk raději a snadněji pomáhá těm prvním. A protože pomoci všem stejně nemůžeme a nedokážeme, snadno zůstaneme jen při těch prvních — a na ty druhé jaksí pozapomeneme a naše svědomí si na to zvyká. Ale Ježíš si všímal i žebráků, nevěstek a výběřčích daní — a velice nápadně se tím lišil od pobožného židovského prostředí. Až provokoval a každopádně znepokojoval ty sebejisté dobrodince. Na koho v našem prostředí zapomínáme s projevy blízkosti? Kdo je nám osobně nejméně sympatický? Je třeba, aby se našli lidé, kteří se zvednou z davu, vystoupí z anonymity a půjdou třeba za těmi, k nimž je to nejméně táhne — a k nimž to netáhne skoro nikoho!

Konečně bych chtěl zmínit ještě třetí příklad. Uvádím jej jakoby „v závorce“, s určitými rozpaky, protože si nejsem jist, zda je zcela oprávněný — nebo aspoň vím,

že by ho mohlo být {a bývá} zneužito. V zásadě jsem přesvědčen, že také křesťanská církev, když prokazuje dobrodiní potřebným, by měla být velice „cudná“, až anonymní. Má pomáhat a nezdůrazňovat příliš, že to dělá proto, že je církev. Použijí-li dobrého skutku k tomu, abych jím agitoval, je to trapné zneužití. A přece si myslím, že občas dochází k situacím, kdy je správné se zastat otevřeně církví, když se setkáme s nějakým *paušálním a povrchním soudem* (třeba s doklady z neslavné minulosti). V zájmu spravedlivého věčného pohledu na církev je na místě vyprávět také o tom, jak Kristovo slovo a jeho příklad formoval a formuje lidi, jak jim otvírá oči a dává naději, sílu a odvalu. A je snad možno použít také určitých příkladů, kdy církev udělala nějaké dobrodiní — a dát jí jakoby „dobrou vizitku“. Jistě ne proto, že bychom se chtěli chlubit. Vždyť nemáme čím, protože jsme sami obdarováni a navíc jsme služebníci značně neužiteční a často málo věrní. A přece veřejné dobré slovo o křesťanství a církvi, zřetelné poukázání na to, co církev či její členové udělali dobrého, jsme někdy svému okolí dlužni.

Boží výzva k Siónu

VÁCLAV KEJŘ

Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou, oblec se v roucho okrasy své, Jeruzaléme, město svaté. Izaiáš 52, 1

Jsmě tu shromážděni jako částka Kristovy církve, abychom vyhlíželi Boží pomoc, slitování, sílu a světlo pro jednání a usnášení 20. synodu. Přišli jsme z různých končin naší vlasti vedeni láskou k církvi i touhou nalézt pro ni směr cesty a obsah její služby na další léta.

Písemný materiál nás volal k soustředěnému pohledu na postavení a práci církve v posledních letech. Tak, jak jsme tu shromážděni, všichni, věřím, milujeme svou církev a přejeme si, aby v době tak vážné neutrpěla škody, ale aby byla věrná svému poslání, aby stála pevně na základě Kristově, nezemlela ve víře ve spásnou moc evangelia a aby své době posloužila tím,

co jí bylo svěřeno a co nikdo nemůže ničím jiným nahradit.

Avšak na našem synodu nemůže jít jen o to, co bylo vykonáno, co je a co my o tom či onom myslíme a co bychom chtěli. Na tomto synodu nám musí jít především o to, co nám říká svatý a věčný Bůh.

Nechávám proto znít na počátku našeho zasedání Boží výzvu tlumočenou prorokem Izaiášem: *Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou, Sióne, oblec se v roucho okrasy své — nebo, jak někteří překládají, oblec se v roucho své slávy. To jest: Povstaň a stůj ve svém slavném poslání.*

I. Tato Boží slova, která své církvi

tlumočil prorok, dobře zapadají i do naší doby. Svatý Bůh tu mluví ne ke světu, k národům, státům, plným napětí a válečných tažení, ale mluví tu k malému hloučku Božího lidu, k Siónu, k církvi staré smlouvy.

Ta prožívala všechny soudobé otřesy a sdílela jejich následky, rozptýlení, exil, bezradnost, beznaděj i umenšování i těch nejvěrnějších. Bylo mezi nimi mnoho stýskání a pláče. Běda nám, zhynula naše nádeje. Již je s námi konec.

Do tohoto vnějšího postavení v převratné době a všech vnitřních bolestí zní tento Boží rozkaz. Jasně dosvědčuje, kde Bůh chce svou církev, svůj Sión mít. Zde je rozkaz, týkající se toho nejdůležitějšího. Je to to jedno potřebné pro Kristovu církev ve světě, kdekoli a kdykoli.

II. Naše církev potřebuje duchovní probuzení, aby si uvědomila své poslání. Probud' se, probud' se, Sióne! Bůh budí! Bůh je buditel duchů! V tak vážné době, v době ohledávání základů, na nichž by mohl být bezpečně postaven společný život lidstva v poslušnosti Božího zákona, v míru, v spravedlivém rozdělení chleba, v respektování základních lidských práv a svobod, jak by mohla Kristova církev spát? Dřímající nebo dokonce spící církev ztratila právo k existenci. Jak by v takové době, ve které jde o platnost a závažnost těch nejvyšších duchovních hodnot, neměla slyšet hlas Božího Syna: Což jste nemohli bdít se mnou? Církev může zemdlívat únavou v těžkém zápase. Může být vyčerpána bolestmi a ranami, ale nesmí spát, když jde o věci Božího království. Musí plnit své povinnosti. Říká-li si, že zde ve světě má zvláštní, jedinečné poslání, které za ni nikdo jiný nemůže vykonat, v němž je nezastupitelná, musí být církví probuzenou. Církev, stejně jako člověk, může být obtížena ranami a bolestmi, nesmí se však zpronevěřit své strážné službě. Musí třeba pít z kalicha Božího soudu, ale tím více musí bdít!

Spící člověk nevidí nebezpečí, jež ho ohrožují, ani své možnosti. Spící církev je tragická figura. Je to zmařená sůl, která

se nehodí k ničemu, než aby byla od lidí pošlapána. Můžete ji obložit největšími statky, jako je Boží zákon, evangelium, husitská a bratrská tradice, zářivé zástupy svědků, můžete ji ozdobit mučednickými korunami — přece je to sůl zmařená. Taková církev, která ve velké době neví, proč tu je, komu náleží, je souzena a odsouzena.

Proto Boží výzva „Bděte! Probud' se ty, kdo spíš, a zasvíť se tobě Kristus“, patří církvi v každé době. Naši první potřebou je, aby se církev probudila ke svým povinnostem. Její poslání je a zůstává čisté náboženské. Má zvěstovat Boží zákony pro život jednotlivce i společnosti. Má být následovnící Ježíše Krista. Má ohlašovat Boží soudy nekažícím, kažícím Boží slitování. Všecko ve všem Kristus — žádný jiný zájem pro ni nesmí být centrální. Tedy ne napřed kultura, ne napřed politika, ne ekonomie, ale Ježíš Kristus a jeho spravedlnost. A z tohoto centra prostřednictvím Kristova lidu vliv na všechny zájmy ve všech oblastech. Není složky života, kde by křesťanství nemělo působit. Církev má být Božím kvasem v díži tohoto světa. My kazatelé máme být buditelé. Synod má burcovat svědomí církve. Jistěže v posledních příčinách je toto probuzení Božím dílem, ale my můžeme být v mnohém pomocníky.

III. Naše církev potřebuje dnes posílení. Má se obléci v sílu, v roucho své slávy. Ať se v tobě, drahá církví, zaskví to, co má být tvou ozdobou! Jméno tě nezachrání. Nezachrání tě slavná tradice — ne jméno, ale život poslušný Boží vůli. Svou sílu musíš mít, Sióne, sílu a roucho své slávy, svůj zdravý, čistý, plný život.

Zemlená nebo spící církev nemůže povstát ke svým úkolům v době pohody, tím méně v době otřesů a bouří. Nemůže být vedena jen dobovými zájmy. Musí zde stát ve službě věčné skutečnosti, duchovní, nadčasové. Takovou skutečností je Kristus. Církev má takovou realitu. Tou stojí i padá. Krista, jeho osobnost, jeho myšlenky, jeho dílo a jeho cíle.

V této Kristově skutečnosti je nezničitel-

ná síla. Je to síla víry v Boha, v člověka spolupracujícího na takovém řádu, kde mnozí a různí jsou jedno tělo, jeden duch, jsou jedno v pravdě, v spravedlnosti a lásce. Víra je síla, která nemožné činí možným. Víra v Boha není marnost ani slabé učení pro slabé lidi, ale svrchovaná síla. V toto roucho síly se máš, církvi, odít. Touto vírou se máš ozbrojit. Taková víra je okrasa církve.

V Kristu je síla víry v obnovu a nápravu člověka. Přišel pro člověka. Člověka hledal, člověka učil a sebe samého dal za něj, aby ho očistil a postavil do života jako dělníka Božího království. Největší Ježíšova sláva spočívá v tom, že i člověku, který zhřešil, dává novou příležitost, aby přemohl svou bídu a stal se opět Božím dítětem. Jaká by to byla sláva církve, kdybychom byli zmocněni touto silou, která formuje nové osobnosti podle Boží vůle. Církev bude vyhledávanou a platnou Boží dělnicí, bude-li rodištěm Kristova lidu, budou-li v ní vychovávaní a do světa z ní posíláni muži a ženy, kteří na sobě poněsouce pečeť síónského rodu.

Jestliže církev zemděla, zplaněla, znamená to, že tyto zdroje víry zanedbala. Proto je výzva k probuzení prvním krokem k uvědomění si svého postavení a určení.

Tento synod by měl jasně prohlásit, že nám jde o církev zbavenou všeho toho, co ji až dosud degenerovalo, zbavenou všeho porušeného, že nám jde o církev oblečenou v roucho Boží slávy. Taková církev bude zpřítomňovat a zvěstovat slávu živého Boha a jeho zákon. Obstojí, bude-li církvi, která to bude činit s vnitřním zanícením a bez uchylování.

Církev bude užitečná i hledaná, až bude plna Kristovy slávy. Její záchrana a důvod jejího trvání spočívá v její věrnosti Kristu. „Kristus ve vás“, volá Pavel, „toť ta naděje slávy“. Duch Kristův v nás pravdivostí, hloubkou, bezelstností, láskou a dobrou vůlí a pokorou! Jakým požehnáním bychom byli v našem národě!

IV. Konečně se ptáme: K čemu takové probuzení a oblečení v sílu a slávu? Není to jistě jen pro probuzení a bdění, ale pro

službu... Od tebe, Sióne, zplození „vzdělají pustiny a pouště staré spravi“ (Iz 61, 4). „Nebo potěší Hospodin Sióna, potěší všech pustin jeho a učiní poušť jeho přerazkošnou a pustinu jeho podobnou zahradě Hospodinově, radost a veselí bude nalezeno v něm, díkyčinění a hlas žalmů zpívání (Iz 51, 3).

Probuzení církve pro službu, a to tu nejvyšší: aby tu byl do světa postaven nový člověk v Ježíši Kristu, v svatosti a spravedlnosti. Proto, abychom z víry v Boha posvěcovali všechny duchovní i hmotné, osobní i společenské dary pro všelidské dobré. To je program církve. Všecky a všecko přivést k spolupráci na Božím království. Všecko uvést v poslušnost Božích řádů a pronikat a prozářit Božím obsahem. Život neprospat, nepronařikat, neprosnit. Ale stát v pravdě a v díle obnovy a nápravy života.

Církev nemá být uzavřena sama v sobě. Nemá to být klášter, ostrůvek sám pro sebe. Církev se nesmí vyčerpat bohoslužbou jen v chrámě. Svou službu musí potvrdit v lidstvu ve všech duchovních a mravních potřebách. Církev má být řekou, jak ji viděl Ezechiel, řekou vytékající od prahu Božího domu a zavlažující pustiny, kudykoliv protéká. Má o ní platit: Kdekoliv dojde potok tento, živo bude všecko (Ez 47, 9). Církev nepůsobí rozkazy, násilím, převahou moci a zlata, proklamací a peticemi, ale vnitřní mocí, mocí živé vody, která obživuje, neboť rozvádí vláhu od kořenů života.

Pojďme tedy jako údové Kristova těla, spojení láskou, vzdělávat takovou církev, která bude plna Boží slávy uvnitř a pozeňnaného vlivu navenek. Nechť tento synod volá svou církev, aby obnovila své svědomí a postavila se na základ prorocký a apoštolský. K zákonu a svědectví! Oblec se v sílu svou, Sióne, neboť On utvrzuje závory bran tvých a požehnání svého udílí synům tvým uprostřed tebe.

Kázání synodního seniora
proslovené při bohoslužbách
na zahájení 20. synodu dne 20. října 1977
v chrámě v Praze-Vinohradech.

Kristův učedník i vyznavač je evangelium volán do služby, v níž by osvědčil svou víru jakožto „víru skrze lásku dělající“ (Ga 5, 6).

Co všechno bylo v době Pána Ježíše chápáno jako skutek milosrdenství, poznáváme na řadě příkladů z obrazu posledního soudu (Mt 25, 31—45). Obsahuje pestrý výčet milosrdného jednání s druhým člověkem a pro něho. Patří sem pokrm hladovému a nápoj žíznícímu, pohostinství poskytnuté pocestnému bez přístřeší, oděv nabídnutý tomu, komu chyběl, avšak také návštěva nemocného i toho, kdo úpěl v žaláři. Tento výčet není zdaleka úplný a v každé době mohl i musel být všelijak rozšiřován, aby láska, ke které Kristus vlastní láskou své věrné povzbuzuje i zavazuje a která se projevuje skutky milosrdenství, byla konkrétní a účinná právě tam, kde je jí zapotřebí.

Nepochybně je jí zapotřebí i dnes; poznáváme to takřka na každém kroku. Kdo z lidí, žijících kolem nás, a kdo z nás samých je na tom tak, že by nepotřeboval druhého člověka a jeho pomoc? Mnohdy jsme ovšem skoro až v zajetí představ, že jenom staří lidé potřebují pomoc. Jistěže se s přibývajícímí léty dostávají různé nesnáze a stárnoucí člověk se stále více ohlíží po někom, kdo by pro něho měl čas, porozumění i schopnost a možnost mu pomoci. Ale nepotřebují pomoc — i když zase jiného druhu — také lidé mladí? O rozličné potřebě pomoci dětem nemusíme ani mluvit. Nehledme však pouze na věk. Existují ještě jiná hlediska a dělítky. Například úspěch či neúspěch. Někdo se domnívá, že bez pomoci druhých se neobejdou jen lidé, kteří v životě neuspěli, byli zklamáni a sami zklamali, jsou bezradní, nerozhodní, nevědí, kudy kam. A opět lze říci: ano, Tito lidé potřebují pomoc, podaná ruka pro ně může znamenat impuls k překonání krize a může jim dodat odvahu i sílu k novému kroku

v životě. Ale jen se podívejme i na lidi, kteří jsou úspěšní — a třeba až zpítí svými úspěchy, nebo na lidi, kteří vynikají cílevědomostí — a třeba až příliš dobře vědí, za čím chtějí jít a čeho chtějí dosáhnout (leckdy i bez ohledu na druhé a bez výběru prostředků). Nepotřebují také oni určitou zvláštní pomoc? Ano, i na ně je nutno myslet a je velice dobře, že se někteří mezi námi zabývají už i touto problematikou.

Jak daleko bychom mohli ještě jít a kam až by nás dovedly úvahy o milosrdenství a pravém milování, jemuž se křesťan hodný toho jména učí u svého Mistra i Pána a jež má určovat jeho vztah k druhým lidem vůbec a ke každému z nich zvlášť, a to zcela osobně! Jak rozsáhlé úkoly se to ukazují před naší „křesťanskou službou“! Ta přece není záležitostí několika sester (a v dobrém případě též bratří), vybraných uprostřed našich sborů, jež v nich tvoří zvláštní, většinou drobná, až nepatrná pracovní společenství. Nemělo by to tak být — ale často tomu tak bývá. Máme říci: žel!? Anebo raději: díky Bohu!? Záleží na tom, z jakého zorného úhlu se díváme. Jestliže pozorovatel vidí, jak mnozí, přemnozí kolem něho žijí v horečném soustředění na sebe a na své vlastní, nejbližší (Zdalipak to jsou vždy alespoň lidé? Nejsou to ještě častěji jen zájmy a věci, v jejichž zajetí se pohybuje lidský život jako v začarovaném kruhu?), a pak přece pozná někoho, kdo má oči otevřené nejen pro sebe a své, nýbrž i pro druhé, jimž chce být bratrem či sestrou (ačkoliv by mu do nich nemusilo nic být), pak nelze nevolat za každý takový objev: díky Bohu! Snažíme-li se naopak hledět na své sbory očima vyučenýma Kristovým evangelium a zjišťujeme, že touha, jak pomoci druhým i posloužit jim v jejich problémech, bolestech a těžkostech, je opravdu živá jenom v nemnoha srdcích (ačkoliv by měla být vlastní každému, kdo se hlásí k Ježíši

Kristu a k jeho lidu), pak nelze než se zármutkem doznat: žel, že je to tak!

Ale stačí takovéto konstatování, byť s lítostí pronášené? Taková smutná a zahánějící zjištění musí burcovat, alarmovat. Což k víře nepatří — a to zcela nerozlučně — láska? A nemá jít ruku v ruce se zvěstí evangelia služba těch, kteří přijali Ježíšovo radostné poselství a žijí z něho? Kde je naše víra a jaká je, není-li doprovázena láskou? A jak působivá může být naše zvěst, jak přesvědčivý náš údajně křesťanský život a jak pevné naše společenství víry, není-li v nás ochota ke službě — ochotné, obětavé i sebezapírávé?!

Snad někdo namítne, že se křesťanská služba sice děje, ale uniká pozornosti

okolí, poněvadž se koná v tichosti a v skrytu podle zásady vyjádřené v Ježíšově slovu, „když prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice“ (Mt 6, 3), a že ji tedy nelze zachytit v nějakých statistikách a výkazech. Tato námitka je nepochybně oprávněná potud, že skutečné službě bližním v duchu Kristově nejde ani o výkazy ani o statistiky. Ale kdyby byla pravdivá také v tom, že se služba přece koná a že je to s ní v pořádku, zdalipak by (i při vši věrnosti Kristově výzvě konat milosrdenství bez vytrubování a vystavování na odiv) vposledu nebyla v našich sborech i mimo jejich hranice mnohem zřetelněji patrná, než tomu skutečně v těchto dobách je?

K 60. výročí Velké říjnové socialistické revoluce

LUBOMÍR MIREJOVSKÝ

Naše století a s ním i naše životy byly tvárněny nejsilnějším bucharem, jaký kdy lidské dějiny poznaly. První a druhá světová válka pustošily země, města i srdce a rozvrátily tkáň osudů a pečlivě budovaných řádů. Průmyslově technická revoluce od základu změnila odvěké způsoby práce a nastolila nové stupnice hmotných i mravních hodnot. Nástupem nepočetnějšího chóru světové scény, rozvojových zemí strhávajících pouta kolonialismu a bídy, přechází symfonie lidské existence do nových a neznámých tónin. Ovšem nejmohutnějším a určujícím úderem „otřásla světem“ Velká říjnová socialistická revoluce. Ve svých počátcích zdánlivě vratká, očím mnohých chaotická, ale paradoxně se utužující vzdor zákeřným ranám intervence a vzdor sporům o politický, ekonomický a duchovní výraz utopické vize komunistické budoucnosti. Vedena mužem křehké postavy, ale bojovného a zapalujícího srdce, Leninem, a nesena nespočetnými zástupy, jejichž vítěznou zbraní byla neuhasitelná touha po svobodě, spravedlnosti a lidské důstojnosti, nastolila nový společenský řád, socialismus, a stala se neodmyslitelnou křižovatkou moderních dějin.

Není snad jediné oblasti lidské činnosti — můžeme mít na mysli stejně dnešní uspořádání světa jako tvorbu politických a sociálních programů či napětí ideologického a filozofického kolbiště současnosti —, která by nebyla ovlivňována přímo či nepřímo jejími impulsy. Už při jejím dvacátém výročí napsal Teilhard de Chardin: „V posledních letech demonstrují všechna fakta duchovní sílu obsaženou v evangeliu Leninově. Žádné moderní hnutí nedokázalo vytvořit (ani na čas) takovou atmosféru novosti a univerzality.“ Akutní síla „říjnové myšlenky“ neztrácí dosud na své údernosti: je živou ideovou a programovou inspirací budovatelů zemí rozsáhlého socialistického tábora a zůstává hlasem naděje a odvahy v oblastech světa, kde břemeno hospodářských a společenských problémů volá po rozhodném řešení.

Žhavá a nestydnoucí láva, která v říjnu 1917 vytryskla na povrch vědomí lidstva, střádala dlouho a z nejrozmanitějších zdrojů svou energii. Její žár rozdmýchávaly otázky nedořešené Francouzskou revolucí, zvláště hádanka sociální spravedlnosti. V odcizujícím tlaku narůstajícího kapitalismu ji rozlouskli Marx a En-

gels a svou odpověď protkali pojivem západoevropských filozofických a humanistických tradic. Lenin ji transponoval do ruských poměrů, aniž by přitom jen na okamžik ztrácel z dohledu globální perspektivy. Explozivní tlak jí dodaly křivdy, a hmotná a duchovní bída miliónových zástupů — trpké plody carského feudalismu a samoděržaví. Jímavou a blahodárnou silou ji obdařily odkaz ruské a ukrajinské literatury, vzdor a tužby básníků plejády národností, Gruzínců, Arménů a četných jiných. Intelektuálním nábojem ji vyzbrojily filozofické spekulace myslitelů nejenom odkojených pohegelovským ideovým vřením Západu, ale také pijících u nezkalených vod úcty k člověku pravoslavných tradic, prýštících z Ježíšových slov a z moudrosti křesťanských východních otců. Vytrvalost v nezdarech i protivenstvích dodávala prostá důvěra ve schopnosti lidského srdce a potřeba žít a milovat. Právě proto mohl před šedesáti lety vyšlehnout do našeho století tento, v jednotlivostech někdy rozporný, ale ve svém celku jednoznačný a dynamický gejzír aspirací a myšlenek, přesahující hranice národů, ras a kultur, jemuž se nelze vyhnout ani jej udusit — lze jej buď přimnout nebo s ním změřit své síly.

Velká říjnová socialistická revoluce byla a je výhní, která zapaluje srdce, ale která také spaluje plevy a vyplavuje strusku nejedné pahodnoty nastřádané lidstvem. Jako ostrý nůž se zařezává do zbytečně tkáně. Především ruší odvěké tabu

majetku a bohatství nahromaděného náúkor a z práce druhých a sloužícího dalšímu zahrávání se životy bezbranných. Od svých prvních krůčků až k dnešní mohutnosti bořila modlu války a nepřestává volat do svědomí; proti opojení zbraněmi a militarismem drží prapor míru a spolu-práce, pod jehož záštitou by mohl vyrůst dodnes ne zcela známý a ušlapávaný strom obecné integrace nadání, vynalézavosti a schopnosti lidstva. V neposlední řadě strhává pompézní roucha s těla církví, které zapoměly, že mají být údy toho Krista, který si nenechá líbat skvosty svých prstenů, ale sám umývá nohy učedníkům. Říjnová revoluce, bytostně humanistická, ideově materialistická a ateistická, paradoxně osvobozuje křesťanství ze zajetí, z něhož se samo nedokázalo vymá-nit, z konstantinovského pokušení uchvacovat pozemské trůny a vrací je jeho pastýřskému a duchovnímu poslání. A co víc! Nutí je odpovídat bez řečnických vytáček, když klade otázku: Co říkáš, když pravíš — Bůh?

Věřící křesťan při svém setkání s minulostí a současností dopadu Velké říjnové revoluce nemůže nevidět její očistné poslání a může v ní rozeznat víchr dějin a času, o němž praví Jeremiáš: „Aj, vícher Hospodinův s prchlivostí vyjde, vícher trvajících nad hlavou nešlechetných trvati bude. Neodvrátí se prchlivost hněvu Hospodinova, dokudž neučiní toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.“ (Jer. 30, 23n).

Církev mezi původními obyvateli Austrálie

MILAN OPOČENSKÝ

V prosinci roku 1976 složil přísahu bavevný farář sir Douglas Nicholls jako guvernér Jižní Austrálie. Je to nejvyšší pocta, které se kdy člověku jeho původu dostalo. Na počátku čtyřicátých let začal s misijní prací a zároveň vedl kampaň za sociální spravedlnost a za právo původního australského obyvatelstva na půdu. Roku 1973 byl povýšen do šlechtického sta-

vu. K této události vedla dlouhá cesta, cesta plná bojů a úsilí zlepšit situaci bavevných Australanů (tzv. aborigines).

Má se za to, že původní obyvatelé přišli do Austrálie asi před třiceti tisíci léty. Vytvořili kulturu, která byla vhodná pro nové prostředí a úzce s ním spojená. Jak píše Keith V. Combes, v určitých oblastech vznikly kmeny a vypracovaly si filozofii

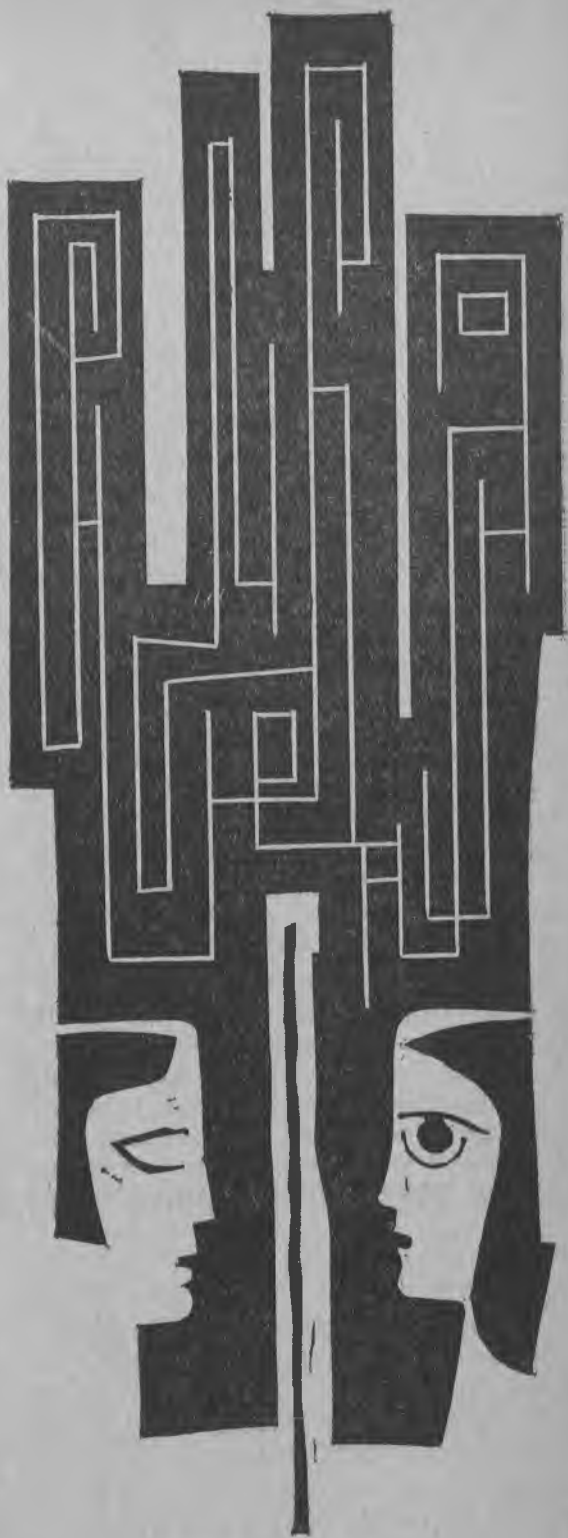
a životní styl, které byly bezprostředně spojeny s jejich bydlištěm.

Když na konci 18. století přišli do Austrálie běloši, zabrali bez smlouvy a bez náhrady úrodná území. Odpor barevných obyvatel byl zlomen brutálním násilím. Pro rezervace barevného obyvatelstva byla ponechána pouze poměrně neúrodná půda. Mnozí z původních obyvatel byli odtrženi od svatých míst, jež dávala smysl jejich životu, jejich pokrevním svazkům a jejich zasvěcovacím náboženským obřadům. Přemístění otrásl také jejich hospodářstvím, protože většinu potravinových zdrojů si přivlastnili bílí usedlíci. Původní obyvatelé tak ztratili prostředky k životu i zdroj své nejvlastnější identity.

Pro jejich záchranu se zprvu dělalo velice málo. Mnozí kolonizátoři doufali, že původní obyvatelé brzy vymřou. Časem sice byly přijaty některé zákony, které měly původní obyvatele chránit, ale vcelku se mnoho nezměnilo.

Jak se k této věci stavěla církev? Pomoc presbyterní církve byla dlouho také jen polovičatá a nesoustavná. Teprve roku 1891 byla ustavena první misie v North Queensland. Od té doby vznikaly misie další. Poslední velký pokus byl učiněn v roce 1937. Církev se pokusila předložit vyvážený program rozvoje. Byly zaváděny nové, výnosnější průmyslové a zemědělské obory — chov ovcí, dobytka, pěstování různých plodin, rybářství a řemesla. Byla budována obchodní, peněžní a poštovní síť. Postupně se církev starala i o přiměřenější bydlení. Ústřední a spojující silou bylo kázání evangelia. Pozvolna byly zakládány sbory.

Časem i vláda uznala hodnotu této práce a poskytla pro tento plán rozvoje větší fondy. Dnes leží vládě existence barevných obyvatel na srdci a dělá se mnoho pro to, aby byla respektována jejich základní lidská práva. V posledních letech byl položen důraz zejména na právo sebeurčení. Správa obcí je nyní v rukou volených poslanců. Hospodářské podniky vedou ředitelé z řad těchto aborigines.

Grafika Jaroslava Šváb

Církev jde za původním obyvatelstvem do rezervací. V některých komunitách vydrží duchovního nebo diakonku. V jiných společenstvích pečuje církev o duchovní vedení, ale také zajišťuje síly pro specializovaná řemesla. Opatřuje např. mechaniky, stavbaře, účetní, zemědělce, učitele, ošetřovatelky. Cílem této pomoci je vycvičit původní obyvatele, aby co nejdříve mohli vykonávat tuto práci sami. Nejednou se církev spolu s místními úřady stará i o plánování měst, cest, hygienických zařízení, o zavádění vody, energie, komunikací a letišť.

Zprvu byla misijní činnost značně paternalistická, někdy až panovačná. Avšak nyní je rozhodování v rukou původních obyvatel, s nimiž spolupracují bílí poradci. Vynakládá se velké úsilí na to, aby byla zachována domorodá kultura. Je kázáno evangelium, je dáván příklad života, ale nikdo není nucen nebo vybízen, aby se stal členem církve. Přístupy mají být zce-

la spontánní. Pastorační práce a teologická výchova se snaží vyhnout úskalí elitismu. Proto jsou do práce zapojováni presbyteri, pro něž jsou pořádány vzdělávací kurzy.

Církev se v minulosti dopouštěla chyb, ale během své činnosti se mnohému naučila. Bílí lidé dnes pracují spíše jen jako bratrští spolupracovníci. Novinkou je, že k práci byli přizváni faráři ze zámoří — jeden z Nových Hebrid, druhý z Papua-Guineje. Tento typ práce se velice osvědčil. Zmiňme nakonec, že Světová rada církví věnovala na práci mezi původním obyvatelstvem Austrálie značné částky z fondu programu boje proti rasismu.

Práce presbyterní církve v Austrálii, která se má vbrzku spojit s církví metodistickou, je výmluvným příkladem tzv. společenské diakonie církve. I k této službě je církev volána a má ji konat spolu s běžnou charitativní diakonií od člověka k člověku.

hlasy a ohlasy

(PROGRAMY A ČLOVĚK)

Chceme řešit základní problémy. A tak přemýšlíme: máme — abychom pomohli všem — ignorovat pomoc jednotlivcům? Máme se snažit o to, abychom co nejdříve dosáhli svého cíle, neztrácet čas a energii individuální pomocí a dobročinností? Nebo musíme prostě a především být k dispozici těm, s nimiž se setkáváme, mladým i starým? Vždyť je poslal Pán.

Myslím, že je potřebí určité dialektiky, jež sice nedá příliš mnoho klidu naší duši, ale snad právě proto je živější, je správnější než ztvrdlá doktrína o dobročinnosti nebo zase o celkové sociální reformě. Nesmíme se vyčerpat v malých každodenních skutečích; ale nemůžeme také hledat alibi v našem velkorysém programu. Stát se dobročinným spolkem — to by znamenalo minout se cílem, který jsme si předsevzali. A nevyšmat si trpících lidí — to by také bylo svědectvím naší neschopnosti. Nezkonkrétnili, neuskutečnili bychom svědectví, v jehož službě chceme stát a k němuž chceme směřovat. — Není to snadné a nenechává nás to v klidu. Z tohoto dilematu není východiska. Kristus zvěstoval své Království — proto přišel. Ale byl také od rána až do večera mezi lidmi, kteří ho potřebovali.

Co pro něj mohlo být v těch několika letech jeho pozemského poslání důležitější, než připravit svých Dvanáct a zvěstovat novou spravedlnost svého království? A přece od rána do večera byl mezi lidmi, kteří od něho chtěli všechno možné: rady, uzdravení, odpuštění, pomoc. Kdyby je nebyl vyslyšel, bylo by jeho poselství prázdné a jeho program neúplný. Avšak u Ježíše se měnil každý jednotlivý čin ve znamení, v odraz vyšší skutečnosti. Tak mu život a zvěst splývaly v jedno: U Ježíše není a nebylo možno dělit teorii a praxi; oboje tvoří jeden celek.

Tullio Vinay v knize Slunce vychází na jihu

(SMYSL A CENA V ŽIVOTĚ)

Ivan Ivanyč se vzrušeně prošel z kouta do kouta a opakoval: „Kdybych tak byl mladý!“ Nejednou přistoupil k Aljochinovi a tiskl mu hned jednu, hned druhou ruku. „Pavle Konstantinoviči,“ řekl prosebným hlasem, „nebuďte spokojený, nenechte se uspat! Dokud jste mladý, silný a statečný, nepřestávejte konat dobro! Šťěstí není, a není ho ani třeba; má-li život smysl a cenu, není jeho cena a smysl v našem štěstí, ale v něčem mnohem rozumnějším a větším. Konejte dobro!“ A. P. Čechov, 1880—1904 (rk)

Místo: u Rákosového moře

Čas: první den Exodu

Mojžíši,
cos viděl v tu chvíli
když vpředu se hnaly hřebeny vln
a vzadu se zdvíhal prach
cválající vozby?

Mojžíši,
cos slyšel krom křiku
zasnoubených smrti
když řvali po hrobech tam?

Mojžíši,
cos hmatal v tu chvíli
když předměty lhaly přítomnost
a jen prázdna zatrnula v prstech?

Zahnal jsem smysly
nenasytné hraboše do děr
a zkušenost prodejnou děvku
poslal do vyhnanství —
ať tam sní o sýpkách
a cizoložství bez konce!

Měl jsem jen jedinou vteřinu
málo na prokletí lidu
málo na nenávisť k faraónovi
málo na zoufalství nad Bohem
jenž mlčel nad námi

A v ní
prázdný jak oheň
jenž dohořel

jak voda
jíž se ztratil zdroj
jak vzduch jenž zetlel
sotva nadechnut

zsinalý strachem
že sám se vysměji
svému bláznovství
řekl jsem napůl tiše
a napůl nahlas

Vydržte Hospodin bude bojovat za vás

A předměty přestaly lhát
a hroby nás vábíť
smysly si daly říct
a zkušenost slibovala věrnost

Všecko se sběhlo v jediný hrot
a já
slyšel
viděl
hmatal
záchranu.

čteme knihy

Příšera války — Šohei Ōoka, OHNĚ NA PLANINÁCH (Vyšehrad 1976) — japonský spisovatel prožil otřesné hrůzy války na ostrově Leyte na Filipínách. Výsadeková armáda je rozbita a rozptýlení vojáci jednotlivě bloudí, zbaveni prostředků k udržení života, na každém kroku ohrožení domácími partyzány. Je strašné, co to dělá s člověkem. Hlad, jen na chvíli zahnáný nalezenými syrovými bramborami, bezvýhlednost situace a trvalý strach v území obsazovaném vítěznou armádou, probuzení ze sugescí válečné propagandy. Opěvované vo-

jácké kamarádství je pryč, narůstá vzájemná podrážděnost, nevraživost, závist. V otupeném člověku sílí pud zabíjet, loupit. Neplatí žádný zákon, padají všechny zábrany, stud, porozumění, pomoc, mravní výčitky, všecko se rozpadlo. A přece: i v tomto propadlišti lidské bídy a na kraji šílenství, kde člověk člověka doslova požírá, se zachvívá otázka po Bohu Spasiteli. Vzdáleně, zasutě, k nepoznání zkresleně, a přece ani v propastech ztracenosti neopouštějící lidskou bytost.

Vladimír Capek

**Zmírníš Bohu bolest, ulevíš-li bližnímu v jeho trápení.
Obvážeš svému Spasiteli rány,
staneš-li se samaritánem svému bližnímu.**

Brunner — Lüthi

sbory a lidé

Josef Bednář, farář v Šluknově, se dožívá 18. 11. sedmdesáti let. Jeho činnost si připomínají sbory, kde působil svým skromným, nenápadným způsobem. Byly to nejdříve Horní Vilémovice (1932—1945), pak Česká Třebová a od roku 1952 sbor v Šluknově. Pečuje tu o rodiny i jednotlivce v rozsáhlé oblasti sboru, prožívajícího až podnes nesnáze a problémy pohraničí v severním výběžku Čech, značně osamoceného a rozptýleného, a snaží se rozsévat semeno evangelia v naději, že Bůh se k němu přizná a dá mu i vyrůst.

mš

Kdyně. 21. září 1977 tomu bylo třicet let, co zemřel ve věku 69 let Tomáš Adámek ze Kdyně. V jeho bytě se již roku 1915 začalo shromažďovat několik rodin z okolí k evangelickým pobožnostem. Po první evangelizační přednášce faráře Karla Machotky ve Kdyni mohla být proto pohotově ustavena již 7. prosince 1918 kazatelská stanice. Jejím prvním předsedou se stal právě bratr Adámek. Po zřízení farního sboru v roce 1946 byl také zvolen jeho prvním kurátorem. Tomáš Adámek byl iniciativní evangelizátor Kdyně a okolí, věrný pomocník všech duchovních kdyňského sboru.

Vodítka pastoračních rozhovorů. Poslední synod doporučil sborům, aby věnovaly pozornost a péči evidenci členů při zavádění nové kartotéky. Poradní odbor evangelizační se zabýval otázkou pastoračního rozhovoru při návštěvě člena sboru. Připravil několik otázek, které by mohly posloužit jako vodítka těm bratřím a sestrám, kteří chtějí pomoci a zatím nemají s pastorační zkušenosti.

Otázky pro pastorační doplňování dat v nové kartotéce: Který je váš rodný sbor (event. církev)? — Kdo na vás duchovně nejvíce zapůsobil a čím? Nebo to byla kniha? Která? — Žije v obvodu sboru váš příbuzný či známý, který je také evangelík? — Kde žijí vaše děti? Mají vztah k církvi? Udržujete styk s některým evangelíkem? Nebo s některým věřícím z jiné církve? — V čem vidíte rozdíl mezi sborem (církví) svého mládí a dnes? — Mohl byste nám ve sboru něčím pomoci? — Co by mělo být ve sboru lepší? — Chodíte do shromáždění? Pokud ne, jaké důvody vám brání? — Chodíte k večerí Páně? Pokud ne, jaké důvody vám brání? — Čtete bibli? — Čtete církevní tisk? Co konkrétně? — Modlíte se? Podle knihy modliteb nebo vlastními slovy? Společně s někým nebo sami?

Otázky pro potřeby Křesťanské služby (u starších lidí — asi od sedmdesáti let, u nemocných a invalidů i dříve):

Je sám nebo žije s rodinou? Udržuje styky s rodinou? Má jinou péči? — Zdravotní stav — eventuální potíže. — V čem by potřeboval pomoc? (taktně) — Možnost zapojení do práce sboru (kde je pocit nevyužití). — Finanční a sociální poměry (velmi taktně). — Přeje si další návštěvy ze sboru? Jak často? (Pozor na ukvapené sliby!)

Pohled na život našich rodin. V jednom seniorátě dali účastníkům presbyterní konference věnované otázkám rodiny a sboru řadu otázek. Odpovědi na tyto otázky do určité míry naznačují, jak to vypadá v rodinách našich presbyterů. Podí-

vejme se na tyto otázky i na odpovědi 83 presbyterů:

Pěstujete přátelství s jinými rodinami sboru? — Ano v 95 %.

Pěstujete přátelství s neevangelíky? — Ano v 90 %.

Cítíš se osamocen? — Ano v 13 %.

Obracejí se na tebe děti (vnuci) se žádostí o pomoc při řešení jejich problémů? — Ano v 68 %.

Hovoříte často s dětmi (vnuky) o sexuálních otázkách? — Ano v 42 %.

Obracejí se na vás děti (vnuci) s náboženskými otázkami? — Ano v 67 %.

Sejde se aspoň jednou denně celá vaše rodina pohromadě? — Ano v 60 %.

Hovoříte s dětmi (vnuky) o televizních pořadech? — Ano v 70 %.

Slavíte doma společně narozeniny členů rodiny? — Ano v 83 %.

Chodíte s dětmi (vnuky) na výlety? — Ano v 55 %.

Navštěvujete s dětmi (vnuky) společně koncerty či divadla? — Ano v 30 %.

Míváte doma společně domácí pobožnosti? — Ano v 70 % (pravidelně denně v 13 %, občas v 57 %).

Modlíte se doma s dětmi? — Ano v 58 %.

Zpíváte si doma s dětmi duchovní písně? — Ano v 73 % (často v 14 %, občas v 59 %).

Účastní se děti spolu s vámi sborových bohoslužeb? — Ano v 63 %.

Odpověď na otázku: „Jaké jsou vaše vzpomínky na vaše vlastní dětství“ zněla v 97 % jednoznačně: „Dobře.“ — Co děláme pro to, aby tak mohli jednou odpovědět naši synové a dcery či naši vnuci?

JaKý

Kdo vydává křivého svědectví?

Kdo má lživé srdce a bližního rád pomlouvá.

J. A. Komenský

Světová aliance (resp. Světový svaz) **reformovaných církví** vzpomněla stého výročí svého založení na shromáždění ve dnech 22.—28. srpna 1977 ve skotském St. Andrews na půdě tamní univerzity, která je nejstarší skotskou univerzitou (založena 1411).

Jubilejní shromáždění se účastnilo 187 delegátů ze 143 církví. Za naší církev byl přítomen synodní senior dr. V. Kejř. Téma shromáždění znělo: Boží sláva a budoucnost člověka.

Odstupující prezident dr. William P. Thompson připomněl ve své zprávě práci aliance v minulých letech. Zmínil zejména rozhovory se svazem baptistů, rozhovory s pravoslavnou církví v Sovětském svazu o eucharistii, konferenci s římskokatolickou církví o teologii manželství a problémech smíšených sňatků, pokračující rozhovory se zastupci luterského svazu a konečně rozhovory o přítomnosti Kristově v církvi a ve světě s mluvčími církve římskokatolické. Aliance také věnovala pozornost postavení ženy ve světě, otázkám výchovy mládeže a otázkám lidských práv. Celý referát dr. Thompsona vyjadřoval přesvědčení, že aliance má před sebou řadu úkolů, jejichž řešení bude vyžadovat ještě mnoho let usilovné práce. - Hlavní přednášku k tématu „Boží sláva a budoucnost člověka“ proslavil dr. James I. McCord z USA, prezident teologického semináře v Princetonu, vedoucí americký teolog a církevní státník.

Práce shromáždění byla rozdělena do tří podtémat: 1. Slovo učiněno tělem — Boží sláva v Ježíši Kristu. 2. Církev — Boží sláva v jeho lidu. 3. Stvoření — Boží sláva ve světě. Kromě toho byli účastníci rozděleni do pěti pracovních skupin, které se velmi osvědčily: 1. Bohoslužba a svědectví Slova v dnešním světě, 2. Církev a význam pospolitosti, 3. Mezcírkevní dialog, 4. Teologie a lidská práva, 5. Bohoslužba, zpěv a svátosti.

Pracovní skupina, která se zabývala teologickými základy lidských práv, jasně zdůraznila podíl církví a podíl států a vlád na zápasu o uznání a uskutečňování lidských práv. Bylo přijato doporučení, aby výkonný výbor aliance veřejně osvědčil vděčnost za závěrečný akt helsinské konference. Dále má vyzvat všechny členské církve, aby ve svých národech usilovaly o prosazení toho, že právo na práci je základním lidským právem. Toto právo nechť je všude vtěleno do ústavy a vlády ať pojmom uplatňování tohoto práva do programu své sociální politiky.

Prezidentem Světové aliance reformovaných církví na příští období byl zvolen dr. James McCord z USA, mezi viceprezidenty je ze známých osobností dr. Károly Tóth z Maďarska, předsedou teologického odboru se stal prof. dr. Jan M. Lochman ze Švýcarska. Členem výkonného výboru byl zvolen také dr. Jan Urban z církve bratrské. Generálním tajemníkem zůstává dr. Edmund Perret, jeho asistentka Paulette Piquetová odchází po dlouholeté věrné službě do důchodu.

Slavnostními bohoslužbami v katedrále Greyfriars v Edinburghu v neděli 28. srpna bylo toto jubilejní shromáždění ukončeno.

Daisy Gopal Ratnamová. Synod církve jižní Indie prohlásil v lednu r. 1976, že muži a ženy mají rovné právo být ordinováni za duchovní, že „diecéze mají právo vyhledávat, vzdělávat a ordinovat ženy do funkce presbyterek“ (rozuměj laických kazatelek) a ženy mají tvořit nejméně čtvrtinu členů všech výborů a komisí diecézních a synodních rad. Byl to skutečně historický moment. Církev jižní Indie má 1,6 miliónu členů a polovina z nich jsou ženy, které se v posledních letech staly uvědomělejšími v otázkách svého postavení v církvi.

Mezi nejvýznamnější ženy této

církve patří Daisy Gopal Ratnamová, čestná první tajemnice synodu, která ve své funkci po tři synodní období (od r. 1972) usilovala o rovnoprávné postavení žen v životě církve, včetně práva na ordinaci. V článku, který uveřejnila v církevním tisku v červenci 1975, vyzvala ženy, aby „se vzchopily, nastoupily cestu sebeuvědomování a zahájily neúnavný boj za ukončení své diskriminace“. Vyjádřila zklamání nad „apatii vzdělaných žen“ (45 % všech indických žen v městech a ještě vyšší procento žen v církvi je gramotné) a konstatovala, že některé ženy jsou dokonce proti ordinaci žen, a upozornila je, že „nebudou-li se ženy samy pokládat za rovnoprávné s muži, žádný zákon jim rovnoprávnost nezajistí“.

D. G. Ratnamová sloužila těmto myšlenkám celým životem. Pochází z malého městečka Pasumalai v Tamil-Nadu. Přistěhovala se do města Madrasu, kde studovala na univerzitě jako nejlepší studentka mezi muži i ženami a získala řadu akademických hodností. Za své studijní výsledky obdržela i několik zlatých medailí. Absolvovala na univerzitě také postgraduální studium.

Jen málo křesťanských mužů v Indii a zřídka kdy žen spojilo svou službu v církvi se stejně úspěšnou prací společenskou a politickou. D. G. Ratnamové se to podařilo. Jako generální tajemnice církve jižní Indie, prezidentka Národní křesťanské rady Indie, členka ústředního výboru a jako členka komise pro světovou misi a evangelizaci Světové rady církví zaujímá jedinečné vedoucí postavení. Nějaký čas to ovšem trvalo, než ji biskupové a jiní činitelé vlastní církve přijali, ale teď se těší jejich plné podpoře.

Významný vliv na její život, vedle výchovy ve zbožné křesťanské rodině, na ni měl její manžel W. R. Gopal Ratnam,

hind z ortodoxní bráhmínské rodiny. Sňatkem s ním překročila všechny zvyklosti a tradice. „Nesetkala jsem se s opravdovějším a hlubším křesťanem, než byl „Gopu,“ říká o svém manželovi. Přistoupil ke křesťanství, aby mohl hlouběji a plněji sdílet její zájmy a práci. Přístup pro něho nebyl obtížný, protože byl aktivní humanista a měl živý zájem o prospěch svých bližních. Byl také funkcionářem místní YMCA. „On ze mě vychoval oddanou sociální pracovníci,“ vzpomíná D. G. Ratnamová. Jako vysoce vzdělaný člověk a elektronický inženýr věřil, že vzdělání je v Indii výsadou, jež vzdělané lidi, kteří se jí „nemusejí starat o to, co budou jíst zítra“, zavazuje, aby dali své hříbny plně do služeb svého lidu a národa. „O to jsem se celý život snažila i já,“ říká D. G. Ratnamová.

Letecké neštěstí nedaleko Dillí (1963), při němž W. R. G. Ratnam zahynul, způsobilo v jejím životě obrát. Lidé, kteří jí stáli nejbliž, říkají, že překonala zkoušku bolestné ztráty díky základům víry z raného dětství, jež byly upevněny životem v církvi a posíleny jejím manželem. Ve společnosti, v níž jsou vdovy stále ještě pokládány za osoby, jimž byla odňata Boží přízeň a jež jsou pronásledovány kletbou osudu, se D. Ratnamová ještě rozhodněji oddala práci v církvi i ve společnosti a výchově svých tří synů. Zvláštní zájem věnovala paní Ratnamová vždy ženám a dětem, zvláště otázkou vzdělávání žen. Je přesvědčena, že „postavení ženy ve společnosti je přímo závislé na jejím vzdělání a na zákonném uznání jejích práv“. Rodiče v Indii umožňují

vzdělání svým dcerám — pokud to vůbec činí — jen z toho důvodu, aby jim poskytli možnost výhodnějšího sňatku, neboť manželství je pokládáno za jejich jediné životní poslání. Ustavení manželství je založeno na systému věna, často uznávaném i mezi křesťany, a tak se tento svazek stává obchodní záležitostí. Zákon z r. 1961 sice systém věna zrušil, ale na praxi dosud nic nezměnil.

Obzvláštní pozornost věnuje D. G. Ratnamová mladistvým z chudých vrstev a zejména mladistvým provinilcům. Třiaadvacet let pracovala jako předsedkyně soudu pro mladistvé v Madrasu. Je autoritou v otázkách zločinnosti mládeže — vedla na toto téma semináře, psala články a připravovala rozhlasové pořady. Vedle všech těchto činností nachází ještě čas, aby se věnovala politice jako místopředsedkyně oblastního výboru indické kongresové strany.

Daisy Gopal Ratnamová není pouhou feministkou, zastává se spravedlivě věcí mužů, žen i dětí a je živým příkladem a živou nadějí, čeho může dosáhnout žena v rozvojovém světě. Je vzorem křesťanského svědectví v církvi, v rodině i ve společnosti, kde křesťané představují nepatrnou menšinu.

(Z časopisu SRC ONE WORLD přeložila Irena Miřejovská)

Ruští pravoslavní a finští luteráni jednali v Kijevě o učení svých církví o spasení. Konstatovali, že se jejich pojetí nerozcházejí v té míře, jak se původně soudilo, nýbrž, že „obě církve mají pevné základy v Novém zákoně a charakterizují je mnohé společné znaky.“

Finští luteráni nepřijali Leuenbergskou dohodu, uzavřenou v březnu 1973, v níž se proklamuje plné církevní společenství mezi evropskými luterány a reformovanými. Z 89 církví, kterých se dohoda týká, ji zatím přijalo 68.

Billy Graham, baptistický kazatel a evangelista z USA, byl pozván do Maďarska a vykonal zde řadu evangelizačních shromáždění.

Novým patriarchou rumunské pravoslavné církve byl zvolen moldavský metropolita Justin.

Církevní Listy, měsíčník slovenské evangelické církve a. v., uveřejnily text dvou nově nalezených listů Jiřího Třanovského [v Levoči 1971]. Jeden je z r. 1621, druhý z r. 1629.

Komise SRC pro mezicírkevní pomoc oznámila, že v r. 1976 rozeslala materiální pomoc v ceně 40 miliónů dolarů do 120 zemí.

Brazilský římskokatolický arcibiskup Dom Helder Camara oznámil, že se r. 1979 bude v Indii konat Světová mírová konference.

Ve Švédsku stále sílí hlasy propagující názor, že se lidé mají dobrovolně odříci návyků společnosti, která si zvykla na přepych. Je třeba se navrátit k rozumnějšímu a „spravedlivějšímu“ životnímu stylu.

Španělsko. Zástupci sedmi španělských církví se sešli k jednání o nové úpravě vztahů mezi církví a státem. Podtrhli nezbytnost odstranění diskriminace, uplatňování občanských práv a náboženských svobod. Zvláště zdůraznili, že je třeba urychlit proces hospodářského osamostatňování církve od státu.

zprávy

Synodní senior dr. Václav Kejř navštívil v září tyto sbory: 4. 9. se účastnil bohoslužeb v Praze-Dejvicích; 11. 9. kázal ve Velkém Meziříčí; 18. 9. kázal v Libiži a odpoledne se účastnil

instalace nového faráře; 25. 9. působil ve sboru v Litoměřicích.

Volby. V Zádveřicích byl zvolen za faráře sboru Bohuslav Vik, dosavadní farář v Brun-

tále. Synodní rada potvrdila tuto volbu k 1. 10. 1977. V Kovánci byla zvolena za vikářku Jana Šimerová. I tuto volbu potvrdila synodní rada k 1. 10. 1977.

PO Jeronýmova jednota. Tento odbor hodnotil radostné výsledky letošních akcí při své schůzi 10. 9. v Dolní Sloupnici. Z celkové částky 1 515 632 Kčs bylo rozděleno přímo v seniorských 439 605 Kčs a více než milión Kčs mohlo být rozděleno nejpotřebnějším sborům v celocírkevní akci. Výroční schůze doporučila synodní radě, aby hlavní dar lásky byl rozdělen mezi sbor v Krabčicích (120 000 Kčs) a v Krnově (80 000 Kčs) a částka 871 000 Kčs aby byla rozdělena ve větších darech mezi 27 nejpotřebnějších sborů na opravy jejich budov.

Úmrtí Dne 23. 9. zemřel ve věku 75 let prof. dr. J. B. Jeschke, em. profesor Komenského fakulty. Jeho služby vzpomeneme v příštím čísle. Při pohřebním shromáždění dne 29. 9. promluvil synodní senior dr. V. Kejř a děkan Komenského fakulty prof. dr. A. Molnár.

Komenského fakulta. Na bohoslovecké fakultě začalo studovat v akademickém roce 1977 až 1978 osm nových studentů z českobratrské církve evangelické. Jsou mezi nimi dvě ženy.

Dva biblické mírové kursy pořádala opět letos synodní rada ve svém středisku v Chotěboři (1.—14. 8.). Rada přednášejících se věnovala teologickým východiskům křesťanské angažovanosti a mírové práce. Prof. dr. J. Heller vysvětloval úlohu „smlouvy“ v biblické tradici a v dnešní situaci. Prof. dr. Petr Pokorný rozbořem novozákonních oddílů ilustroval zápas raného křesťanství o pochopení svého poslání ve veřejném životě a domýšlel dopad těchto myšlenek do současnosti. Konsenior J. Hromádka svými biblickými studiemi připomínal, že věrnost Kristu nás zavazuje k odpovědnému vztahu vůči bližnímu ve všech oblastech — obnovou osobního života počínaje a zralými společenskými postoji konče.

Zvláštní pozornost byla věnována obsahu a výsledkům Všenaboženského kongresu za trva-

lý mír, odzbrojení a spravedlivé vztahy mezi národy (Moskva, červen 1977). Rozbor hlavních referátů tohoto kongresu (především projevů nejvyššího muftiho islámu v SSSR Babachána a indického pravoslavného metropolity Marka Gregoria-Vergese) a jeho výzvy církvím přednesl konsenior L. Miřejovský; prof. J. Heller pak přiblížil tradice hlavních světových náboženství a zvláště jejich důrazy, které jim umožňují podílet se na mírové práci. L. Miřejovský se také zabýval současnými úkoly zápasu o odzbrojení a uvolňování napětí s přihlédnutím k podílu, který v této oblasti přísluší křesťanským církvím. Konsenior E. Huml sdělil účastníkům aktuality z práce KMK a jiných mírových hnutí. Každý den kursu byl záramován ranní pobožností, kterou vynalézavě připravovala farářka M. Molnárová, a večerní pobožností, kterou názornými prostředky a novými písněmi obhacoval farář J. Pumr. Trvalým zážitkem zůstanou výklady J. Pumra o významných hudebních dílech, doplněné diapositivy dokumentujícími zápas o sociální spravedlnost, mír a lidství.

Počasi přišlo nepřálo, o to soustředěnější však byl zájem účastníků kursu o připravený program. Z jednání vyšlo několik podnětů pro další mírovou práci, např. na uspořádání seniorských setkání sloužících popularizaci výsledků Všenaboženské konference za trvalý mír a přípravě 5. Všekřesťanského mírového shromáždění, které se má konat v Praze v červnu 1978. Byla formulována témata pro mírové kursy na příští rok. Čsl. mírovému výboru bylo odesláno prohlášení proti výrobě neutronové bomby. Mezi účastníky zavítal dr. F. Škarvan, který je seznámil se současnými úkoly synodní rady (předně příprava synodu atd.).

Kursy přinesly mnoho nových informací, povzbuzení pro další práci a poskytly vřelý bratrský obecenství všem účastníkům.

L. M

OBSAH

Miloš Šourek, O pravém dávání (Mt 6, 1—4) — Karel Trusina, Skryté či zjevné? — Václav Kejř, Boží výzva k Siónu — Jiří Lejdar, O křesťanské službě — Lubomír Miřejovský, K 60. výročí Velké říjnové socialistické revoluce — Milan Opočenský, Církev mezi původními obyvateli Austrálie — Blanka Pavlů, Interview s Mojžíšem — Hlasy a ohlasy — Čteme knihy: Šohei Óoka, Ohně na planinách (Vladimír Čapek) — Sborny a lidé — Ze světa církví — Grafika Jaroslava Svába — Citáty z E. Brunnera, W. Luthiho a F. M. Dobiáše.

Homiletická příloha Sbirka kázání pro čtené služby Boží připojena k části nákladu pro předplatitele.

Redakční uzávěrka tohoto čísla byla 5. září, redakční uzávěrka zpráv 10. října 1977.

ČESKÝ BRATR

Časopis českobratrské církve evangelické vychází ročně v 10 číslech. Vydává synodní rada českobratrské církve evangelické v Praze v Ústředním církevním nakladatelství. — Odpovědný redaktor: dr. František Škarvan. — Redakční rada: Miloš Šourek, dr. Vladimír Čapek, Jaroslav Trusina. — Grafická úprava: Ivan Urbánek. — Adresa redakce a administrace: 115 13 Praha 1, Jungmannova 9. — Telefon: 247 1 01. — Tiskne Mír, novinářské závody, n. p., závod 5, Praha 2, Václavská 12. — Předplatné na celý ročník činí 12 Kčs, jednotlivá čísla stojí 1,20 Kčs. Předplatné na celý ročník s homiletickou přílohou Sbirka kázání činí 32 Kčs. — Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

český [10] bratr

CASOPIS ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
ROČNÍK 53/PROSINEC 1977

Ale ty, když by ses modlil... / Matouš 6,5-15

LUDVÍK KLOBÁSA

K úzkostem, o nichž čteme v dějinách světa, přidalo naše století ještě jednu: bude-li mít lidstvo dostatek potravin, surovin, pitné vody, bude-li mít dýchatelné ovzduší. — Odborníci nastolili problém zdrojů. — O zdrojích se ovšem dá mluvit i v jiné souvislosti. Ptá se po nich vyčerpaný a unavený člověk, ptá se po nich nemocný i zestárlý, a zase ten, kdo sice dobře ví, co by měl udělat jako občan, jako člověk a jako věřící, ale nemá v sobě síly, aby to opravdu učinil. — Po zdrojích se ptají muž a žena, kteří vstoupili do manželství s touhou prožít spolu v překrásné pohodě lásky nejméně padesátiletí, ale pak se z jejich nadějněho vztahu začalo něco vytrácet a oni si po pěti letech už nemají co říci.

Je dobře vědět, že modlitba je pro takové případy od Boha nabízený zdroj. Ale nebude z něj umět čerpat ten, kdo přeslechl Mistrovu předběžnou zmínku o „pokojíku“. Myslel tím skrovné, skryté, intimní, a přece skutečně existující místo v pro-

storu našeho bytí. Snad ani často užívaný pojem „soukromí“ plně neodpovídá. Miníme tím zpravidla hodnotu, již jsme si vydobyli na druhých lidech. Ježíšovskou komůrku si však navíc musíme vybojovat sami na sobě. Prosadit ji proti svým zálibám a zábavám, dát jí místo i v čase vyčerpanosti a únav, v čase plánů a činností, v čase strážní i pohod života. Jen takové prostředí nám může dát potřebné odpoutání a soustředění myslí.

Hned prvním rčením Otče náš vyslovil náš Pán jinou věc základní důležitosti a tou je dětinská důvěra, že naslouchajícím protějškem je Bůh — podle Kristova dovědčení milující nebeský Otec. Na tom prostůrku, který si v dnešním světě horko těžko obhajujeme, se setkáváme s někým, kdo nás má rád a kdo nás má s tím veškerým vkladem schopností i slabostí jako na dlani. To On opatruje tajemství našeho bytí, jež není vyjádřeno ani vzepětím našeho „vysokého o sobě smýšlení“ ani našimi pády a skleslostmi ani jejich případ-

ným vzájemným odečtem. Kdo jiný než On ví, jak ještě smí být náš život proměněn jeho láskou, moudrostí a mocí?

Nad modlitbou Páně odeznělo už mnoho pří, je-li to dokonalý vzor, předložený nám jen k opakování, nebo je-li to účelový výtvor pro liturgické potřeby křesťanského shromáždění, či snad jen příklad, na němž se má náš modlitební projev učit. — Pro modlitbu skutku neexistuje formulář. Našli bychom biblické doklady, že některé vyloženě nevzorové modlitby byly vyslyšeny, zatímco jiné, profesionálně dokonalé, byly Božimu sluchu jen nepříjemným hlukem. Modlitbou „v duchu a v pravdě“ nemůže být mlýnek modlivých slov, jimž je srdce modlitebníka na míle vzdáleno. — A přec ten, kdo si už vyvzdoroval svůj vnitřní pokojík a touží po tom, aby se mu stal dobře fungujícím zařízením, ví, že Pán Ježíš svým učedníkům v této klasické modlitební lekci vydal spíše směrnice, jež mají prosícího člověka chránit před úskalími. Kdo z nás by se bez nich zase jen netočil kolem sebe sama?

A tak první tři prosby — posvěť se jméno tvé — přijď království tvé — buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi — mají náš pohled obrátit k Božimu dílu a mají být novým krokem naší důvěry, že pro Boží věci nebudou naše zapomenuty. Tady se učíme neobětovat velké Boží záměry lidským malichernostem.

Naše podezření, že se v Božích plánech zapomnělo na naši individuální existenci, je rozptýleno prosbou chléb náš vezdejší dej nám dnes. V ní je nám dáno právo,

abychom své všední existenční starosti přednesli u té nejvyšší instance. V ní také smíme docházet svobody dítek Božích, jimž důvěra v otcovskou péči nahrazuje chorobné pečování o plně stodoly a spížírný. — A odpust nám naše viny navozuje směr našeho uvažování o původcích zla, neboť ne že by se v našem světě o vinách nemluvílo, ale děje se tak vesměs jaksi naruby. Viny, to jsou ničemné počiny těch druhých a jejich ničemnost musí být demonstrována před celým světem. Mluvit o vlastních vinách se považuje za projev neurotismu a nenormálnosti. — Naproti tomu nám Pán Ježíš otevírá oči pro náš podíl na neblahém stavu světa. A Boží odpuštění podmiňuje odpuštěním naším. — Neuved nás v pokušení, ale zbav nás od zlého nás má varovat, když silácky koketujeme se zlem nebo když opouštíme onu dětinskou důvěru a chceme si samého Pána Boha přezkoušet v jeho lásce i moci. Neboť tvé je království, i moc, i sláva, na věky, amen — nás vede k vyvrcholení modlitebního setkání. On sám je smyslem, poslední skutečností, slávou. V něm je naše bytí bezpečně ukryto i uchováno.

Modlitba jako duchovní zdroj pro všední den a život je ovšem také pečetěna proti vyloupení a zneužití. Neuždá příslibené občerstvení a sílu tomu, kdo má zájem jen o výsledek, kdo ji chce zapřáhnout do svých přání a úmyslů. — Naproti tomu ti, kdo celou svou bytostí „očekávají na Hospodina“ a vzdávají se jeho cílům, ti „nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají“ (Iz 40, 31).

Aby nám to nevymizelo...

MILOŠ ŠOUREK

Co nám nemá vymizet? „To, co jsme slyšali, co bylo zvěstováno slovem samého Pána a co nám potvrdili ti, kteří ho poslouchali.“ Takto ukazuje pisatel epistoly k Židům (2, 1—4) cestu z krize, do které se tehdejší křesťané dostali. Byla to tíseň i vnější: „když jste přestáli zápas s mnohým utrpením, když jste byli jako na divadle vydáváni urážkám a útisku, když

jste cítili účast s těmi, kterým se tak vedlo“ (10, 32). Těžší však byla krize vnitřní, když se někteří ze strachu a nedostatku důvěry v Boha raději zříkali Kristovy cesty. Epistola Židům je jedinou naléhavou výzvou, aby neochabovali, vědouce, že na Kristově cestě nejde o nějaké náboženské názory, nýbrž o záchranu života, o spasení a vykoupení. „Kterak my utečeme,

takového zanedbávající spasení?“ (2, 2).

Obnova církve nikdy nevedla jinou cestou než návratem ke zdrojům víry, ke svědectví proroků a apoštolů, ke slovům samého Pána, k svatému Písmu a k modlitbě. Díváme-li se na svou církev z tohoto hlediska, musíme říci, že naléhavě potřebuje slyšet právě tu výzvu, která nám zní z epistolý Židům. Známost svatých Písem v našich sborech žalostně upadla. Musíme se vyrovnávat se situací, že většina dětí v našich rodinách vyrůstá bez poznání, jak se Bůh projevoval ve svém lidu, jak si povolal Abrahama, Mojžíše, proroky, jak se posléze dal plně poznat v osobě a díle Ježíše Krista. Křesťané, kteří nebudou nic vědět o Kristu! Jaká to bude církev! Ale planě bychom naříkali, kdybychom nedělali nic pro nápravu. A ta začíná u každého, kdo tuto nouzi cítí. Jak to vypadá s naší vlastní znalostí bible? Nejen ovšem se znalostí formální, ale především s tím, jak k nám osobně bible mluví, jak žijeme pod jejím vlivem v rozhovoru s Bohem, který si nás chce v Kristu podmanit. A hned další otázka: jak to vypadá s biblí v našich rodinách, sednou si rodiče se svými dětmi, aby společně slyšeli a rozvažovali Písma? A posléze, jak to vypadá i ve sboru? Jistě se bible ve shromážděných čte a vykládá, toho se však účastní jen zlomek členů, tak deset ze sta; biblické hodiny zachytí ještě menší část a není

žádným tajemstvím, že to jsou většinou naše starší sestry. Mají faráři a staršovstva také starost o to, zda a jak se čte bible mezi těmi, kteří ve shromáždění nejsou? Ale také u těch, kteří tam jsou? A v samotných rodinách farářů a presbyterů, zda hledají a nalézají v Písmu pravý zdroj duchovního života, anebo raději tráví společné chvíle před televizorem, přihlížejíce své duše u cizích ohňů?

Došli bychom až k nejzávažnější otázce, jak dalece je Písmo opravdu normou pro náš soukromý i společný život ve sboru. Zda právě zde není kořen mnohého nedorozumění, nejednoty, nedůvěry i podezírání, tady, kde by přece všichni měli slyšet prosbu samého Pána, „aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mě poslal“ (J 17, 21).

Soudím, že by si faráři i staršovstva měli dělat více starostí, zda a jak se čte Písmo v jejich sboru. Samozřejmě nejde o nějakou kontrolu; jde o pastýřskou starost. Jistě mají mnozí čtenáři bible vlastní způsob, jak svatá Písma číst. Bývá to ovšem nejednou čtení hodně nahodilé, „jak se tak bible otevře“. Leckdo by přivítal, kdyby mu byl dán určitý návod nebo program, co číst. O to se jistě snaží každoročně vydávaná sbírka biblických úvah Na každý den. Ta ovšem svým nákladem

Naše křesťanství spočívá dnes ve dvou věcech:

v modlitbě a činění spravedlnosti.

Všecko myšlení, mluvení a organizování v křesťanství

se musí znovu narodit právě z modlitby a spravedlivého činu.

Dietrich Bonhoeffer

Učiň, co můžeš, a pros za to, co nezmůžeš.

A Bůh ti dá, abys i to dokázal.

Aurelius Augustin

Modlit se může i ten, kdo nesezne ruce.

Modlitba není činnost příležitostná.

Je to akt, který utváří celý život —

v bdění i spánku, v práci i při hře.

Dorothee Söllová

může zasáhnout jen poměrně neveliký počet členů a svým zaměřením na témata pak soustavnější čtení rozdrobuje. I tak je to pomoc, které si nelze dost vážit. Škoda, že po roce se většinou sborníček, který dal hodně práce, odloží a zapadne. Nebylo by možné myslet na trvalejší pomoc pro čtenáře Písem?

Pro rok 1978 vychází v příručce Na každý den částečně upravená sbírka modliteb, jež byla původně vydána pod titulem Sešli světlo své. Každá modlitba zde navazuje na biblický oddíl uvedený v záhlaví a určený k četbě. Oddíly zachycují v soustavném sledu podstatné části evangelíí i epištol. Knížka Sešli světlo své a sborníček Na každý den 1978 by tedy mohly znamenat značnou pomoc pro „rodinu“ pokud možno pravidelných čtenářů bible, kteří

by se dali vést uvedeným programem četby. Jistě by povzbuzovalo a vytvářelo pocit hlubšího spojení, kdyby členové sboru věděli, že stejnými oddíly se zabývají i další bratři a sestry ve sboru i v širším společenství. Připojili by se i další, kdyby byli ve shromáždění upozorněni, které oddíly se budou tento týden číst a o kterých se bude případně i kázat nebo rozvažovat v biblické hodině.

Písmo a modlitba patří nerozlučně k sobě. Je svědectvím, že ve víře nejde pouze o názory, ale o rozhovor Boha s člověkem. Bůh mluví, těší, napomíná, radí — a člověk odpovídá ve vyznání, chvále, v pokání. Aby nám to nevymizelo! Abychom nebyli odneseni proudem — čteme stejná slova v jiném překladu —, ale se stejnou starostí.

Poselství XX. synodu sborům

Milí bratři a milé sestry, pozdravujeme vás z XX. synodu českobratrské církve evangelické. Myslíme na vás všechny, kteří žijete v soustředěném společenství sboru či osaměle v rozptýlenosti. Děkujeme Pánu Bohu za Vaši věrnost a prosíme, aby Vás posiloval ve Vašich zápasech víry a stál při Vás svou láskou, ochranou a požehnáním.

Ve dnech 20.—22. října 1977 jsme se v Praze shromáždili jako zástupci sborů a seniorátů. Poděkovali jsme dosavadní synodní radě v čele se synodním seniorem bratrem dr. Václavem Kejřem za dlouholetou obětavou službu. Za nového synodního seniora jsme volbou povolali bratra Miloslava Hájka, za jeho náměstka bratra dr. Josefa Hlaváče a za třetího člena bratra dr. Jana Pokorného. Novým členem synodní rady po bratru Miloši Leškarovi je bratr Vladimír Chadim. Zamýšleli jsme se nad stavem své církve i nad posláním, které nám Pán v tomto čase ukládá. Žijeme uprostřed socialistické společnosti a svůj vztah k úsilí o vytvoření společenského řádu, v němž by každý člověk mohl být šťasten a žít v míru, jsme

vyjádřili v telegramu panu prezidentu republiky dr. Gustávu Husákovi i panu ministru kultury ČSR doc. dr. Milanu Klusákoví, CSc. Chceme se podílet na každém dobrém úsilí o utvrzení spravedlivého míru mezi lidmi a národy, protože náš Stvořitel nechce, aby se lidstvo rozvrátilo nedostatkem pokoje, svobody a spravedlnosti.

S radostí jsme slyšeli z úst odstupujícího synodního seniora o některých nádejných jevech v životě církve: Církve žije ve svých věrných. Noví služebníci Slova se hlásí k dílu. V církvi stoupá obětavost, projevem lásky ke Kristově věci jsou nové a obnovené modlitebny. Sílí touha po jednotě lidu Kristova, byl dokončen nový překlad bible a v dohledné době má vyjít i nový zpěvník.

Jsou však i věci, které nás zarmucují. S bolestí pozorujeme vyprahlost srdcí a mdlobu víry mnohých. Myslíme tu nejen na bezpočet bratří a sester, kteří stojí na okraji církve a jsou evangelickými křesťany už jen podle jména, ale také sami o sobě s lítostí vyznáváme, že naše horlivost umdlévá a že přestáváme být solí

a světlem. Zapomínáme na ty nejmenší mezi námi, i na lidi staré a opuštěné, trpící a nemocné (Mat. 25, 31—45). Nedovedli jsme pro ně vždy vytvářet bezpečný a teplý domov. Nedovedli jsme být pomocníky v jejich nouzi.

Chceme společně s Vámi prosit o nové dary Ducha svatého a o nové vykročení v poslušnosti evangelia. Chceme se spolu s Vámi povzbudit k nové věrnosti lidu Kristovu, a to i v jeho nejmenších shromážděních, k modlitbám a chvalozpěvům v rodinách i v osobním životě, k dychtivému očekávání na Boží slovo ve společenství i v osobní četbě bible, k radostné vděčnosti za svátost křtu, k slavení přítomnosti Kristovy u stolu Páně, k vytrvalým přímlovům za církve i za svět.

Vítáme každé duchovní hledání a každý příslib obnoveného života pod vládou Ducha svatého. Naše kořeny jsou v husitské i bratrské české reformaci. Navíc jsme byli zbohaceni i důrazy reformovanými i luterskými. Jsme tedy společenstvím, které čerpá z různých tradic a neuzavírá

se živému oslovení ze zvěsti Písma a jeho důsledkům. Uvědomujeme si, že je to cesta náročná, a proto se musíme učit trpělivě naslouchat jeden druhému a neprosazovat svá vlastní stanoviska bez ohledu na druhé. Při společné svaté večeři Páně jsme prožívali hlubokou jednotu. Přes mnohé různosti v názorech i postojích jsme přijali ujištění Kristovo o jeho milosti jako dar i úkol k hledání stále hlubší jednoty ve sborech i v církvi.

Jsme Kristem voláni k svědecké službě, neboť všichni lidé mají podle Boží vůle slyšet evangelium smíření (1. Tim. 2, 4).

Zveme vás všechny, horlivé i zemdlené, kazatele, presbytery i bratry a sestry v jakékoliv sborové službě, k nové věrnosti Ježíši Kristu. On sám a on jediný nás může posílit k následování, nově nás vyslat na svou vinici, zbavit nás únavy a bázně.

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Dvacátý synod českokobratrské
církve evangelické

TELEGRAM PREZIDENTU ČSSR DR. GUSTÁVU HUSÁKOVI

Vážený pane prezidente,

XX. synod českokobratrské církve evangelické dovoluje si Vás pozdravit u příležitosti zahájení svého jednání. Chceme se při něm zamýšlet nad úkoly, které nám svěřil náš Pán Ježíš Kristus, hledat odpovědi na otázky, před které jsme byli postaveni, přispívat tak k vzájemnému porozumění a pochopení a aktivně se podílet na všem, co se děje k obecnému dobrému.

Myslíme přitom na Vaši odpovědnou práci v této mimořádně závažné době pro stát, jehož jsme i my občany, myslíme na základní význam míru pro život všech lidí v pravdě a spravedlnosti.

Prosíme, abyste přijal náš projev upřímné úcty.

Dr. Václav Kejř
synodní senior a předseda synodu

TELEGRAM MINISTRU KULTURY ČSR DOC. DR. MILANU KLUSÁKOVI, CSc.

Vážený pane ministře,

XX. synod českokobratrské církve evangelické, který zasedá ve dnech 20.—22. října v Praze, dovoluje si Vám zaslat své upřímné pozdravy. Přijali jsme vděčně Vaše ujištění zástupců církve, že socialistická společnost s plným respektem ke křesťanské svěbytnosti očekává pozitivní přínos našich členů ke všem úkolům dnešního

života. Je také naším přáním, aby vzájemné vztahy mezi církví a společností se rozvíjely v souladu se zákony a ve vzrůstajícím vzájemném porozumění.

Prosíme Vás, abyste přijal projev naší hluboké úcty.

Dr. Václav Kejř
synodní senior a předseda synodu

Rodištěm profesora J. B. Jeschka byly Žďárky v náhodském kraji. Duchovním domovem mu však byla Kutná Hora, kde na něho měl silný vliv Viktor Szalatnay. Léta Jeschkovy teologické průpravy spadají do let 1921—1927. S vděčností, jak dosvědčil v článcích, přijímal práci Husovy fakulty v jejích začátcích: „Vcházeli jsme do nové epochy teologie a cítili jsme osvobození,“ napsal o svém setkání s Hromádkou, Barthem a Daňkem. Své domácí studie prohloubil pobytem v Basileji, Curychu a Glasgowě. V roce 1927 vstoupil do církevní služby ve sboru v Hořicích v Podkrkonoší. Bylo to právě v době, kdy u nás začal zápas teologie Slova. Jeschke se na něm živě podílel, jak dosvědčuje např. jeho obhajoba „opatovických tezí“. Ve sborové službě pokračuje od r. 1931 v Poděbradech. Věnuje se nejen práci ve sboru, ale i teologickému studiu a již v r. 1931 promuje prací na téma *Církev apoštolských otců — Moment její kolektivity a jednoty*.

Přiznával se k pokrokovému zápasu J. L. Hromádky, jemuž zůstal vždy věren. Jeho zájem o sociální otázku našel výraz v překladu prací H. Kuttera a ve studiu L. Ragaze. Spolu s J. B. Součkem, R. Říčanem a F. M. Dobiášem je Jeschke v třicátých letech výrazným mluvčím nové teologie, která v té době ještě zdaleka nenacházela obecné uznání. Úzce spolupracoval také s profesorem S. Daňkem a výrazně hájil jeho zásadu, že nový překlad Písma vyžaduje novou reformaci.

Výsledky svého bádání o Husovi uložil Jeschke do habilitačního spisu *Bohosloveské předpoklady Husovy reformace*. Tato práce byla nesena systematickým zájmem, který přivedl Jeschka v r. 1948 na katedru systematické teologie na Husově fakultě. Když však v r. 1952 odešel do

* 9. 9. 1902 + 23. 9. 1977

výslužby prof. Adolf Novotný, byl J. B. Jeschke povolán na katedru praktické teologie. Jí věnoval poslední čtvrtstoletí svého života. Soustřeďoval se předně na otázky práce na kázání a uplatnil zde výrazné hledisko teologie Slova. Vychoval celou řadu kazatelů naší církve. Učil je úzkému přilnutí k textu i pastýřské analýze situace sboru a církve.

Se svou církví žil životem plným služby. Prokazoval ji nejen za fakultní katedrou, ale především na kazatelně, jež byla nejvlastnějším nitrem jeho srdce. Při poslechu Jeschkových kázání bylo možno prožívat zápas o Slovo i Slova o nás.

Mnoho věrné práce věnoval také Kostnické jednotě, jejímž byl dlouholetým předsedou, a Kostnickým jiskrám, v nichž řídil redakční radu. S profesorem Jeschkem odešel poslední z generace učitelů, jejichž vliv zůstává v našem bohoslovecském myšlení nesmazatelný.

český bratr

ČASOPIS
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ
ROČNÍK 53/1977

Vydává synodní rada
českobratrské církve evangelické
115 13 Praha 1, Jungmannova 9
v Ústředním církevním nakladatelství
v Praze

Obsah

Biblické úvahy

Batelka Josef, Naprostá věrnost (Mt 5, 27—32)	65
Brož Miroslav, Oko za oko (Mt 5, 38—48)	97
Carda Jiří, Láska k nepřítelům (Mt 5, 43—48)	113
Heryán Miroslav, Hojnější spravedlnost (Mt 5, 17—19)	33
Hromádka Josef, Pravdivost v řeči (Mt 5, 33—37)	81
Kejř Václav, Boží výzva k Siónu (Iz 52, 1)	132
Jdi na vinici (Mt 21, 28)	3
Ježíšův požadavek na učedníka (L 14, 25—30)	38
Kdo může být Ježíšovým učedníkem (L 14, 28—33)	101
Klobása Ludvík, Ale ty když by ses modlil (Mt 6, 5—15)	145
Lejdar Jiří, Dárce smíření (Mt 5, 24)	49
Pivoňka Bohdan, Sál a světlo (Mt 5, 13—16)	17
Šourek Miloš, O pravém dávání (Mt 6, 1—4)	129
Rád nového života (Mt 5, 1—2)	1

Články

Běťák Miloslav, Jeronýmova jednota — dílo vzájemné pomoci	75
Bocková Eva (Ghana), Polygamie (mnoho-manželství)	67, 85
Bula Miroslav, Konkrétně a do hloubky	66
Čapek Jan, Pravdivost a nezištnost ve vztazích mužů a žen	83
Doležal Jiří, Večeře Páně	54
Funda O. A., Neodpírat zlému	98
Hejl Miroslav, Co se stalo v Ochranově v roce 1727	92
Hlaváč Josef, Bohoslužby bez lásky	50
Horák Cyril, Mezicírkevní a mezináboženský ekumenismus	90
Zastánci nenásilí	118
Jedinečnost a nejvlastnější poslání církve	41, 74, 88, 120
Kejř Václav, Leningradská konference	19
O nový katechismus	115
Sto let Světového svazu reformovaných církví	58, 72
Krejčí Miroslav, Svatost slova	82
Křivohlavý Jaro, Muž a žena	8
Rodina a sbor	23
Langmeierová Dana, Rozhovor o starých lidech	5
Lejdar Jiří, O křesťanské službě	135
Melmuk Jiří, Chelčický a duchovní boj	99
Miřejovský Jan, Dr. Martin Niemöller pět-aosmdesátiletý	71
Ta cesta	2
Miřejovský Lubomír, Láska a mezinárodní vztahy	114

ThDr. Bohuslavu Součkoví	122
K 60. výročí Velké říjnové socialistické revoluce	136
Miškovská-Kozáková V. T., Komenský jako filozof pokračující kultury	43
Molnár Dalibor, Církev — společenství svědků	119
Mrázek Milan, Platí nebo neplatí	34
Opočenský Milan, Církev mezi původními obyvateli Austrálie	137
Otřísal Bohuslav, Ekumenická dohoda o křtu	21
Pokorný Jan, Advent	151
Zvláštnost křesťanského poslání	18
Pokorný Petr, Ježíšova pokušení	11
Rejchrtová Noemi, Tzv. ženská otázka v hru-bém dějinném obrysu	26
R. O., Život církve a její řády	102
Smolík Josef, Světová náboženství pro mír	59
Profesor J. B. Jeschke	150
Škarvan František, Úvahy před XX. synodem	36
Šourek Miloš, Aby nám to nevymizelo	146
Šplíchal Josef, Úcta k člověku	52
Trusina Karel, Skrytý či zjevný?	131
Tyralík František, Svědectví v dospělém světě	56, 68
Moudré rady	154
Víra a všední den	9
Zelený Eugen, Bez církve není spásy	39

Prózy

Písecký Slavomír, Snad jindy	93
Svoboda Zdeněk, Je to moc špatné?	104

Dětem

Bratr Paleček a lupič	107
E. H., Dětská touha	27
Henych Daniel, O potopě naruby aneb proč nejsou bahníci jako jiné ryby	76
O zbožné tetičce Kudlance	123
mš, Dětem	45
Šourek J. B., Dětem	60
Wollenberger Werner, Jana slaví vánoce	152

Básně

Hřibová Eva, Jen jednou	13
Pavla Blanka, Interview s Mojžíšem	140
Radechovská Slávie, Vzkříšený	70
Rafajová Marie, Avšak	28
Pronásledovaný	6
Svoboda Zdeněk, Zkrásnění	69
Sněmování věží	152

Dokumenty

Osm tezí učitelského sboru Komenského evangelické bohoslovecké fakulty k situaci v českobratrské církvi evangelické	103
Poselství XX. synodu sborům	148
Telegram XX. synodu prezidentu republiky	149
Telegram XX. synodu ministru kultury	149
Výňatky z elaborátu pro XX. synod	154

Čteme knihy

Evangelický kalendář 1977 (Jiří Lejdar)	29
Hartog Jan de, Nemocnice (alner)	13
Horák Cyril, Na každý den 1977 (B. O.)	13
Janáček Josef, Ženy české renesance (J. Výborný)	107
Johanides Josef, František Ladislav Hek (J. Výborný)	62
Křivohlavý Jaro, Já a ty (oko)	95
Lozano José Jimenéz, Historie jednoho podzimu (M. Š.)	124
Mertl Věroslav, Poledne (rk)	13
Óoka Šohei, Ohně na planinách (Vladimír Čapek)	140

Sbory

Chomutov (js)	47
Chvaletice (Teplý)	109
Kdyně	141
Pelhřimov (RN)	125
Pohled na život v našich rodinách (Ja Ký)	141
Teplice (at)	109
Vodítko pastoračních rozhovorů	141

... a lidé

Apl Jan — 80 let (mš)	77
Bednář Josef — 70 let (mš)	141
Beneš Josef — 70 let (Z)	110
Čapek Vladimír — 75 let (M. Š.)	125
Čepová Marie — úmrtí (F. Š.)	95
Hlaváč Josef — 60 let (Josef Hromádka)	29
Hrejsa Bohuš — 70 let (tk)	14
Hrozný Václav — výročí úmrtí (J. V.)	30
Jeschke J. B. — 75 let (M. Š.)	125
Jeschke J. B. — úmrtí (Josef Smolík)	150
Kantorek Jan — 70 let (Z. K.)	46
Kašpar T. B. — výročí narození (J. M.)	109
Kavinová Anna — 80 let	64
Klapuš Miloslav — 70 let (M. N.)	29
Koch Bohumír — 75 let (M. Š.)	125
Kubíček Jindřich — úmrtí (m)	15
Laichter František — 75 let (M. Š.)	125
Lanštják K. P. — 85 let (rk)	46
Lipavský Antonín — úmrtí (m)	15
Marounek František — 60 let (ljl)	78
Matula František — 60 let (FM)	14
Matušková Marie — úmrtí (m)	15
Nagy Mirko — 60 let (B)	46

Pala Karel — 70 let	125
Pokorný Vladimír — 80 let (rk)	46
Rumišek Tomáš — 75 let (rk)	46
Sládek Josef — 60 let (B. Pípal)	46
Souček Bohuslav — 90 let (L. Miřejovský)	109, 122
Svoboda František D. — 70 let (vk)	30
Sebesta František — výročí smrti (J. V.)	30
Šimek Pavel — 60 let (fš)	110
Tardy Otakar — 70 let (ZK)	95
Trnka František — výročí úmrtí (J. Výborný)	14
Vápeníková Kristina — 100 let (LH)	77
Vejnar Jan — 75 let (M. Š.)	125
Voborník Josef — 60 let (jas)	47
Vojtěchovský Jiří — 60 let (Jaromír Strádal)	125
Ženatý Adolf — 60 let (mš)	111
Ženatý František — úmrtí (rk)	48

Dopisy čtenářů

Drápal Dan, Bez církve není spásy?	89
E. Z., Mimo církev není spásy	106

Citáty

Augustin Aurelius	147
Bonhoeffer Dietrich	22, 87, 147
Bratrské vyznání	108
Brunner Emil	20, 130, 140
Culmann Oscar	4
Čechov A. P.	139
Dobiáš F. M.	78, 141
Ebeling Gerhard	151
Helvetské vyznání	40, 102
Henry M.	22
Holandský katechismus	84
Hromádka J. L.	84, 100, 125
King Martin Luther	121
Komenský J. A	20, 141
Küng Hans	22
Lau F.	94
Lubich C.	151
Lüthi Walter	130, 140
Menoud Ph.-H.	35
Niemöller Martin	51, 57, 63, 121
Pury R. de	25
Sirach	22
Sollová Dorothee	147
Souček J. B.	66, 70, 72, 74
Valeš Bohumil	37, 44
Vinay Tullio	139
Visser 't Hooft W. A.	7, 10, 45, 105
Wilder Thornton	108
Zink Jürgen	117

Ze světa církvi

Kromě krátkých zpráv ze života církvi a ekumenických společenství ve světě (s. 15, 30, 47, 63, 78, 138, 128, 142, 155) byly uveřejněny tyto obsažnější informace:

Daisy Gopal Ratnamová (Irena Miřejovská) . . . 142

Liturgie k Mezinárodnímu roku ženy v SRC

[J. O.]	47
Na cestě k církvi sloužící [J. Lejdar]	155
Nové nálezy rukopisů [J. M.]	15
Světová aliance reformovaných církví	142
Světová všenáboženská konference v Moskvě (fš, bjs)	78, 108, 126

Zprávy

Kromě pravidelných zpráv o návštěvách synodního seniora ve sborech, o ordinacích, volbách kazatelů, o životě v seniorátech atp. (s. 16, 31, 48, 64, 79, 95, 111, 128, 143, 156) byly uveřejněny tyto informace:

Dva biblické mírové kursy [L. M.]	144
Ekumenická rada církví v ČSR [bjs]	128
Ekumenický překlad bible	16, 112
Návštěva dr. V. Kejře v USA	111
Pátý mírový seminář [bjs]	80, 111

Pomoc do Angoly, Rumunska	64, 96, 112
Regionální sdružení KMK [L. Miřejovský]	95
Synodní zastupitelstvo [Jiří Otter]	31, 79
XX. synod českobratrské církve evangelické [J. O.]	156

Grafika

Bocková Erika, Lukáš 24, 30—31	53
Jilemnický Ivan, Genesis 11 a Žalm 127, 1	110
Rietschel Christian, Eliáš	86
Šváb Jaroslav	138

Foto

Duda J. R.	24, 42
Šplíchal Jan	69, 153
Interiér sborového domu v Pelhřimově	124
Ochranov	92

Dlouhé noci a dny v temném šerosvitu. Mrazivým vzduchem poletuje sníh. Drsný pokřik vran sedících na holých stromech. Kašparův obrázek několika zachumlaných postaviček, spěchajících do kostela na ro-ráty. Roj dětí honících se kolem evangelické fary, kam přišly na předvánoční cvičení. Přívětivost večerního domova s jeho teplem a světlem lampy. To patřovalo k ovzduší adventní doby. V ruchu moderního života již tato výbava a dělení času podle církevního roku mizí. A přece i dnes je křesťan volán k tomu, aby nepřeslechl jednotlivé důrazy evangelijní zvěsti. Má se připravit v upřímnosti srdce na radostné poselství o narození Spasitele. Taková příprava vyžaduje pokorné ztišení, soustředění a míření na hlubiny.

Ztotožňujeme se v ní nejprve s očekáváním starozákonního lidu. Po staletí a generace vyhlížel slíbeného Mesiáše. Do tmy hříchu a pádu zaznívala útěšná zaslíbení. Před naším duchovním zrakem vystává celá ta řada nadějných výroků, jak jsme ji od dětství slýchávali. Prvním světélkem bylo protoevangelion: „Nad to nepřátelství položím mezi tebou (hade) a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu“ (Gn 3, 15). A na konci přípravná pochodeň Jana Křtitele. Kolik to bylo vyhlížení Boží pomoci, ale i varování před falešným očekáváním a volání k upřímnému pokání! Jaká posila i břímě

naděje, než mohl Simeon prohlásit: „Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. Nebo viděly oči mé spasení tvé“ [L 2, 29—30]. Do tohoto proudu čekajících se stavíme i my s prosbami, aby Ježíš Kristus přišel do našich srdcí, do našich rodin, do sborů a celé církve. Chceme se připravit na příchod tak vzdáleného Pána i Přítele. Znovu chceme žasnout nad tímto průlomem Boží lásky a jeho záchranného slitování. Znovu chceme přijít až do Betléma a poklonit se narozenému dítěti.

Ale advent znamená pro nás ještě jiné napjaté očekávání. Ježíš Kristus slíbil svým věrným, že přijde ještě jednou. Za námi stojí jako pevná zeď základní činy jeho milostivé záchrany s jeho narozením, zvěstí o Božím království, s mocnými skutky lásky, s utrpením a obětí na kříži, a pak se slavným vzkříšením a povýšením nade vše. To je začátek poslední, rozhodující doby. Ježíš Kristus započal své dílo, ale on bude také jeho dokonavatelem. Je nyní přítomen mezi námi skrze zvěstované slovo, ve svátostech a v obecenství bratří a sester, ale jednou přijde, aby zjevně nastolil svou vládu, vykonal svůj soud i zavrcholil svou milost. Jeho lid jej očekává s bázní i třesením, „poněvadž spravedlivý (rozumí se z víry) sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník, kde se ukáže“? [1 Pt 4, 17]. Nikdo nemůže spoléhat na své zásluhy, na svou znamenitost nebo

Právě v lidech, s nimiž se denně setkáváme, se chce Kristus narodit, v nich vyrůstat, žít a vstát z mrtvých.

C. Lubich

Jdeme vstříc vánocům nebo — což je přiléhavější — se jim blížíme uštvání; každý svým způsobem, ve svém stylu.

Správnější by však bylo, kdybychom je očekávali.

Ovšem nejen jako svátky.

Rozhodující je, bude-li to čekání na Boha.

Gerhard Ebeling

dokonce jen na příslušnost k církvi. I ten nejspřavedlivější sotva projde. Ale na druhé straně vyhlížíme příchod milostivého obhájce kajících, těch, kdo v něm složili všechnu svou naději. Těch, kdo procházeli utrpením a zkouškami, byli pokorní a chudí v duchu, věděli o své odkázanosti jen na jeho milost, bojovali až do konce

o její nové uchvacování a nade všechno toužili po tom, aby on byl oslaven. Ti očekávají vladaře milostivého a zavrcholení svých chatrných životů v jeho blízkosti. To je advent napjatý mezi dvěma póly jeho záchranných zásahů, doba, v níž máme být bdělí a připravení, láskyplní a nadějně postupující kupředu.

dětem

JANA SLAVÍ VÁNOCE

Kdypak jsou vlastně vánoce?

Každý přece ví, že od 24. do 26. prosince. Ale někdy mohou být i jindy, tak jako v jedné švýcarské vesničce v roce 1958. V té vesničce bylo jen několik domů, pekařství, dvě či tři hospodářství, malá škola, kostel a několik domů roztroušených po úbočích hor. V jednom domku žili mladí manželé s osmiletou dcerkou Janou.

Jana byla veselá a neposedná jako všechny děti. Ale v tom roce začala postouňovat. Hned se unavila, netěšily ji hry s kamarádkami, pobolívala ji hlava a ráno se jí nechtělo vstávat. Zpočátku tomu rodiče nevěnovali moc pozornosti, ale když si Jana nepřestávala stěžovat, šla s ní maminka do vesnice k lékaři. Ten Janu prohlédl, ale žádnou nemoc nezjistil.

Maminec to nedalo. Jednoho dne se rozjel až do Basileje na kliniku, kde pracoval známý odborný lékař. Výsledek prohlídky byl hrozný. Jana měla leukémii, krevní nemoc, proti níž dosud neexistuje žádný účinný lék a která po nějaké době končí smrtí. Profesor odhadl, že Jana bude žít nanejvýš dva měsíce. Matka z toho byla zoufalá.

Prosila lékaře: „Řekněte mi, co mám dělat? Všechno obětuji, abych mohla Janě zachránit život.“

Profesor s účastí řekl: „To jediné, co ještě můžete pro svou dceru udělat, je, že jí každý den života, který jí ještě zbývá, co nejvíce zpříjemníte.“

Janini rodiče nebyli sice bohatí, ale rozhodli se, že udělají, co je v jejich silách.

Chtěli s Janou hodně cestovat, aby viděla kus světa, a zahrnout ji hračkami.

Ale Jana po ničem takovém netoužila. Nechtěla cestovat, nechtěla si hrát. Měla jen jedno přání. Chtěla slavit vánoce.

Takové přání se však těžko dalo splnit. Prosinec se blížil, ale blížil se také konec druhého měsíce, který Janě ještě zbýval. Janin tatínek byl nešťastný, že se Jana vánoc nedožije. Svěřil se se svým trápe-

SNĚMOVÁNÍ VĚŽÍ ZDENĚK SVOBODA

Když v tomto věkovitém městě o půlnoci mezi prvním a posledním úderem orloje nikdo nespí (a to se stává tak jednou za sto let) houfují se věže k sněmování

Přednášejí si šeptem (každý úder je jeden věžní den) na všelijaká témata

*Samomluvy Matěje Rejska
Komparace fyziognomií
Bouře a deště v roce 1415*

*Jsou moudré
Vidí svět z nebeské perspektivy
A až jednou spánek natrvalo obsadí
všechny pevnůstky lidství*

*věže rozezvučí své zvony na poplach
a na počest Přicházejícímu
Probud' se ty kdo spíš
a*

ním vesnickému učiteli. A jak to tak probírali, dostali nápad.

Otec se vrátil domů a Janě prostě oznámil, že tentokrát budou vánoce výjimečně dřív, a to už 2. prosince. Jana byla chytré děvče a moc tomu nevěřila.

Tatínek jí to vysvětlil: „Dobře víš, že velikonoce jsou také pokaždé jindy. Tak proč by nemohly být vánoce?“

Bylo to sice dobře vymyšleno, ale tatínek s panem učitelem na něco zapomněli. Vánoce jsou svátky, které člověk nemůže slavit sám. Patří k nim spousta věcí, nakupování dárků, úprava výkladních skříní, prodej vánočních stromků a zpěv koled.

K myšlence dřívějších vánoc se připojil jako první pekař. Napekl vánoční cukroví a ve výkladní skříní vystavil velkou čokoládovou loď naloženou dárky. Z komínů jí dokonce stoupal vatový kouř. Pak se přidali ostatní majitelé obchodů a nakonec se do vánočních příprav pustili všichni lidé ve vsi. Ve škole malovali stromečky,

ve školce nacvičovali vánoční básničky a všechny děti už věděly, že vánoce budou začátkem prosince. Maminky pekly cukroví, tatínkové snesli z půd betlémy a opravovali je. Zkrátka — ve vesnici se na vánoce začali chystat už v polovině listopadu. Ještě však nebylo jasné, zda může i pan farář konat vánoční bohoslužby před vánočními. Ale i on se přidal.

Přišel tedy 2. prosinec a s ním nádherné vánoce. Jana měla v pokoji ozdobený stromeček, pod ním dárky, na stole ležely mísy s cukrovím a z rádia se ozývala koleda. To zařídil jeden šikovný elektrikář, napojil reproduktor v Janině pokoji na gramofon ve vedlejším domě a tam přehrával desky s koledami.

Byly to opravdu krásné vánoce. Dva dny poté Jana zemřela. A 24. prosince nikdo v této švýcarské vesničce už Štědrý den neslavil.

Werner Wollenberger
(překlad ZJS)

Fotomontáž Jana Šplíchala k básni Sněmování věží

hlasy a ohlasy

(DÍLO ZVĚSTOVÁNÍ)

V našich sborech se pravidelně káže. Jsme vděční, že v této službě Pán církve povolává nové a nové pracovníky. Spolu s ostatními církvemi vzešlymi z reformace pokládáme zvěstování evangelia za základní zdroj života, obnovy a svědecké existence církve.

Existují ovšem i svědectví nemnoha nebo žádných slov, kdy zájem, otázku anebo i důvěru lidí vzbudí obětavá služba, vytrvalost v trápení, statečný postoj, laskavý vztah, řádnost pospolitého života. Avšak dříve či později nastává okamžik, kdy takové svědectví musí být doprovázeno živým, mluveným slovem, přiznáním k Ježíši Kristu.

Tím jsme povinni jedni druhým, lidem kolem nás a zvláště také svým dětem, za něž jsme převzali odpovědnost při křtu, aby památka smrti a vzkříšení Ježíše Krista nevymizela ze života lidí v této generaci a v generacích příštích. Žádná oblast lidského života a žádná věková či jiná skupina nemá být ponechána bez svědectví o naději (2Kor 5, 17—19 Ž 78, 3—8 Ř 1, 14—16).

(SLUŽBA PASTÝŘSKÁ)

Hlásané evangelium míří až na dno lidské existence, volá k pokání a působí víru, probouzí v nás vědomí hluboké sounáležitosti, dává nám sílu odpoutět těm, kteří nám ublížili, osvobozuje od cynismu, netečnosti, pocitu únavy a marnosti. Dává nám odvahu rozloučit se s minulostí, vymanit se z okamžitých nálad, nedbat svodů povrchnosti a konzumentství.

Církev má pastýřské poslání. Kristova láska si buduje mezi námi takový prostor důvěry, že je možno svěřit se druhému a dát na jeho upřímné slovo (Jak 5, 16). Často pozorujeme, že se křesťan ve společnosti svých bližních mimoděk stává útočištěm a důvěrníkem v osobních krizích. Avšak musíme se ubránit tomu, abychom postižené a hledající vázali na sebe. Jde o vyhnání zlého z člověka

(exorcismus). Takovou moc má jen Ježíš Kristus svým slovem a Duchem. Věrné zvěstování a osobní svědectví, projevy lásky, důvěry, zájmu i přimluvy ve společenství nechť směřují až k těmto cílům.

(DAR VIDĚNÍ)

Slovo Boží odhaluje věci skryté pod povrchem lidského chování i světového dění (Žd 4, 12—13). Když se toto slovo dotýká našeho srdce, když stojíme v modlitbě před svým Pánem, prožíváme chvíli pravdy, jinde nepoznanou, a prohlédáme k eschatologickému cíli konečného vykoupení. I tehdy však platí, že poznáváme jen dílčím způsobem, „zčástky“ (1 Kor 13, 9). Tyto vhledy nám pomáhají v orientaci, v rozlišení hodnot trvalých od pomíjivých, osvobozují nás od malicherného lpění na vlastních cílech a propůjčují sílu i ve chvílích nezdaru. Nemáme v nich však ucelený výklad světového dění z hlediska příčin a následků.

(BOHOSLUŽBA)

Ve svých shromážděních máme zvláštní výsadu adorace, vzývání Pána. Tak se přesvědčujeme, že je církvi přítomen nejen jako moc, nejen jako pravda, nýbrž i osobně jako ten, koho můžeme oslovit. Za všechno stvoření povstáváme před svým Pánem, abychom jej slavili, a skláníme se, abychom vyznávali viny a potřebnost všech. Do své bohoslužby zahrnujeme přimlouvami všechny lidi, spolukřesťany i nevěřící, bolesti celého světa. Společenství, které dokáže Pána Boha chválit i v okolnostech nesnadných (Sk 16, 25), které vyznává viny, ač by mělo všechny důvody je tajit (Ž 32, 3—5), a které se přimlouvá za protivníky (Sk 7, 60), dává tím najevo, že je odkázáno na Boží milosrdenství ve všem, a tak vyjevuje svou pravou podstatu.

(Čtyři citáty z elaborátu pro XX. synod „Lid Kristův a jeho cesta, odstavce 29—31, 37—39 a 43)

Moudré rady

FRANTIŠEK TYRALÍK

„Neznáme dne ani hodiny.“ To je jistě skutečnost. Přesto však na ni v mladém a středním věku málokdo myslí a málo se jí zaměstnává. Často ji člověk nebere na vědomí ani po překročení šedesátky a žije stále, jako by se ho možnost brzkého odchodu netýkala. Čas proměňuje především na peníze (práce je mu jen prostředkem výdělku); na peníze je stále opatrnější (zapomíná na jejich služebnou funkci); je ještě hašteřivější a neústup-

nější ve střetech s mladší generací (reprezentovanou často vlastními dětmi); soustřeďuje se trvale na sebe a vynucuje si pozornost; víc zapomíná, ne však na křivdy, jež na něm byly kdysi spáchány; své chyby bagatelizuje a chyby jiných zveličuje; nevidí manko ve vlastních skutečích, zjišťuje jen nevďěčnost za ně...

Myslím si, že člověk, který má před sebou pravděpodobně již jen několik let života — zvláště věřící člověk — by měl žít

víc pod zorným úhlem zmíněného výroku. Jeho „já“ by mělo stále víc ustupovat do pozadí, než se úplně z tohoto světa ztratí. Měl by tu být stále méně pro sebe a stále víc pro druhé. Svůj krátící se čas ochotněji proměňovat v nezištnou službu. Než paměť vypoví, vzpomenout si na ty, kteří mu kdysi posloužili a byli mu blízcí. Myslet víc na své dluhy než na své úspory. Ulevit včas slábnoucí paměti a vymazat všechny křivdy a nároky na vděčnost. Mít otevřené oči pro potřeby druhých, zapchané uši pro pomluvy a zavřená ústa pro neuvážená a vznětlivá slova. Neunavovat slábnoucí srdce nenávistí, závistí, hněvem, ale posilovat je tichou radostí ze všeho dobrého. Neničit opotřebované nervy zbytečnými starostmi — starosti jsou většinou zbytečné. Stárnout a nebýt starý — rostoucí konzervatismus je neklamnou známkou stáří. Vzdávat se svých pozic a vyhrazovat stále větší prostor mladším, nečekat, až to provede náhle a beze zbytku a proti jeho vůli — smrt. Potlačovat pocit nepostradatelnosti a nadřazenosti,

nepočínat si tak, jako by lidský rozum a jeho úsudek byl nejbystřejší a nejspolehlivější až po osmdesátce; jako by ti, kteří jsou pod touto věkovou hranicí, byli stále nezkušení a nezralí. Nevnučovat se lidem středního věku a raději se orientovat na ty nejmladší, na děti, do nich vkládat své znalosti, zkušenosti, lásku, do nich investovat svůj čas, v nich přežívat.

Stáří je čas, do něhož člověk nerad vstupuje. Ať se mu ostatně vyhýbá, dokud může. Je to v jeho silách víc, než si myslí. Je přece na něm, co a kolik jí a pije, v jeho moci je volba přiměřené činnosti, respektování pravidel hygieny, i duševní hygieny, on vytváří či spoluvytváří životní prostředí svého nejbližšího okolí, prostředí radostného soužití či konfliktů a stresů. To vše může podstatně přiblížit či oddálit hranici stáří i příchod smrti, i když je nemůže odstranit. I stáří se však dá prožít spokojeně a plodně — ano, i smrt nemusí zbavovat naděje a dá se jí projít k životu. K tomu však už je třeba něco víc než dobré rady.

ze světa církvi

Na cestě k církvi sloužící. Pod tímto heslem se konal pracovní týden, který počátkem září pořádal v Budapešti Mezinárodní svaz pro vnitřní misi a diakonii. Mez účastníky zastupujícími evropské evangelické církve a jejich sociální práci, diakonii nebo křesťanskou službu byli také dva delegáti z naší církve — náměstek synodního seniora dr. Jan Pokorný a pisatel těchto řádků, který už také o budapeštské konferenci částečně referoval v KJ č. 33/77.

Za pozornost však stojí celkový trend jednání, naznačený vlastním tématem pracovního setkání. Ze všech přednášek, biblických výkladů, diskusních příspěvků a rozhovorů vyplývalo, že církve si je sice vědoma velikosti a významu úkolu, jež plní a ve většině zúčastněných zemí stále ještě plní tra-

diční diakonie ve svých sociálních ústavech a dalších zařízeních, ale že se nemůže spokojit pouze s touto službou, kterou koná větší nebo menší počet kvalifikovaných pracovníků, a většina údů církve přitom stojí pasívně stranou nebo nanejvýš přispívá na toto dílo lásky občasným darem. Vždyť křesťanská služba (tohoto označení neužíváme jenom my v naší církvi, nýbrž i francouzský název pořádající organizace — Fédération internationale pour la mission intérieure et le service chrétien — na rozdíl od německého, který přejímá řecký výraz „Diakonie“, nebo od anglického „Christian social work“) je záležitostí a měla by být samozřejmostí pro každého věřícího člověka, který vděčně přijímá Boží dílo spásy v Ježíši Kristu. Pro skupinu sedmi zástupců

z pěti církví v Československu, kde už před dvěma desetiletími přešly všechny církevní sociální ústavy do státní správy, nebyly bez zajímavosti zprávy o práci mnohých diakonských zařízení nejen v západoevropských státech, ale i v socialistických zemích, jako je Polsko, Maďarsko nebo Jugoslávie. Navíc bylo jedno odpoledne věnováno návštěvě a prohlídce sociálních ústavů (domovů důchodců a domovů pro různě postižené děti) v Budapešti a okolí, které spravuje jednak maďarská reformovaná, jednak luterská církev.

Pozoruhodnou přednášku pronesl prezident dr. Theodor Schöber ze Stuttgartu, jenž stojí společně s prezidentem Henri Ochseneinem ze Štrasburku a viceprezidentem Gerhardem Bosinskim z Berlína (NDR) v čele Mezinárodního svazu. Th. Scho-

ber se už dříve zabýval otázkou vzájemného vztahu mezi diakonií a bohoslužbami (studii na toto téma vydal i knižně) a na závěr konference se soustředil na to, jaký význam má pro diakonii večeře Páně a jak může diakonii pomoci, ale i naopak, jak diakonie vede církev k hlubšímu pochopení večeře Páně a

— řečeno slovy přednášejícího — „k prohloubení eucharistické praxe“. Toto pětidenní společenství a jednání o problematice i úkolech křesťanské služby ve sborech, v církvi a ve světě vyvrcholilo tedy příznačně bohoslužbami s vysluhovááním sv. večeře Páně. Jiří Lejdar

zprávy

XX. synod českobratrské církve evangelické se konal ve dnech 20.—22. října 1977 v Praze v evangelickém chrámu na Vinohradech za přítomnosti 97 z celkového počtu 99 synodálů. Při zahajovacích bohoslužbách, jichž se zúčastnili početní ekumeničtí hosté i zástupci státní správy, kázal odstupující synodní senior dr. Václav Kejř: Na programu synodních jednání byly kromě obvyklých správních a hospodářských záležitostí tři významné úkoly: volby do synodní rady, projednání teologické předlohy „Lid Kristův a jeho cesta“ s tematikou nezadatelného poslání církve v současné společnosti a konečně i návrhy na změny církevního zřízení a řádu pastýřské péče a kázně. Do čela církve byl zvolen jako synodní senior konsenior Milan Hájek z Gottwaldova, jeho náměstkem senior dr. Josef Hlaváč z Olomouce, třetím duchovenským členem dr. Jan Pokorný z Brna. Třetím laickým členem synodní rady byl zvolen seniorátní kurátor Vladimír Chadim z Prahy, zatímco ve funkci zůstávají synodní kurátor dr. František Škarvan a jeho náměstek doc. dr. Jaro Křivohlavý. Při projednávání návrhů vzešlých z rozpravy bylo mj. usneseno zahájit jednání o užších kontaktech se Světovým luteránským svazem a připravit nové teologické rozhovory, aby bylo dosaženo hlubší věroučné jednoty mezi různými směry v církvi. Vrcholnou událostí synodu byly svátostné bohoslužby za manifestační účasti široké cír-

kevní veřejnosti, při nichž byl uveden v úřad nový synodní senior a další zvolení členové synodní rady, a závěrečná práce synodu na poselství do sborů (viz str. 148), vyznačující ducha bratrské jednomyslnosti, lásky i naděje. J. O.

Církevní představitelé u ministra kultury. Ve středu 19. 10. byla přijata synodní rada a všichni senioři panem ministrem kultury ČSR doc. dr. M. Klusákem, CSc., v přítomnosti náměstka ředitele Sekretariátu pro věci církevní pana dr. P. Černého a referenta J. Fidler. Pan ministr oznámil souhlas vlády ČSR pro tři kandidáty na volbu synodního seniora a informoval i o dalších souhlasech pro kandidáty na volbu do synodní rady. Synodní senior dr. V. Kejř poděkoval za přijetí a připomněl, že v tom vidí navázání na dobrou tradici, kdy před synodem byli zástupci církve přijímáni představiteli státních úřadů. V přátelském rozhovoru byly pak probrány některé další otázky související s XX. synodem.

Synodní senior dr. Václav Kejř vykonal před XX. synodem ještě tyto návštěvy ve sborech: 2. 10. kázal ve sboru v Sázavě a v kazatelské stanici ve Žďáru nad Sáz., 9. 10. působil ve sboru v Chebu a kazatelské stanici ve Františkových Lázních a 16. 10. dedikoval sborový dům v Praze na Jarově. 28. 10. se pak z pověření synodní rady účastnil uvedení v úřad biskupa reformované církve maďarské dr. K. Tótha.

OBSAH

Ludvík Klobása, Ale ty, když by ses modlil... (Mt 6, 5—15) — *Miloš Šourek*, Aby nám to nevy-mizelo — Poselství XX. synodu sborům — Telegramy XX. synodu prezidentu republiky a ministru kultury ČSR — *Josef Smolík*, Profesor J. B. Jeschke — *Jan Pokorný*, Advent — *František Tyralík*, Moudré rady — Dětem: *Jana* slaví vánoce (*W. Wollenberger*) — *Zdeněk Svoboda*, Sněmování věží — Fotomontáž *Jana Šplíhala* — Hlasy a ohlasy — Ze světa církvi — Citáty z *D. Bonhoeffera*, *Aurelia Augustina*, *D. Söllerové*, *C. Lubicha* a *G. Ebelinga* — Zprávy — Obsah 53. ročníku.

Homiletická příloha Sbírká kázání pro čtené služby Boží přiložena k části nákladu pro předplatitele.

Redakční uzávěrka tohoto čísla byla 4. října 1977, redakční uzávěrka zpráv 1. listopadu 1977.

ČESKÝ BRATR

časopis českobratrské církve evangelické vychází ročně v 10 číslech. Vydává synodní rada českobratrské církve evangelické v Praze v Ústředním církevním nakladatelství. — Odpovědný redaktor: dr. František Škarvan. — Redakční rada: Miloš Šourek, dr. Vladimír Čapek, Jan Miřejovský, Josef Svatoň, Karel Trusina. — Grafická úprava: Ivan Urbánek. — Adresa redakce a administrace: 115 13 Praha 1, Jungmannova 9. — Telefon: 24 71 01. — Tiskne Mír, novinářské závody, n. p., závod 5, Praha 2, Václavská 12. — Předplatné na celý ročník činí 12 Kčs, jednotlivá čísla stojí 1,20 Kčs. Předplatné na celý ročník s homiletickou přílohou Sbírká kázání činí 32 Kčs. — Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

český [1] bratr

CASOPIS ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
ROČNÍK 54/LEDEN 1978

Ty pak, když se postíš... / Matouš 6, 16-18

MIROSLAV RŮŽIČKA

Tato rada, napomenutí či výstraha Pána Ježíše nám zní jaksi cize. Z našeho evangelického způsobu života půst vymizel. Ve staré Jednotě bratrské tomu tak nebylo, jak je patrné z XVIII. artikulu jejího vyznání víry. Jestliže ovšem Pán Ježíš o postu mluvil, musíme se zajímat, oč vlastně šlo a případně ještě jde.

Zachovávaní postů nebyla zvláštnost Izraele. Ovšem ve srovnání s posty různého rázu v pohanském světě byl izraelský půst jiného druhu. Zatímco pohané se v podstatě domnívali, že prostřednictvím jídla a nápojů může člověk vstoupit ve styk se škodlivými-démonickými nebo blahodárnými-božskými silami a podle toho se jíst a nápoji buď zříkali nebo užívali, v Izraeli byl půst projevem vztahu k Hospodinu. Ten, kdo se postil, chtěl se připravit na setkání s Hospodinem, chtěl se soustředit na očekávání Boží rady či pomoci. Ve Starém zákoně se proto často mluví o „pokořování se“ nebo „ponižování se před Hospodinem“. Tak Mojžíš před při-

jetím smlouvy na Sinaji „nejedl a nepil po čtyřicet dnů“ (Ex 34, 27—28). I Pán Ježíš se před zkouškou na poušti taktó postil, „až i vyhladověl“ (Mt 4, 2). Ezdráš před cestou lidu z Babylónu nařizuje půst (Ezd 8, 23). Ester žádá své souvrce o držení postu, než předstoupí před krále s odvážnou žádostí (Est 4, 16). Před vysláním apoštola Pavla na misijní cestu se postí členové sboru v Antiochii Syrské (Sk 13, 3) a při ustanovení starších v Antiochii Pisidické se sbor modlí s postem (Sk 14, 23). Jindy se postí zarmoucený modlitebník a prosí Hospodina o pomoc (David nad nemocným dítětem — 2S 16, 21). Tak i Nehemiáš, když se dozví o bídě navrátilců v Jeruzalémě (Neh 1, 4), nebo poražení Izraelci v Gabaa (Sd 20, 26). Postem je provázena modlitba Danielova (Da 9, 3) vyznávající provinění lidu. Ačkoli nikde v Zákoně není půst výslovně ustanoven, přece k určitým svátečním dnům toto „pokořování se před Hospodinem“ patřilo — zvláště tehdy, když svátky měly výslovně

kající ráz. Půst je tedy vyznáním toho, kdo se postí, že jeho nadějí je jen Hospodina milost, odpuštění, pomoc. Tak se půst dostával postupem času do bohoslužebného života Izraele čím dál častěji a také v soukromé zbožnosti patřil k projevům „sloužení Bohu“, jak čteme o prorokyni Anně v chrámě (L 2, 36—37).

A tu právě nastává ona nebezpečná situace, kdy člověk to, co má být jen pomocí ke skutečnému zpokornění, učiní nástrojem či dokonce zástěrkou svémyslného, záslužnického a v určitém smyslu obchodnického jednání s Hospodinem. Už Achab a Jezábel záměrně nařízením lstivého postu v předstíraném zármutku a zděšení nad Nábotovou vymyšlenou bezbožností zlikvidovali zbožného člověka v Jezreel (IKr 21, 9). Není tedy divu, že Hospodin jindy vyhlašuje ústy proroka Jeremiáše: „Když se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich,“ protože lid tento „miluje toulky“. To znamená, že není cele upnut na Hospodina, i když se k němu modlí a postí se (Jr 14, 12). A za proroka Izaiáše byly takové poměry, že lid se postil s vypočítavým očekáváním, že Hospodin za to musí vyhovět jeho očekáváním. Ale tento obchod se nedaří. Hospodin „nepatří..., nechce věděti o tom,“ stěžují si ti, kteří se postí (Iz 58 a násl.). A na tuto pobožnou drzost odpovídá Hospodin ústy Izaiášovými: „Není-liž toto půst, kterýž obdivuji: Rozvázati svazky bezbožnosti..., potřebné propustiti svobodné... Abys lámal lačnému chléb svůj a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl a před tělem svým, abys se neskrýval.“ A zatím „v den postu vašeho líbost provodíte

a .ke všem robotám svým přísně doháníte... k sváru a různici se postíte a abyste bili pěští nemilostivě“. A k tomu „věšíte jako třtinu hlavu svou a podestíráte žíní a popelem. To-liž nazýváš postem a dnem vzácným Hospodinu?“ Nepostívají se tak, aby Hospodin slyšel. Ono jim totiž vůbec nejde o Hospodina, ale kryjí svou svévoli — bezbožnost nábožně znějícími formami a formulkami, okázalými postoji a předstíráním. A to je vrchol právě bezbožnosti. Ale Hospodin nebude posmíván, nemůže být zneužit. A podobně u proroka Zachariáše půst provázený změnou celé bytosti vede ze zármutku k radosti. „Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých. Aníž kdo bližnímu svému obmýšlejí v srdci svém, též přísahy falešné nemilujte; ... půst... obrátí se domu Judskému v radost a veselí i v slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte“ (Za 8, 16—19).

A tu se objevuje něco nového: půst před Hospodinem má co dělat s bližním. Není skutečného postu, kde se v pokoření před Hospodinem zároveň nemění soběstředné myšlení v myšlení na bližního, na službu pro jeho dobro, pro usmíření a pokoj. Proto ona farizeova modlitba vyznívá naprázdno, i když se mohl oprávněně vykázat posty. Vždyť on myslel jen na sebe, na pochvalu své zbožnosti u Boha a patrně i u lidí a na bližního — publikána, který s ním vstoupil do chrámu, — hleděl jako jeho soudce. Jaký div, že odešel neospravedlněn u Hospodina (L 18, 10—14).

Z toho všeho je patrné, že hodnota postu není v postu samotném, ale ve vnitřním vztahu k Bohu, v upřímnosti přístupu, očekávání a důvěry, kterou půst chce vyjád-

**Dej mi rovnou váhu,
abych mínění i slova svých protivníků vážil vahou lásky,
aby se mi jen pravda líbila, byť ji kdokoli kázal nebo pravil.
Dej mi lásku holubice,
abych holubičím a nejupřímnějším pohledem a nejčistším srdcem
objímal tvou přetrpkou pravdu.**

Milic z Kroměříže před 1372

řít. Proto Pán Ježíš obhazuje své učedníky proti výtce, že se nepostí. Až nebude s nimi, budou se postívat, aby manifestovali své očekávání na něho (Mt 9, 14—15). Apoštol Pavel pak připomíná bratřím v Korintě, že celý jejich život mezi lidmi musí být projevem toho, že jsou závislí na Boží lásce (milosti). A mezi projevy této závislosti jmenuje i posty (2 K 8, 5). Vždyť i sám apoštol osvědčil tuto naprostou závislost na Boží přítomnosti, když mohl napsat „umím i nouzi trpět“ (Fp 4, 12). Půst je tedy projevem pokořování se před Hospodinem, ale ve své podstatě není truchlivý, „s tváří pošmournou“ (Mt 6, 16). Je to nadějně postavení, nejde-li člověku o dojem, jaký udělá na lidi, ale stojí-li

vlastně celou svou bytostí před Otcem v nebesích.

A co náš půst? Když stará Jednota bratrská stála před těžkými rozhodováními a úkoly, nařizovala půst. Neměli bychom se my dnes s pomocí postu učit tak důvěřovat v Boží péči, že bychom účinně mysleli na hladovějící ve světě? A co více: nemá náš půst nést stopy toho, nač ukazoval Izaiáš a k čemu nás vybízí Pán Ježíš? Stát při těch, kteří kdekoliv laňní a žízni spravedlnosti (Mt 5, 6)? A to lze jen tak, že budeme více myslet na jejich dobré a bezpečí a odkládat ustaranost o vlastní zabezpečení. Vždyť záštitou nás všech je jen Bůh sám, což v Ježíši Kristu dal zřejmě najevo.

Mít nebo být?

JAN MIŘEJOVSKÝ

Chléb. Existuje jeho fotografie. Je to ještě chlapec a žije v Indii. Sedí nad hromádkou oblázků a pojídá je, aby měl pocit plného žaludku. V tu chvíli ho zachytila reportérova kamera. Nejde o fakíra. Ten hoch zešílel z hladu.

Ročně prý umírá podvýživou deset až dvacet miliónů lidí. To číslo si můžeme snadno představit. Průměrně je to tolik, kolik má Československo obyvatel. (Nepředstavitelné je, že se v této situaci vydává miliarda dolarů denně na zbrojení.)

Místo. Osmdesátiletá žena mi vyprávěla, že když se přistěhovala do domu, kde bydlí, hrávaly si tam ještě děti na ulici. Dnes je tam takový provoz, že to nejde. Auta stojí při kraji vozovky, tlačí se na chodník, projíždějí, jen se míhají. I psi se už bojí přejít ulici. Úzkostlivě čekají na povel pána a teprve pak se přeženou, jako když střelí. Pěším už zbývá čím dál tím užší ulička kolem domů. Na silnicích aby se už raději vůbec neukazovali. (Pro staré a nevidomé nastaly zlé časy.)

Vzduch. V některých městech už nosí dopravní strážníci protiplynové masky. V některých už se obyvatelstvu pravidelně oznamuje, kdy stouplo znečištění ovzduší tak, že se doporučuje, zvláště dětem,

aby nikdo nevycházel z domu. Už se ozvalo varování, že není vhodné požívat nic, co roste do vzdálenosti padesáti metrů od silnic. Ve vzduchu, v zemi, v ovoci, zeleině i obilí je v takových místech příliš mnoho olova. Člověk by na to mohl doplatit. (Římané prý vymřeli na olovo svého nádobí.)

Voda. Jsou města, kde jsou matky hned při zrození dítěte varovány, aby mu nepřipravovaly jídlo z vody z vodovodu. Je jeho životu nebezpečná. V té vodě, čerpané z řek, je tolik fenolů, insekticidů a jiných produktů moderní chemie, že je — ke své vlastní škodě — nedokážeme ve vodárenských čistírnách beze zbytků oddělit. Ubývá studánek s čistou vodou. Umělá hnojiva, kterými tak účinně zvyšujeme plodnost půdy, se v nich vyplavují ze země a škrtí život ve vodách řek i jezer. (Na otvírání studánek by se dnes muselo jinak než s dětmi ve verších M. Bureše, které zhuďbnil Bohuslav Martinů.)

Zdroje. Už se dá spočítat, jak dlouho — při dnešním tempu spotřeby — vystačí světové zásoby ropy, kovů a uhlí, na nichž je vybudován vysoký životní standard moderní průmyslové společnosti, včetně našeho pohodlí a blahobytu. Zatím jsme je-

jich spotřebu nezačali brzdit, nicméně zásob — nenahraditelných! — valem ubývá. Co když budou ještě příští generace potřebovat něco, co se dá získat jen z uhlí, jen z ropy? Nespotřebáváme své přírodní zdroje příliš rychle, příliš bezohledně a neodpovědně? Je nám opravdu třeba všech těch věcí, které vyrábíme? (Neuřezáváme předčasně větve, na které budou chtít sedět i ti po nás?)

Madame Pompadour. „Po nás potopa!“ řekla prý tato dáma po bitvě u Rossbachu (1757). Tento nepěkný výrok nepěkné ženy charakterizuje zatím způsob, jakým se — namnoze nevědomky — chováme a jakým vši svou silou ustavičně zvyšujeme svoji spotřebu a požadavky. Kdekdo je přesvědčen, že je tím víc, čím víc má. A čím lépe se má. Je to nebezpečná touha. Neomezená spotřeba se nehodí do světa omezených zdrojů. Je nebezpečná i proto, že ve svých důsledcích ohrožuje druhé. (Začíná ohrožovat sám život na zemi.)

Nový styl. Švédští evangelíci vydali nedávno prohlášení, kterým uznávají naléhavou potřebu „rozumnějšího a spravedlivějšího“ životního stylu. Přicházejí k poznání, že by měli skoncovat s nadměrným

přepychem, nadměrnou spotřebou jídla, surovin, energie. Že by neměli spotřebovávat víc, než je k životu nezbytně nutné. Že tím zkracují o pokrm jiné. Že tím ztěžují život chudším národům. Že si tím ve své generaci činí přemrštěný nárok na zemi, vodu a vzduch. Že nesmějí zapomenout, jakou zemi, jaký vzduch a jakou vodu zanechají těm, kdo přijdou po nich. A kolik jim dopřejí surovinových zdrojů.

Jde o prohlášení, které je na úrovni klasické Izaiášovy věty: Přestaňte zle činit! Učte se dobře činit! (Iz 1, 16—17)

Nemůžeme před těmito úvahami zavírat oči. I pro nás nastal čas vážit, co pro nás je v životě nejdůležitější. Urvat co nejvíc, mít ode všeho ten největší kus nebo žít rozumně a spravedlivě? V souladu s Boží vůlí je pouze to, co je laskavé k lidem, k blízkým i dalekým, současným i budoucím. V souladu s ní je pouze to, co je ohleduplné ke všem živým tvorům i k neživé přírodě.

Je na čase nacházet odvahu k životu, který člověk nežije na úkor druhých. Patří k němu skromnost. Ne křečovitá askeze lidí, kteří si odříkali potřebné, ale uvážení, nový životní styl, ve kterém se člověk dokáže obejít beze všeho, co potřebné není.

Děti se mají podobat Otcí

MILAN HÁJEK

Slyšeli jste, že bylo řečeno:

„Milovat budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.“

Já však vám pravím: Milujte své nepřátele

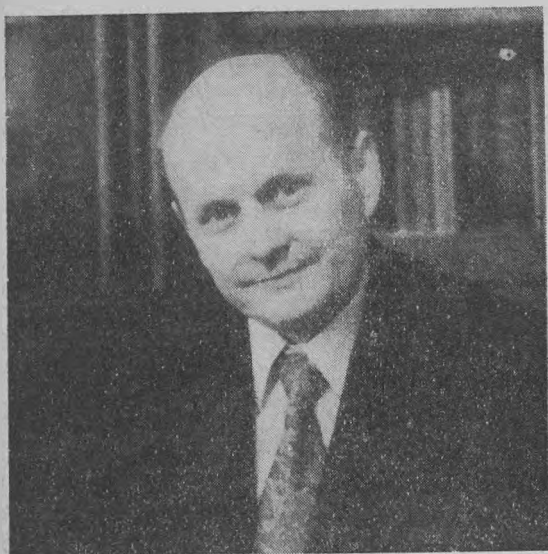
a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce;

protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré

a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Mt 5, 43—45

Slyšeli jste, že bylo řečeno... To se přece říká podnes! Měj rád ty, kteří mají rádi tebe — ale ty, kdo tě nenávidí, ty můžeš a máš směle nenávidět. Jen se podívejme do světa kolem sebe, kolik je tam zášti jedněch proti druhým! Vždyť za svůj život vlastně ani nepamatujeme dobu, kdy by se někde na světě neválčilo; a strašná, úporná nenávisť, předem prohlášená nesmiřitelnost, která rozněcuje boje, ta nás děsí. — A podívejme se kolem

sebe: Nepřipadá vám někdy, že lidé přímo potřebují ke štěstí, aby měli nějakého nepřítele? Nepotkáváte se s lidmi, kterým očividně dělá dobře proti někomu být, na někoho sočit, někoho podezírat vždy jenom ze zlých úmyslů a všechno vykládat vždy jenom ve špatný smysl? — Právě tak v našem vlastním srdci: jak málo je v něm ochoty smířit se s bratrem, s nímž jsme se nepohodli, odpustit tomu, kdo se nás dotkl! Podívejme se do své vlastní církve:

Nový synodní senior Milan Hájek
Foto Z. Bilá

Zdalipak se skutečně dovedeme milovat i přesto, že spolu nesouhlasíme a že jsme se všelijak nešetrně dotkli jeden druhého?

Máme za chvíli přistoupit ke svatě večeři Páně. Vzbuzuje to dnes ve mně zvláštní tíseň: budeme spolu v církvi, jak dnes vypadá, přijímat tělo a krev Pána Ježíše hodně a nikoliv k svému odsouzení?

Ale Pán Ježíš nám ukazuje k Otcí. On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Pán Bůh neodmítá svou dobrotu nehodným. Neukrývá své dary jenom pro své oblíbené. Svou milost prokazuje dobrým i nedobrým, hodným i nehodným. Náš nebeský Otec je dokonalý, jak stojí ve 48. verši. Dokonalý v biblické řeči znamená nerozdělený, celý. Takový je Pán Bůh, že nedělí svou lásku, ale štědře ji nabízí všem. Jestliže kdo z nás jde na soud, pak proto, že se odsoudil sám; proto, že odmítl lásku, kterou Pán Bůh širokou náručí nabízí, a nechce o ní slyšet. Bůh není vinen naším zahynutím, on je dobrý ke všem.

A tu se nás ptá Pán Ježíš: Chcete být Božími dětmi? Jistěže chceme, odpovíme, vždyť jsme církev Páně a chceme jí být! Ale Pán Ježíš říká: Pak se musíte svému Otcí podobat. Děti se přece podobají rodi-

čům! Je někdo proti vám? Nepřestávejte ho milovat. Pronásleduje vás, znepřijemňuje vám život, dělá vám potíže? Vyprošujte mu za to od Pána Boha všechno dobré. Proklíná vás někdo, hanobí vás, pomlouvá? Vy o něm mluvte jen dobré, jen to, co je v jeho prospěch a ne ke škodě. Nenávidí vás někdo? Jednejte s ním s neutuchající dobrotou, laskavostí, nepředstíranou, opravdovou láskou. Jste přece Boží děti. Máte se tedy podobat svému Otcí! Jestliže on nedělí svou lásku a je dobrotivý i k nevděčným a zlým — jak to, že vám to dělá potíže?

Kdybychom teď řekli, že s těmi Ježíšoviými slovy souhlasíme a přijímáme jeho názor, pak nemluvíme pravdu a obelháváme sami sebe. My se těm slovům bráníme! Jsou nám tvrdá, těžká, nesnesitelná. Taková že máme být? Když nás někdo uhodí, máme si nechat líbit, aby nám dal ještě druhou ránu? Když nás někdo nutí k něčemu, co je proti naší vůli, máme si to dát líbit a vykonat ještě víc? Jak nám můžeš radit něco takového, Pane? To, co nám doporučuješ, je přece cesta bezbranných mezi dravce! Vždyť nás to zničí, odhodíme-li zbraně a půjdeme-li s odkrytým srdcem k těm, kteří nás nenávidí. Tak namítáme.

Ale Pán Ježíš nám říká: Ne, mýlíte se, je to docela naopak. Co vám radím, je jediná cesta k míru. Tvrdostí, odplatou, stejným postojem se nedá nic změnit na lidském nepřátelství. Jenom se tak navazuje další článek řetězu zla. A ten řetěz bude věčně pokračovat, nikdy mu nebude konec. Je-li jaká naděje, aby zlo bylo přemoženo, pak je v odpuštění, ve smíření. Ano, v té bezbranné lásce, která své srdce podává na dlani tváří v tvář zlobě.

Ale Pane Ježíši, to je strašně těžké, co po nás žádáš, to se přiči našemu bytostnému založení! Jak to máme dokázat? Ale vždyť já to také, říká Pán Ježíš, nečekám od vás, chatrných a slabých. Já vím, že vy to nedokázete. Já chci, abyste se učili ode mne. Já jsem šel přece tou cestou jako první. Pusťte se za mnou, nebojte se, vykročte v mé bezbrannosti k těm, kteří na

vás křivě hledí, pusťte se za mnou — a závrtný vír mého Ducha se vás zmocní a vy najednou objevíte, co jste nechápali a neznali: úžasnou svobodu k tomu, abyste odpustili, aby vaše srdce nedržel hněv, abyste ztratili svou prestiž, ješitnost, sebe-úctu. To všechno najednou budete mít za smetí a bude vám jedno, jak na vás druzí hledí a jak s vámi zacházejí. Najdete ne-

smírnou svobodu, o jaké jste neměli tušení: svobodu těch, kteří svobodni se vydávají ve službu a otroctví všem.

Pusťte se za mnou, zakusíte veliké věci, říká Pán.

Kázání nově zvoleného synodního seniora Milana Hájka ve shromáždění, při němž byl uveden v úřad, dne 21. října 1977 v Praze na Vinohradech.

XX. synod

JOSEF VESELÝ

Znovu se ukázalo, jak neodbytně se v nejvyšším zákonodárném shromáždění církve hlásí ke slovu Písmo jako autorita ve věcech víry a života a jak živý Kristus prosazuje své milostivé panování nad všemi rozdílnými důrazy, jež zdánlivě ohrožují jednotu církve. Každý z přítomných delegátů pocítil, že vrcholy synodu nespočívaly v usneseních a prohlášeních, nýbrž ve všech jeho bohoslužebných shromážděních a zřetelně při stole Páně, kolem něhož stáli se sklopenými hlavami a prázdnými rukama všichni bez rozdílu, spojení vyznáním hříchů a vírou v jedinou milost. Tato podstatná a hlubinná jednotu jako závislost na Kristově lásce nese onu rozmanitost darů a rozdílnost důrazů, které by jinak mohly rozbít jednotu a svěst církev do cizí služby. Základní vědomí, že církev nežije především svým správním úřadem, vysvětluje ze zprávy synodní rady, kterou připravila pro XX. synod, který se konal v Praze na Vinohradech ve dnech 20.—22. října 1977. Vyslovila v ní přesvědčení, že i dnes leží těžiště církevní práce

ve sborech a čím dál tím více i v rodinách, v naslouchání Božímu slovu, jež se jako nejdůležitější zvěst života dostává skrze posluchače slova a jeho činitele ven, na pracoviště, do veřejného života. Tak se křesťané účastní svým specifickým podílem na všem dobrém snažení naší socialistické společnosti, aby v ní každý člověk mohl žít spokojeně a svobodně.

V tom, že synod vzal na vědomí zprávu synodní rady, informující také o jejím úsilí vypořádat se kázeňsky s těmi, kdo ohrožují jednotu církve, je možno vidět výraz naděje církve, že další trpělivý teologický rozhovor může přivodit sblížení stanovisek a sjednotit k společné službě v pravdě a lásce. V této souvislosti přijal synod některé doplňky k dosud platnému Řádu pastýřské služby, péče a kázně a ustavil příslušnou celocírkevní komisi. Zprávu synodního seniora dr. Václava Kejře, v níž se vši sobě vlastní otevřeností pověděl, z čeho měl v církvi radost, z čeho se rmoutil a co své církvi žádá od Pána Boha a Pána církve Ježíše Krista, přijal XX. synod

**Chtít potlačit kritické soudy laiků pouhým násilím
a nevyvrátit je dobrými důvody,
znamená vystavit církev i papeže posměchu nepřátel
a učinit křesťany nešťastnými.**

Martin Luther 31. 10. 1517

**Víru a náboženství nelze vynutit násilím.
Musí vyprýštit ze svobodného a nerozděleného srdce,
které nemohou dát lidé, nýbrž jen Bůh...**

Petr Viret roku 1564 a 1565

Při instalačním shromáždění byla vysluhována i večeře Páně, již se účastnilo mnoho mladých i starších členů církve. Foto J. Peší

jako směrnicí pro další život naší církve.

XX. synod se zabýval elaborátem, který předložila teologická komise a jemuž dala název Lid Kristův a jeho cesta. Opustila tak téma nezastupitelnosti církve, jak je určil minulý synod, ponechávajíc nezastupitelnost toliko samému Kristu; elaborát byl doporučen k dalšímu studiu ve sborech s přihlédnutím k diskusním příspěvkům, proneseným k němu na synodu.

XX. synod byl také volebním synodem. Novým synodním seniorem na další čtyřleté období byl zvolen farář Miloslav Hájek z Gottwaldova, jeho náměstkem farář dr. Josef Hlaváč z Olomouce a třetím duchovenským členem farář dr. Jan Pokorný z Brna. Třetím laickým členem synodní rady byl zvolen Vladimír Chadim, seniorátní kurátor z Prahy. Dva další laičtí členové zůstávají dosud ve své funkci, dr. František Škarvan, synodní kurátor a dr. Jaro Křivohlavý, jeho náměstek.

Po dvou obdobích odchází ze synodní rady dr. Václav Kejř. Respektoval ustano-

vení církevního zřízení o omezení volitelnosti do vyšších církevních funkcí věkem 70 let, ač valná většina církve by byla uvítala, kdyby v čele církve zůstal i nadále. Jistě jej celá církev vidí tak, jak to o něm píše zpráva synodní rady synodu: „Je ve výborném fyzickém i duševním stavu. Je statečný. Má důvěru církve a otevřený přístup k státním úřadům. Není jen křesťan, ale je to křesťan českobratrský — evangelický.“ Jeho výraznou a pravdivou osobnost, církvi tak blízkou a milou, si budeme jistě dlouho připomínat. Z duchovenských členů odchází ze synodní rady farář Jiří Ruml z Velkého Meziříčí a z laických Miloš Lešikar z Lanškrouna. Ústy nového synodního seniora poděkoval synod odstupujícímu synodnímu seniorovi a oběma bratřím za jejich věrnou službu církvi.

Miloslav Hájek, synodní senior, zvolený hned první volbou, představil se synodu jako kazatel ve stopách svého strýce dr. Viktora Hájka srozumitelností, úderností a stručností, s jakou vyložil Ježíšovo slovo z Mt 5, 43—45 jako program církve, která v odpuštění, lásce a bezbrannosti vidí naději pro sebe i pro svět: „Slyšeli

jste, že říkáno bylo: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřitele svého. Ale jáť pravím vám: Milujte nepřátely své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protíví, abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích; nebo slunci svému velí vzhoditi na dobré i zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“

Dr. Josef Hlaváč, jeho náměstek, v pozvání k večeři Páně důrazně pověděl, že jediná pevná půda pod našima nohama záleží v tom, že jeden za všechny umřel; jeho láska nás svazuje. Jinak není na světě síly, která by nás spojila.

Pěknou stránkou synodu bylo opět představení sedmi ordinovaných vikářů, kteří jsou viditelným znamením, že se církev stále znovu rodí v mladých kazatelích a ve sborech bratří a sester, starých i mladých, žádostivých slyšet Boží slovo, jež prospěšně koná to, k čemu je Bůh posílá.

Dosavadní synodní senior dr. Václav Kejř se rozloučil zejména úvodním kázáním na Iz 52, 1, v němž vyzval církev, aby povstala a stála ve svém slavném a nezastupitelném poslání. V závěrečném kázání volal církev k věrnosti Kristu až do krve.

Průběh XX. synodu

JIRÍ OTTER

Ve dnech 20.—22. října 1977 se konal v Praze v chrámu na Vinohradech v pořadí XX. synod česko-bratrské církve evangelické. Zúčastnilo se ho 97 z celkového počtu 99 členů.

Synod byl zahájen 20. 10. odpoledne v 17 hod. bohoslužbami, při nichž kázal synodní senior dr. Václav Kejř na text Iz 52, 1: „Probuď se, oblec se v sílu svou, Sión!“ Na bohoslužebném pořadu se podíleli i další členové synodní rady. Synodní kurátor dr. František Škarvan přivítal krom synodálů i ekumenické hosty z řady dalších církví a zástupce státní správy.

I. pracovní zasedání synodu 20. 10. večer od 19 hod. mělo na programu ustavení synodu, volbu předsednictva, zapisovatelů a dalších orgánů, a konečně v hlavní náplni volby do synodní rady. Předsedou synodu byl zvolen dr. V. Kejř, dalšími členy z řad duchovních senior Miroslav Brož z Třebechovic a farář Jan Čapek ze Sázavy, za Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu prof. dr. J. N. Ondra a z řad laiků člen synodní

Za státní správu oslovil synod hned zpočátku dr. Pavel Černý. Připomněl, že Velká říjnová socialistická revoluce otevřela novou epochu lidstva a umožnila vítězství pracujícího lidu u nás v únoru 1948. Socialistický, nejhumánnější režim uspokojuje hmotné a duchovní potřeby lidu a zajišťuje jeho politická práva a svobody. Konstatoval, že většina členů naší církve se podílí na budování státu. Varoval však církev, aby se nedala zavléci do protisocialistických pozic a svěst k zneužití náboženství k politickému dobrodružství.

XX. synodu předsedal dr. Václav Kejř, členy předsednictva byli senior Miroslav Brož, farář Jan Čapek, ThDr. J. N. Ondra, Miloš Lešikar a dr. ing. Jaroslav Huml. Jim všem patří dík, že zvládli schválený program synodu podle časového rozvrhu, dopřáli svobodu projevu všem diskutujícím a posléze rámcově seznámili synod i s obsahem dopisů, došlých synodu od jednotlivců i skupin.

Nový synodní senior poděkoval všem, kdo se účastnili přípravy i průběhu synodu. Vyslovil svou víru v dobrou spolupráci se státní správou. A nakonec o celém XX. synodu řekl: „Ježíš Kristus byl svým slovem a Duchem mezi námi.“

rady Miloš Lešikar a dr. ing. J. Huml z Gottwaldova. Za právního poradce synodu byl povolán JUDr. Pavel Šimek. Synodní senior dr. V. Kejř vyslovil v úvodním projevu přání, aby se XX. synod stal synodem pravdy odvahy postavit hráze všemu, co církvi škodí, a aby našel klíče nové cesty. Náměstek synodního seniora dr. Jan Pokorný přečetl dlouhou řadu jmen pracovníků, s nimiž se církev rozloučila během uplynulého mezisynodního období. Pak představil synodní senior synodu nově ordinované absolventy fakulty i další hosty pozvané na synod jako pozorovatele. Synod přijal pozdravné telegramy prezidentu republiky dr. G. Husákoví a ministru kultury doc. dr. M. Klusákoví, CSC. Poté pozdravil synod z pověření ministra kultury dr. Pavel Černý, náměstek ředitele Sekretariátu pro věci církevní ministerstva kultury ČSR. V první části svého projevu připomněl hlavní úkoly a perspektivy rozvoje socialismu v naší vlasti a v druhé vlivy, které dosud komplikují dobré vztahy mezi církví a státní správou. Závě-

Dosavadní synodní senior dr. V. Kejř předává funkci svému nástupci M. Hájkovi. V pozadí je dr. A. Sklenář, který se jako nejstarší člen synodu zúčastnil instalačního aktu. Foto J. Pešl

rem vyslovil naději, že XX. synod pomůže i k řešení této problematiky. (Vedle dr. P. Černého byli na synodu přítomni za státní správu referent J. Fidler ze SVC MK, ředitel SVC NVP Z. Bartůněk a při závěrečném zasedání i referent J. Hrbek z NVP.) Po úvodním výkladu synodního kurátora dr. F. Škarvana byla provedena volba nového synodního seniora. Zvolen byl (52 hlasy hned v první volbě) farář a konsenior Milan Hájek z Gottwaldova. Jeho náměstkem byl zvolen senior dr. Josef Hlaváč z Olomouce, třetím duchovenským členem synodní rady dosavadní náměstek dr. Jan Pokorný z Brna. Za duchovenské náhradníky byli zvoleni senior Josef Batelka z Nového Města na Moravě, konsenior Bohuslav Otřísal z Prahy-Vinohrad a senior Richard Firbas z Jablonce nad Nisou. Třetím členem synodní rady z řad presbyterů byl zvolen seniorátní kurátor Vladimír Chadim z Prahy, třetím náhradníkem dosavadní třetí člen M. Lešíkar z Lanškrouna. Volební část shromáždění, která se protáhla do pozdních nočních hodin, uzavřela pobožností s. Marie Hofmanová z Nymburka.

II. zasedání v pátek 21. 10. dopoledne bylo po modlitební chvíli, kterou řídil dr. V. Dědek z Přerova, zahájeno ranní pobožností farářky Jarmily Kvízové z Opolan. Synod vyslechl především zprávu synodního seniora dr. V. Kejře podanou na závěr jeho funkčního období. (Funkci zastával po dvě čtyřletá období a mezitím překročil věkový limit 70 let stanovený církevním zřízením.) Zvlášť vděčně bylo přijato i jeho sdělení o skončení práce na novém překladu bible a o souhlasu státní správy k vydání nového církevního zpěvníku se zahraniční pomocí. Dále projednával synod před-

loženou zprávu synodní rady, k níž měl úvodní slovo synodní kurátor dr. F. Škarvan. I on vyslovil přání synodní rady, aby XX. synod byl cestou k smíření v lásce a pravdě, a tím i potřebné jednotě církve. Po dlouhotrvající otevřené diskusi, z níž však vyplynulo, že i rozdílným stranám a směrům jde o dobro církve, přijal synod návrh, aby o sporných teologických otázkách byly nadále vedeny partnerské rozhovory pod měřítkem Božího slova v Písmech. Dále bylo na pořadu projednávání návrhů na změny církevního zřízení. Na základě doporučení většiny sborů a seniorátů byl odhlasován návrat k šestiletému funkčnímu období správních orgánů (místo čtyřletého) a věková hranice pro členství ve staršovstvu a sborovém zastupitelstvu snížena z 24 na 21 let. Neprošel však návrh na tříleté období synodů (místo dosavadního dvouletého) a na výjimečné zvýšení věkové hranice nad 70 let pro volby do vyšších církevních orgánů. Při projednávání návrhů vzešlých z obecné rozpravy byla učiněna tři důležitá usnesení: 1. zahájit jednání o členství církve ve Světovém luterském svazu, aniž by tím bylo dotčeno členství ve Světovém reformovaném svazu, 2. připravit bohoslovecké rozhovory o základech víry a vyznání se snahou o dosažení věroučné jednoty, 3. znovu promyslet a přepracovat osm tezí učitelů Komenského fakulty k současné situaci církve.

III. zasedání konané 21. 10. odpoledne mělo po úvodní pobožnosti s. H. Hudcové ze Zábřehu na programu hlavní synodní předlohu, elaborát teologického poradního odboru „Lid Kristův a jeho cesta“, zabývající se ve smyslu usnesení předchozí synodu nezadatelným posláním církve v sou-

časném světě. Děkan Komenského fakulty prof. dr. A. Molnár zdůraznil v úvodním výkladu, že nezastupitelnost poslání církve lze relativně odvozovat jen z nezastupitelnosti díla Kristova. Pak následovaly hodnotící komentáře k jednotlivým kapitolám elaborátu jako výsledky studijních rozborů v jednotlivých seniorátech. Na závěr navazující rozpravy přijal synod usnesení, aby tyto komentáře a výběr významných diskusních příspěvků byly po redakční úpravě zaslány do sborů jako další studijní materiály. Otázka nového katechismu byla rozřešena usnesením, že tuto věc si vezme na starost jako prvořadý úkol nový synodní senior M. Hájek. Dále byly projednány a schváleny základy pro rozpis celocírkevních repartic a probrán první návrh poselství XX. synodu sborům připravený zvláštní komisí, do níž byli zvoleni dr. J. Křivohlavý, f. M. Heryán, sen. J. Batelka, prof. dr. J. Smolík a náměstek synodního seniora dr. J. Hlaváč.

IV. zasedání 21. 10. večer od 19 hod. mělo slavnostní bohoslužebný ráz. Byl při něm uveden v úřad nový synodní senior Milan Hájek, který pak přijal slib od dalších zvolených členů synodní rady. Instalační akt vykonal emeritní synodní senior dr. V. Kejř spolu s nejstarším členem synodu dr. A. Sklenářem z Olomouce. Jménem synodu i církve pozdravil nového synodního seniora a členy synodní rady synodní kurátor dr. F. Škarvan, který též připomněl radostnou skutečnost, že poprvé v dějinách církve mohl odstupující synodní senior uvést v úřad svého nástupce. Senior M. Hájek poděkoval dr. V. Kejřovi i synodní radě za dobrou práci a pak proslovil instalační kázání na text Mt 5, 43–45 o potřebě kristovské smířující lásky, která dovede odpouštět i nepřátelům (viz

Společné zasedání dosavadní a nové synodní rady. Vpředu sedí dr. F. Škarvan, dr. V. Kejř, M. Hájek a dr. J. Hlaváč. Za nimi stojí J. Ruml, dr. J. Křivohlavý, dr. J. Pokorný, Vl. Chadim a M. Lešíkar. Foto Z. Bílá

str. 4–6). Shromáždění vyvrcholilo vysluhováním sv. večeře Páně, k níž měl přípravný úvod nový náměstek synodního seniora dr. J. Hlaváč. Ke stolu Páně přistupovali nejen synodálové, ale i početní účastníci z pražských a dalších sborů, takže vysluhování trvalo více než hodinu. Manifestace bratrského obcenství i duchovní jednoty církve kolem stolu Páně byla podtržena i mohutností společného zpěvu husitských a bratrských písní.

V. zasedání — závěrečné — se konalo v sobotu 22. 10. dopoledne. Ranní modlitební chvíli uvedl biblickým výkladem dr. A. Sklenář, zahajovací pobožnost vykonala s. J. Michalová z Brna. Na pořadu bylo projednání doplňujících návrhů k Řádu pastýřské služby, péče a kázně a volba tříčlenné kárné komise ve smyslu tohoto řádu. (Zvoleni byli: dr. J. N. Ondra a presbyteri Vl. Rejchrt a B. Fér; za náhradníky J. Soběslavský, M. Šourek, dr. A. Čáp, Vl. Pistor a J. Tytl.) Dále byly probírány návrhy ze synodní rady a seniorátních konventů zaměřené převážně na praktické otázky církevní práce, ekumenických vztahů a situace církve v současné společnosti. Za mládež a bohoslovce ještě promluvil student P. Hudec, který poděkoval církvi za její péči o bohoslovce a připomněl některé otázky mladé generace, vyžadující pomoc a řešení. Pak bylo projednáno konečné znění poselství XX. synodu sborům.

Po skončení pracovních jednání měl pozdravný projev náměstek dr. P. Černý ze SVC MK v za-

stoupení ředitele Sekretariátu dr. F. Jelínka. Vyslovil dík odcházejícímu synodnímu seniozovi dr. V. Kejřovi a synodní radě a blahopřál k volbě nově zvoleným členům synodní rady. Vyslovil též uspokojení nad dobrým průběhem synodu a přislíbil pomoc státní správy na nové cestě ke zlepšení vzájemných vztahů. Předseda synodu dr. V. Kejř i synodní senior M. Hájek poděkovali za tento projev i přislíb pro budoucnost. Po závěrečných slovech díků na adresu všech, kdo se podíleli na přípravách a zdárném průběhu synodu, uzavřel dr. V. Kejř XX. synod pobožností na text Joz 3,17. Připomněl shromážděným církevním zástupcům, že se

mají podobat vůdcům Božího lidu na cestě do zaslíbené země, kteří se po cestě pouští dovedou postavil i do nebezpečných proudů Jordánu a držet neochvějně Boží věc před lidem přecházejícím na druhý břeh. Musí ovšem stát na nepohnutelném základu, na Kristu. (Při ohlášeních též přečetli pozdravný telegram prezidenta Světového reformovaného svazu z Ženevy dr. W. P. Thompsona.) Po udělení požehnání byl XX. synod zakončen ve 13.30 hod. zpěvem písně „Všichni, kdo skládají v Pánu své doufání“. Členové synodu pak byli ještě pozváni k dalšímu společenství při stolech připravených sestrami z vinohradského sboru.

Místní sbor jako smysl kazatelovy práce

RICHARD FIRBAS

Pozornost církve je dnes právem upřena k otázce vlastního smyslu její existence v tomto světě. Místem, kde se konkrétně realizuje život církve, je místní sbor. V této své funkci je nezastupitelný. Pravdivost i opravdovost sborového života je pro okolí viditelným znamením skutečností Božího království. Neusiluje-li sbor naplnit toto své nejbytnější poslání, ztrácí jeho trvání jakékoli oprávnění. Darem přijatého evangelia je jinakost života projevující se v jeho novém zaměření ke svědectví a službě. Vědomí jinakosti však nesmí vést k pýše a falešnému sebevědomí. I v novosti života zůstávají členové našich sborů „týmž bídám poddání“ jako ti, k nimž se obracejí se zvěstí evangelia. V tom by měla spočívat zábrana vůči jakémukoli pokušení nadřazeného sudičského postoje ve vztahu k okolnímu světu. Ani věřící lidé se nemohou uzavírat kritickému pohledu svého okolí, nechť se-li upadnou do samospravedlnosti. Sbor musí za všech okolností zůstat otevřeným společenstvím, jež laskavě a bezelstně ukazuje světu k novým a jiným možnostem života, lidských vztahů a existence člověka vůbec. Život a práce v takovém společenství není únikem, je naopak Božím darem, výsadou a pověřením, zdrojem radosti a síly, lásky a naděje. Sbor je místem, kde prožíváme Boží odpuštění a potěšujeme se ze zaslíbení, podrobujeme se napomenutím a vděčně přijímáme službu evangelia i jeho neumlčitelný nárok na celý náš život. Jako

takový je místní křesťanský sbor ve své jedinečnosti zcela nezastupitelný.

Přemýšlíme-li však v této souvislosti o současném stavu našich sborů, nevyhne se zarmucujícímu poznání, že skutečná duchovní situace zdaleka neodpovídá ideálu. Příčin je asi více, domnívám se však, že jednou ze základních je určitá bezradnost nás kazatelů týkající se dlouhodobé a perspektivní koncepce sborové práce. Mám za to, že v některých případech je současné zaměření řady kazatelů na jiné než sborové problémy do značné míry podmíněno právě neexistencí jakéhokoli promyšleného pojetí života a práce určitého místního společenství Božího lidu. Tito bratři pak hledají a nacházejí životní a teologickou realizaci své osobnosti tam, kde je uplatnění kazatele Božího slova přinejmenším diskutovatelné a sporné. Zdá se, že současný stav mnoha našich sborů není dán jen tzv. objektivními situačními okolnostmi, nýbrž je někdy i důsledkem dlouhodobého nedostatku jakéhokoli skutečného zájmu kazatele, důsledkem jeho nevíry v možnosti sborové práce, ovocem podcenění dynamičnosti, jež je utajena ve víře každého živého sborového jádra.

Takový „zkrat“ ve vztahu kazatele a sboru je vážný jev, jenž nás musí vést k zamýšlení i k hledání cest k nápravě. Nesmíme se dát mýlit tím, že před podobnými problémy a otázkami stojí i řada církví v zahraničí. Právě dědictví naší reformace nás zavazuje k tomu, abychom

znovu vyzdvihli slávu místního sboru jako místa, kde církev plně prožívá svoji existenci a pověření, abychom znovu vyzdvihli i skrytou slávu věrné, obětavé a poslušné kazatelovy práce při budování místního sboru.

Může se nám totiž stát, že jako kazatelé budeme doslova pohlcní problémy skupinovými, stavovskými či takříkajíc globálními — a přitom budeme s klidným svědomím postupně odepisovat sbory, v nichž se již neprojevují žádné známky duchovního života. Snad se dokonce ve své pošetilosti domníváme, že na tom neneseme

žádnou osobní vinu. Nebo upokojíme své svědomí dodatečným „teologickým“ konstatováním, že budoucnost církve je někde jinde než v živých místních sborech. Snad nám naše zastupitelstva, konventy i synody budou ještě nějaký čas poskytovat iluzi, že církev je na tom vcelku dobře — a nebudeme přitom tušit, že se to všechno může při naší vnitřní rozptýlenosti a nesoustředěnosti rychle stát vratkou nadstavbou bez solidní základny. Kdo nám potom ještě bude naslouchat a brát nás vážně?

Obnova církve nezačíná nikde jinde než ve vnitřně obnovených sborech.

dětem

KULIŠCI PŘIŠLI NA SVĚT

Děti z celého domu byly překvapeny, když uslyšely, že se Strnadům narodila dvojčátka. Strnadovy znaly totiž velmi dobře: mladého pana Strnada, mladou paní Strnadovou, starého pana Strnada a starou paní Strnadovou. On se sice starý pan Strnad a stará paní Strnadová jmenovali jinak, byli to rodiče mladé paní Strnadové, ale děti se těmito složitými otázkami příliš netrápily. Pro ně to byli všichni Strnadovi — mladí i starí. V domě i okolí byli oblíbeni. Měli rádi děti a jak mohli, tak pro ně něco udělali. Jednou to byl malý kolotoč a houpačky na dětském hřišti, draci na podzim, pomlázky na jare. Starý pan Strnad pořádal často pro děti sportovní závody, na které se děti vždycky velice těšily. Mnozí sousedé volávali na pana Strnada, hrajícího s dětmi kopanou: „Kdypak zařadíte do toho mužstva také nějakého svého vnuka?“ Odpovídal jim se smíchem: „Taky to bude.“

A teď to tedy přišlo. První přesná zpráva zněla, že je to chlapeček a holčička a že jsou i s maminkou zdraví. U Strnadů byl velký ruch. Do kočárkárny v domě přibyl široký kočárek. Vzrušení vyvrcholilo, když před domem zastavil taxík, vystoupil mladý pan Strnad a mladá paní Strnadová a každý měl v náručí bílý raneček trochu větší než vánočka. Na prahu slav-

nostně vyzdobeného bytu stál svátečně ustrojený starý pan Strnad se starou paní Strnadovou a když přišli mladí Strnadovi s dětmi, řekl se slzami v očích: „Buďte vítáni domů! Bůh vám všem žehnej.“ Krásná a tichá pohoda však netrvala dlouho. Hlavička s modrým čepečkem se zavrtěla, obličejíček zkrabatěl a místností se rozlehl křik. Vedle ležící růžová čepička se rovněž zavrtěla a síla křiku se zdvojnásobila. Děda se zasmál: „To budou zpěváci, jen co je pravda. Jen se podívejte, vypadají jako malé sůvičky — kulichové. Říkejte si jim, jak chcete, ale pro mne to budou Kulišci.“ A toto pojmenování jim už zůstalo.

Kulišci se měli k světu: jedli, náležitě křičeli a také se postarali o to, že se Strnadovic byt podobal válečné plachetnici, tolik tam bylo plenek. Když se známi ptali, jak se daří rodině, odpovídal dědeček: „Plujeme pod plnými plachtami.“ Mnoho času Kulišci v této době ovšem prospali. „Paní Strnadová,“ volávaly ostatní děti, „kdy si budeme moci s vašimi dětmi hrát?“ „Až trochu vyrostou, zatím spí.“ Ale to se dětem nelíbilo: „Ony pořád spí.“ Paní Strnadová se smála: „Však vy jste také spali, když jste byli tak malí.“

A potom jedné neděle byli Kulišci přineseni do shromáždění sboru ke křtu. Bratr farář hovořil o tom, že ti malí člo-

víckové nevědí ještě ovšem nic o tom, co se s nimi v té chvíli děje, ale že to je velice důležitý okamžik jejich života. Rodiče je přinesli, aby je odevzdali do Boží ochrany. A v této chvíli tedy všichni společně prosí Pána Boha, aby děti stále chránil a vedl je v celém životě. A pak tatínek i maminka i kmotříčkové slibovali, že také oni sami chtějí děti vychovávat tak, aby z nich rostly dobré děti Boží. A potom už zazněla slova: Danieli, Zuzano, já tě křtím ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. A tak byli Kulíšci přijati do sboru. Nevěděli nic o tom, jak důležitá věc se tu právě stala. Daniel celý obřad prospal a Zuzana si s rozkoší cucala pěstičku. Ale ostatní si dobře uvědomovali, že děti znamenají nejen mnoho radosti, ale také odpovědnosti a starosti.

Nejvíce o tom hned od začátku uvažoval

děda. Nanosil si spousty knih a — jak sám řekl — pustil se do studia. „Ale dědo,“ říkala mladá paní Strnadová, „vždyť jsi mi tak krásně vyprávěl, když jsem byla malá. Co potřebuješ studovat?“ „Jo, Věruško, časy se mění. Co dříve stačilo, dnes nestačí.“ Aděda přemýšlel o tom, že dnešní děti budou mít jiné otázky, než měly děti dřív, a jak jim bude asi vyprávět i ty známé biblické příběhy. Sedával dlouho večer, četl a přemýšlel. A často vstal a potichu se šel podívat na své Kulíšky. Děti spaly a nevěděly, jak se ti dospělí kolem starají, aby jejich dětství bylo šťastné a spokojené. To žádné dítě neví, to pozná teprve později, až bude mít vlastní děti. Děda opatrně upravil Zuzce čepičku, chvíli postál a pak zakýval hlavou: „Vy jste mi zamotali hlavu, vy Kulíšci!“

Jindřich Zahálka

čteme knihy

Nezvyklou čtvercovým formátem a až neslušně a neevangelicky sličnou knihu (budiž mi prominuta prostost) dostává náš čtenář do rukou v čtení o reformaci **Amedeo Molnára** nazvaném **Slovem obnovená** (vydal Kalich v Praze, 1977, str. 268, váz. výt. 49 Kčs).

Jde o rozsáhlý a bohatý výběr soudobých svědectví o snahách o obnovu církve, o její nápravu „v hlavě i v údech“ od prvních začátků, spojených s jménem lyonského kupce Valdesa a jeho žáků přes našeho Miliče z Kroměříže, Matěje z Janova, Viklefa, přes Husa, Jakoubka ze Stříbra, pražské mistry a táborské kněze, přes Rokycanu a Jednotu bratrskou až ke křesťanským humanistům a přes ně k Martinu Lutherovi a jeho spolupracovníkům, dále k Zwinglimu, Bucerovi, Calvinovi, Knoxovi až k Budovcovi a Komenskému. — Tak vede čtenáře cesta staletími za obnovenou a stále Slovem obnovovanou církví. Ten výčet není zdaleka úplný — a jako každá mince má dvě strany, tak ani obraz reformace by nebyl celistvý, kdyby zde nebyly uvedeny i její vedlejší odštěpné proudy s jejich představiteli a také její protiklad — protireformace. — A tak jsou ve výběru právem zastoupeni i Jan z Příbramě, Martin V., Johanka z Arcu, Francesco Petrarca, Savonarola, Erasmus Rotterdamský, Castellio, Müntzer, Miguel Servet a Ignác z Loyoly (uvádím bez nároku na úplnost — stejně jako výše). A přestože jde o svědectví stará třeba několik staletí, nejde nikdy o vysušené a vybledlé květiny z herbáře, ale o živé, nabádavé

hlasy, které mají co říci právě tak modernímu člověku, jako mluvily k lidem své doby. — Ve výběru jsou zastoupeny i Majestas Carolina, Arnošta z Pardubic pověření inkvizicí a jeho nařízení proti nehodným kněžím, i zakládací listina Betlémské kaple, časová píseň o kněžích svatokupcích, svolání na Bzí hoře atd.

Je to vskutku zdařilý průvodce po světové a naší reformaci, porozumivý době vzniku i naléhavým potřebám dneška, skutečné „Vade mecum“ pro každého, komu reformace a touha po obnoveném společenství Božího lidu není jen prázdným slovem či příležitostnou ozdobou pro chvílkovou náladu.

Kapitolou samou pro sebe jsou i hutné, zkratkovité úvody k jednotlivým dějinným úsekům a nesmírně poučené a poučné medailónové portréty svědků víry s jejich vnějšími osudy, tedy těch, kdo k nám pak promlouvají vlastními slovy. Za toto dílo, současně náročné i populární, musíme být Amedeu Molnárovi a jeho spolupracovníkům N. a L. Rejchrtovým vskutku vděční. A nebylo by spravedlivé nezmínit se o vynikajícím obrazovém doprovodu sestaveném N. a L. Rejchrtovými a o pečlivé a vynalézavé grafické úpravě Bohumila Vančury, která přispívá k čtivosti textu. Je to kniha, která by neměla scházet v knihovně žádného našeho čtenáře. Bude pro něho jistě stejným potěšením si v ní číst, jako bylo pro mne o ní psát.

Z.d. Medek

(Poznámka: Všechny citáty v tomto čísle jsou vybrány z této reformační čítanky.)

sbory a lidé

Noví členové synodní rady. Nový synodní senior **Miloslav Hájek** se narodil 2. 12. 1923 v Brně. Působil ve sborech v Brně (1943 až 1945 jako prozatímní diakon), ve Veselí (1949 až 1951 jako vikář a 1951—1965 jako farář) a v Gottwaldově (od r. 1965 až dosud). V r. 1973 byl zvolen konseniorem východomoravského seniorátu. Je členem komise pro překlad Nového zákona a teologického poradního odboru. — Nový náměstek synodního seniora **ThDr. Josef Hlaváč** se narodil 11. 2. 1917 v Ratenicích v okrese Poděbrady. Působil ve sborech v Jilemnicích (1940 až 1941 jako vikář), v Brně (1941—1942 jako vikář), v Brně-Husovicích (1942—1952 jako farář) a v Olomouci (od r. 1952 až dosud). V r. 1969 byl zvolen a opětovně volen za seniora moravskoslezského seniorátu. Je členem teologického poradního odboru. — Nový třetí

člen z řad starších **Vladimír Chadim** se narodil 12. 10. 1909 v Brně. Byl vedoucím úředníkem Čs. státní pojišťovny, nyní je v důchodu. Po řadu let byl členem seniorátního výboru pražského seniorátu a od r. 1957 a znovu 1974 seniorátním kurátorem. Je také předsedou hospodářského poradního odboru. J. O.

Před sto lety (9. 1. 1878) se narodil Ladislav Kubát, který vyrostl ve svéráznou postavu našeho církevního života. Působil jako milosrdný bratr, ve třiceti letech vstoupil do evangelické církve a stal se laickým kazatelem a prvním ordinovaným presbyterem. Pracoval v několika pražských sborech, nejvíce na Žižkově, ale i jinde v okolí. Hlavním místem jeho služby byla kazatelna, přednáškový pult a nemocnice. Vzpomínáme na něj jako na pohoto-

vého řečníka, poutavého vypravěče o cestě za poznáním evangelia, lidového žurnalistu a v osobním styku nesmírně laskavého člověka. rk

Úmrtí. Ve věku sedmdesáti čtyř let zemřel počátkem listopadu bratr Valentin Chamrád. Mnozí jej znali jako bývalého dlouholetého kurátora II. žižkovského sboru, mnozí jako zaujatého pracovníka sociální služby v církvi. Leckdo jej znal jako milovníka umění. Všichni pak jako jemného člověka se vzácným přístupem k lidem. Po dlouhou řadu posledních let zápasilo jeho tělo s úmornými chorobami. Jeho duch nad nimi vítězil do posledního dne s hlubokou vírou, tichou noblesou a jemnou shovívavostí. Slova útěchy a naděje promluvíli na pohřebním shromáždění bratři faráři Vladimír Čapek a O. A. Funda.

ze světa církve

K 60. výročí VŘSR jsme v rozmezí deseti dnů vyslechli několik zajímavých referátů.

8. listopadu 1977 uspořádala Komenského evangelická bohoslovecká fakulta konvokaci, na které promluvil děkan fakulty prof. dr. Amedeo Molnár. Podtrhl zejména vedoucí úlohu,

kteřou v celém dění hrála podivuhodná příprava Vladimíra Iljiče Lenina na historické akce. Lenin s neúmornou pílí prostudoval množství literatury v touze proniknout, pochopit Rusko a najít cestu ke změně zlého stavu. Důsledkem jeho pronikavého, důsledného a

v závěrech odvážného studia bylo rozvážné, houževnaté a v rozhodujících okamžicích nekompromisně důsledné jednání. Řečník správně upozornil, jak stále pokulháváme v důkladném poznání a pochopení skutečností, do nichž tak hluboce zasáhla VŘSR, jak nepočítáme

My toužíme napravit život věřících rozjímáním Božího dobrodiní.

Náprava je ovoce lásky a vděčnosti.

Taková je cesta a takový je řád spásy...

Nesouhlasí-li s vámi ve vedlejších bodech,

prejte jim čas podle míry Boží milosti.

Nalomenou třtinu nesluší dolomit.

Wolfgang Capito 31. 5. 1527

Vidíme-li někde plamen, který nesvítí, poznáváme, že je namalovaný, falešný.

Stejně je tomu, nevidíme-li u někoho světlo jeho dobrých skutků:

je to znamení, že nemá pravou, Bohem vypůsobenou víru,

kteřou Bůh dává svým vyvoleným k ospravedlnění a oslavení.

Benedetto da Mantova roku 1543

s novými sociálními, kulturními a společenskými realitami obecně, zvlášť pak v Sovětském svazu, ale i u nás, a tak se dostáváme do konfliktů.

16. listopadu při sejití Regionálního sdružení KMK jsme slyšeli zajímavý referát velvyslance dr. J. Kvačka, který se soustředil na vývoj postavení SSSR ve světové politické soustavě. Prolomení diplomatické a politické izolace nového revolučního státního útvaru znamenala v r. 1922 konference v Janově a smlouva v Rapallu. Pak se pomalu pozice SSSR v mezinárodní politice upevňovala až ke vstupu do Ženevské Společnosti národů. Československo uznalo Sovětský svaz jako jeden z posledních států, uzavřelo s ním však jako první smlouvu o vzájemné pomoci a spolupráci v r. 1935.

Mezinárodní prestiž Sovětského svazu se stala nespornou po vítězství nad fašistickým Německem, iniciativní účastí v Organizaci spojených národů, mohutným rozvojem hospodářského, technického, vědeckého a vojenského potenciálu. Dnes není možné žádné zásadní světové politické rozhodnutí bez účasti Sovětského svazu.

V druhé přednášce, založené na pečlivém studiu pramenů, ukázal děkan Husovy bohoslovecké fakulty prof. dr. Milan Salajka vývoj vztahů našich církví ke skutečnosti socialistické revoluce. Přes zprvu povrchně odmítavý postoj, přes

prvé pokusy o zamýšlení nad novými skutečnostmi některých pronikavých teologů, především prof. J. L. Hromádky, až ke stavu, kdy křesťané stojí uprostřed naprosto nové, socialistické ateistické společnosti.

17. listopadu 1977 uspořádala ve velkém sále Komenského fakulty vzpomínkové shromáždění synodní rada. Po úvodním slovu synodního seniora Milana Hájky, který připomněl reality, v nichž jako křesťané žijeme, jsme vyslechli přednášku dr. F. Veselého, politického stranického pracovníka. V ní, terminologií, která se často v našich shromážděních neozývá, vylíčil zrod sovětského státu, jeho zápasu a cílevědomé, postupné upevňování moci a jeho plné, odborné, na vysoké politické úrovni prováděné začleňování do světové politiky.

Konsenior Lubomír Miřejovský ve svém takřka spontánním, uvolněném a působivém referátu, neseném hlubokým vcítěním do utrpení a bídy předrevolučního ruského člověka, otevřel pohled na počátky ruské revoluce. Položil řadu závažných otázek např. po dostatečně nosném motivu pro další budování socialismu v generacích těch, kteří přijdou. Svůj referát uzavřel citací básnické vize Alexandra Bloka z poémy Dvanáct o Ježíši kráčejším v čele opovržených, potrháných, zbídačených, kteří se, všemu navzdory, vydali na cestu za jasnější budoucností. fš

Sovětský svaz. Patriarchu Pimenovi, představiteli Ruské pravoslavné církve, udělila sovětská vláda vyznamenání za velké vlastenecké úsilí v boji za mír.

Afrika. V roce 1978 má být z podnětu Africké rady církví uspořádána konference, která se má zabývat svízelnou situací uprchlíků a běženců v Africe. Jejich počet se odhaduje na 1,5 až 2 milióny. Tématem konference se má stát heslo „Poskytnutí azylu je mírový a humanitní čin“.

Polsko. Státní rada Polské lidové republiky vyznamenala stříbrnými medailami za zásluhy tři pracovníky americké církve bratří. V posledních dvaceti letech umožnila tato církev pěti stům polských specialistů pro zemědělské otázky studium ve Spojených státech.

Ústřední výbor SRC vydal rozsáhlé prohlášení určené členským církvím. Je zaměřeno proti nelidskému mučení a týrání, k němuž systematicky dochází v mnoha zemích. „Církev se mají a musejí stát výrazným činitelem v úsilí odstranit mučení“.

Maďarsko. Maďarská vláda dala souhlas k existenci malé, asi 3300 členů čítající nazarenské církvi. Jde o pacifisticky orientovanou skupinu, která se zavázala, že její členové budou místo vojenské služby konat povinnou službu beze zbraní.

zprávy

Synodní senior Milan Hájek navštívil od XX. synodu tyto sbory: v neděli 30. 10. 1977 byl v Hodoníně, 13. 11. kázal ve sborech v Pardubicích a Bukovce a 27. 11. působil v Plzni v Korandově sboru. Dne 6. 11. a 20. 11. kázal ve svém bývalém sboru v Gottwaldově.

Volby. V Přerově byla zvolena diakonkou sboru Květa Hlaváčová z Olomouce. Synodní rada potvrdila tuto volbu k 1. 10. 1977. — V Ledčicích byl zvolen

za vikáře sboru absolvent KF Emanuel Vejnar. Synodní rada potvrdila jeho volbu k 1. 11. 1977. — V Nymburku byla zvolena za diakonku sboru Věra Pípalová. I její volbu potvrdila synodní rada k 1. 11. 77. — V dolním sboru vsetínském byl zvolen za faráře sboru Jaroslav Staněk z Huslenek. Také tuto volbu potvrdila synodní rada k 1. 11. 77.

Složení slibu na min. kultury ČSR. Dne 3. 11. byl pozván no-

vý synodní senior M. Hájek k ministru kultury doc. dr. M. Klusákovi, CSc., k složení zákonem předepsané slibu. Spolu s ním se tohoto aktu účastnili i em. synodní senior dr. V. Kejř a synodní kurátor dr. F. Škarkan. Za státní správu byli přítomni ředitel K. Hrůza z Federálního úřadu předsednictva vlády, ředitel SVC MK dr. F. Jeřábek a jeho náměstek dr. P. Černý. Po složení slibu tlumočil ředitel K. Hrůza synodnímu se-

niorovi Hájkovi blahopřání a pozdravy náměstka federální vlády ČSSR dr. M. Lúčana. — Téhož dne složili slib na SVC MK do rukou ředitele dr. F. Jelínka i další duchovenští členové synodní rady, náměstek syn. seniora dr. J. Hlaváč a člen synodní rady dr. J. Pokorný.

Volby do seniorátních výborů. Při seniorátním konventu horáckého seniorátu dne 4. 6. 77 v Třebíči byl zvolen nový seniorátní výbor v tomto složení: seniorem byl zvolen znovu Josef Batelka z Nového Města na Mor., konseniorem Rostislav Nechuta ze Strměch, seniorátním kurátorem F. Kašťánek z Nového Města na Mor. a jeho náměstkem K. Lahodný z Pelhřimova. Náhradníky z řad presbyterů byli zvoleni M. Sláma z Třebíče a ing. E. Šabacký z Velkého Meziříčí. — Při konventu chrudimského seniorátu dne 19. 11. 77 v Chocni byli zvoleni: Bedřich Bašus z Choc-

ně seniorem, Miloslav Dobrkovský z České Třebové konseniorem, J. Soběslavský z Lanškrouna a M. Běfák z Dol. Sloupnice náhradníky z řad farářů a M. Lešíkar z Lanškrouna druhým náhradníkem z řad presbyterů. Synodní rada potvrdila tuto volbu s účinností od 1. 12. 1977. — Při konventu východomoravského seniorátu dne 19. 11. 77 v Gottwaldově byl zvolen nový seniorátní výbor v tomto složení: seniorem byl zvolen Jaroslav Staněk ze Vsetína, konseniorem Jaroslav Voda z Leskovic, seniorátním kurátorem byl znovu zvolen Radomír Žárský ze Vsetína a jeho náměstkem dr. ing. Jar. Huml z Gottwaldova. Náhradníky z řad farářů byli zvoleni P. Smetana z Hošťálkově a B. Novák z Kateřinic, náhradníky z řad presbyterů pak ing. F. Fajmon z Velké n. Vel. a M. Kučera z Hrubé Vrbky. Synodní rada potvrdila tuto volbu k 1. 12. 1977.

ZAČÍNÁ 54. ROČNÍK ČESKÉHO BRATRA

Redakční rada přátelsky zdraví staré i nové čtenáře našeho časopisu. Těšíme se na každé nové setkání s vámi. Hodláme letos pokračovat ve sledování Ježíšova kázání na hoře. Navážeme také na XX. synod, zvláště na jeho studii o cestě Kristova lidu a o jeho odpovědnosti i poslání mezi věřícími i nevěřícími. Připomeneme si 30. výročí února 1948, šedesáté výročí konce první světové války a vzniku samostatného československého státu. Uplyne také šedesát let od spojení českých evangeliků reformovaného a luterského vyznání v českobratrskou církev evangelickou. Vzpomínaná data nám budou pozváním k vědeckému zamyšlení nad vším dobrým, které nám tyto skutečnosti přinesly. Měla by nás vést také k pozeptání, zda bylo dobré všechno, co jsme dělali. Chceme si všimnout i některých postav, jež nám v tom období byly zvláštním Božím darem. Budeme se ptát, zda jsme nebyli zahleděni příliš sami na sebe, zda jsme nebyli příliš jednostranní, samospravedliví či dokonce krátkozrací. Sotva budeme moci přejít fakt, že jsme za šedesát let nijak nepokročili k ekumenickému sblížení s křesťany jiných vyznání. Růst k jednotě církve Kristovy bude pro nás i v letošní práci naléhavou výzvou. Cesta k této jednotě ovšem vede tak, že se budeme snažit, aby naše vlastní sbory žily co nejpříněji a nejvěrněji z Kristova evangelia. Proto se chceme v řadě článků zamýšlet nad základy a konkrétní podobou sborového života. Přiblížíme se chvíli, kdy se dočkáme dokončení nového ekumenického překladu bible a jeho souhrnného vydání. Začneme vyhlížet ohlášené vydání nového zpěvníku. Budeme jistě konfrontováni i s fakty, o nichž zatím ani neuvažujeme. Rozhodně nás čeká povinnost psát o mnohém. Budeme vám vděční, přijmete-li službu našeho listu s porozuměním. Chceme být přístupni vašim kritickým připomínkám. Přivítáme podněty i aktivní pomoc. V novém roce přejeme vám všem Boží pomoc a všechny dary jeho Ducha. Redakční rada

OBSAH

Miloslav Růžička, Ty pak, když se postíš... (Mt 6, 16—18) — Jan Miřejovský, Mít nebo být? — Milan Hájek, Děti se mají podobat Otcí — Josef Veselý, XX. synod — Jiří Otter, Průběh XX. synodu — Richard Fírbas, Místní sbor jako smysl kazatelovy práce — Dětem, Kulšci přišli na svět — Čteme knihy: Amedeo Molnár, Slovem obnovená (Zd. Medek) — Sbory a lidé — Ze světa církví — Citáty z Milice z Kroměříže, Martina Luthera, Petra Vireta, Wolfganga Capita a Benedetta da Mantova — Zprávy — Fotografie z XX. synodu.

Homiletická příloha Sběrka kázání pro čtené služby Boží připojena k části nákladu pro předplatitele.

Redakční uzávěrka tohoto čísla byla 4. 11., redakční uzávěrka zpráv 28. 11. 1977.

ČESKÝ BRATR

časopis českobratrské církve evangelické vychází ročně v 10 číslech. Vydává synodní rada českobratrské církve evangelické v Praze v Ústředním církevním nakladatelství. — Odpovědný redaktor: dr. František Škarvan. — Redakční rada: Miloš Šourek, dr. Vladimír Čapek, Jan Miřejovský, Josef Svatoň, Karel Trusina. — Grafická úprava: Ivan Urbánek. — Adresa redakce a administrace: 115 13 Praha 1, Jungmannova 9. — Telefon: 24 71 01. — Tiskne Mír, novinářské závody, n. p., závod 5, Praha 2, Václavská 12. — Předplatné na celý ročník činí 12 Kčs, jednotlivá čísla stojí 1,20 Kčs. Předplatné na celý ročník s homiletickou přílohou Sběrka kázání činí 32 Kčs. — Rozšiřuje Poštovní novinová služba.